

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRINCE

I V Y D A V I S

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Prens

KARANLIK BİR MAFYA DÜZENLENMİŞ EVLİLİK
ROMANTİZMI (MAFYA KRALI SERİSİNİN İKİNCİ
KİTABI)

IVY DAVIS

Telif hakkı © 2026 Ivy Davis'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan hiçbir biçimde çoğaltılamaz.

İçindekiler

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu Bölüm](#)
- [11. On Birinci Bölüm](#)
- [12. On İkinci Bölüm](#)
- [13. On Üçüncü Bölüm](#)
- [14. On Dördüncü Bölüm](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On Altıncı Bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On Sekizinci Bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[Bonus İçerik](#)

Birinci Bölüm

MAXİM

görücü Şikago'ya usulü evlilik anlaşması yapmak günümün en güzel yanı değil. Aksine, en büyük kabusum.

Çünkü bu görücü usulü evliliğin bir parçası olan benim ve eğer işler yolunda giderse, hiç tanımadığım bir kadınla evlenmek zorunda kalacağım. Hatta daha önce hiç görmediğim bir kadınla.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?" diye homurdanıyorum en iyi arkadaşlarımdan ve yüksek rütbeli Bratva yetkililerinden biri olan Nikolai'ye. Bratva'da neredeyse onun kadar yüksek bir konumdayım ama tam olarak değil. Babam hâlâ hayatta olduğu sürece ve babamı tanıdığım kadarıyla, yaşadığı sürece asla görevinden ayrılmayacağı için bu mümkün değil.

Dürüst olmak gerekirse, benim için sorun değil. Ben eğlenmeyi ve parti yapmayı seven biriyim. Çok fazla sorumluluktan hoşlanmıyorum çünkü bu bana daha fazla özgürlük sağlıyor. Nikolai'nin işine ne kadar bağlı olduğunu biliyorum. Bu kadar çok çalışmasına rağmen karısı Irina ile bu kadar iyi bir ilişkisi olması mucize gibi.

Şikago banliyösündeki güzel malikaneye yaklaşırken Nik, "Evet," diye yanıtlıyor. "Öyle. Savaşın çıkmasını önlemek için Lev Sokolov ile konuşup seni kızıyla evlendireceğiz. Kabul ederse birçok hayat kurtaracak. Ve sana burada ihtiyacım var, Maksim. Kızının evleneceği adamı görmesi gerekiyor, yoksa hayır demeye daha meyilli olur. Bu yüzden bunu yap. Bu senin görevin. Ve sana bir çıkış yolu sunmuyorum."

Nik'in diğer tarafında duran babam Gregor'a şöyle bir baktım. Gregor sadece başını salladı, sessizce beni gururlandırmam gerektiğini söylüyordu. Otuz yaşımdayken, hayatımın büyük bir bölümünü onu gururlandırmak için çalıştım ama hiçbir zaman tam olarak başaramadım. Beni her zaman çok beceriksiz biri olarak gördü. Bu, işleri değiştirecek.

Ben de savaş istemediğim için buna katılmak zorundayım.

Birkaç hafta önce Nikolai, kendisini öldürmeye çalışan düşmanı Alexei Smirnov'u öldürdü. Alexei'nin ülke çapında, ortadan kaybolduğunu öğrenince hiç de memnun olmayan bağlantıları vardı ve bunu kimin yaptığını anlamak zor olmadı. Lev, Alexei'nin bağlantılarından biriydi – en güçlüsüydü. Kendisi Chicago'da, biz ise New York'ta çalışıyor olsak da, Lev'in gücü çok geniş bir alana yayılıyor. Lev'i kendi tarafımıza çekmek en iyi sonuç olurdu.

Bu sadece bir fedakarlık gerektiriyor.

Ben.

Ön kapıya vardığımızda ağzımı sıkıca kapalı tutuyorum. Nik bu buluşmayı ayarladı ve hiç tanımadığım biriyle evlenmek korkunç gelse de, bunu mahvetmek için hiçbir şey yapamam. Ya ondan nefret edersem? Ya çirkinse? Ya sıkıcı, kaba ya da düpedüz berbat biriye?

Sanırım yakında öğreneceğim.

Bir hizmetçi kapıyı açıp bizi içeriye davet etti. "Bay Sokolov sizi oturma odasında bekliyor. Bu tarafta." Bizi oturma odasına götürdü; orada yüksek sırtlı bir koltukta sert bakışlı bir adam oturuyordu. Alnındaki kırışıklıklar kalıcıydı.

"Lev Sokolov," diyor Nik elini uzatarak. "Ben Nikolai Volkov. Bu Maksim Petrov ve babası Gregor."

"Peki, hanginiz kızımın evlenecek?"

Nik gözlerini kırptırdıktan sonra boğazını temizledi. "Bu." Bana başıyla işaret etti. "Maksim. Bratva'da yüksek rütbeli biri. New York'ta çok fazla gücü var. Bizimle birlikte çalışmanız sizin için iyi bir iş fırsatı olur. Bir zamanlar Alexei ile çalıştığınızı biliyorum ama o size herhangi bir genişleme fırsatı sunmayacaktı, ancak bizimle çalışırsanız, Chicago'nun en güçlü adamı olacaksınız."

"Zaten güçlüyüm."

"Tüm saygımla söylüyorum," diye sözümü kestim, "o zaman neden Alexei ile çalışıyordunuz? O bir aptaldı. Gereksiz yere kendini tehlikeye attı. Gereksiz yere savaş başlattı. Bunu mu istiyordunuz?"

Nik ve babam bana şaşkın bir bakış attılar. Bu durumda yardım edeceğimi hiç beklemiyorlardı ama ben onların sandığından daha olgunum. Bu evliliği istemeyebilirim ama hiçbir erkeğin en iyi arkadaşına saygısızca davranmasına izin vermeyeceğim. Bir savaştan sorumlu olmayacağım.

Lev cevap vermiyor ama söylediklerimi düşünüyor gibi görünüyor.

Babam, "New York'ta Alexei'nin sahip olduğundan daha fazla güce sahibiz," diye açıklıyor. "Güçlerimizi birleştirerek hepimiz fayda görürüz. Bu yüzden bir anlaşma öneriyoruz. Barışı sağlamak için oğlum kızınızla evleniyor. Bu, hepimizi hizaya sokar."

"Kızımı düşmana mı teslim edeceksiniz?"

Nik, "Biz düşman değiliz," diyor.

"Ama sen benim iş ortağım olan Alexei'yi öldürdün."

Nik içini çekti. "Alexei dürtüsel davrandı. Bana saldırdı ve karımın hayatını kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım. Kızınızın hayatını kurtarmak için her şeyi yapmaz mıydınız? Eğer Alexei'nin ölümü için bize saldırırsanız, kızınız da zarar görecektir. Bunu mu istiyorsunuz? Ama eğer onu, size asla zarar vermeyeceğinden emin olabileceğim Maksim ile evlendirirsek, hayal bile edemeyeceğiniz bir güce kavuşacaksınız."

Lev gözlerimin içine dosdoğru baktı. "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Kadınlara zarar vermek gibi bir arzum yok." Sadece onlarla birlikte olmak ve eğlenmek istiyorum ama Lev'in bunu bilmesine gerek yok. Sanırım evlendikten sonra çapkınlık alışkanlıklarına son vermem gerekecek.

"Biliyorsunuz, bu iyi bir anlaşma," diyor Gregor. "Evinize silahsız geldik. İsteseydiniz bize zarar verebilirdiniz ama vermediniz çünkü haklı olduğumuzu biliyorsunuz. Hadi bunu gerçekleştirelim."

Lev ayağa kalkmadan önce uzun süre çenesini ovuşturdu ve hepimize öfkeli bir bakışla baktı. Eminim hayır diyecekti... ama sonra elini uzattı. Bana. "Kızımı seninle evlendireceğim."

Ben kıpırdamayınca Nik ve babam bana dik dik bakıyorlar. Lev'in elini sıkmak, herkes için barışı sağlamak bana düşüyor.

Dişlerimi sıkarak elimi Lev'in eline koydum ve tokalaştım. Tamam. Resmen evlendim. Tanımadığım biriyle evleneceğim.

"Peki, kızınızla tanışabilir miyim?" diye soruyorum. "Sonuçta evleneceğiz."

"Hayır," diyor Lev elini çekerek. "Onunla düğün günü tanışacaksın. Onun namusunu zedeleyecek hiçbir şey istemiyorum. O bu dünyada masum biri."

"Düğün ne zaman olacak?" diye soruyor Gregor, daha sonra pişman olacağım bir şey söylemeden önce. Natasha ile düğün gününe kadar tanışamayacak mıyım? Bu en kötü sonuç.

"Birkaç hafta içinde. Bana destek olduğunuzu kanıtlamak için bunu burada, Chicago'da yapacağız."

"Harika," diyor Nik. "Detayları daha sonra ele alacağız."

"Güzel. Şimdi evimden çıkın. Kızım evdeyken içeride birden fazla Bratva mensubunun olmasından hoşlanmıyorum."

Gözlerim tavana kaydı. Demek ki müstakbel eşim Natasha bu evin bir yerinde. Tek istediğim onunla tanışmak ama bu planın suya düşme riskini göze alamam. Onunla tanışmak için düğüne kadar beklemem gerekecek. Hazırlanmaya vaktim olmayacak. Onun kim olduğunu kabullenmeye vaktim olmayacak.

Her şey bir sır olarak kalacak ve bu konuda sessiz kalmaktan başka çarem yok.

"Elbette," diyor Nik. "Gidiyoruz. Teşekkürler Lev. Bunun için."

"Kızımı senin adamınla evlendirdiğime pişman etme beni."

"Yapmayacağım." Nik bana sert bir bakış attı. "Öyle değil mi, Maksim?"

Tamamen sahte bir gülümseme sunuyorum. "Evet. Pişman olmayacaksınız." Umarım tutabileceğim bir sözdür bu.

Ertesi gün New York'a geri döndük. Kendi dairem olmasına rağmen, babam iş konuşmak için evine gelmem konusunda ısrar etti. Tek istediğim bir içki içmek ve bir yabancıyla evlendiğimi unutmaktı ama babamın buna izin vermeyeceğini biliyordum.

"Orada kendini nasıl idare ettiğinden gurur duyuyorum," diyor ev ofisine yerleşirken. Oda koyu renk ahşap ve deri kokuyor. Babam her zaman eski moda bir tarza sahipti, oysa benim ev ofisim çok daha minimalist. Modern.

"Teşekkür ederim."

"Öfke nöbeti geçireceğinden endişelenmiştim."

Dişlerimi sıktım. "Otuz yaşındayım baba. Bir çocuk gibi kriz geçirmeyeceğim."

"Hiç bilemezsin. Seninle ilgili bazen emin olamıyorum."

Babamın iddia ettiği gibi hiç öfke nöbeti geçirmedim. Sadece o, mükemmellik bekleyen bir insan ve eğer öyle değilseniz, olgunlaşmamış davrandığınızı iddia ediyor.

Ofisinin kapısı açılıyor ve genç bir kadın içeri dalıyor. Kız kardeşim Kira.

"Eve döndün," dedi hem bana hem de babama sinirli bir bakış atarak. "Neden bana söylemedin? Bana bir hediye getireceğine söz vermiştin ve bekliyordum."

"Ah, evet." Gregor, Chicago'dayken aldığı küçük bir kutuyu eline aldı. "Al bakalım, canım."

Kira yavaşça yanına gidip kutuyu kaptı ve hırsıyla açtı. İçindekileri görünce çığlık attı. "Çok güzel, babacım. Teşekkür ederim." Kutunun içindeki küpeleri alıp kulaklarına takmadan önce yanağından öptü. "Nasıl görünüyorum?"

"Tam bir prenses gibisin."

Babamın bana davrandığı gibi değil, Kira'ya sanki hiçbir yanlış yapamamış gibi davranıyor. Yirmi yaşında, artık dikkate alınması gereken bir güç ve babamın onu şımartması işleri daha da zorlaştırıyor. Babamın kuralları gereği, özellikle de yakın zamanda

düzenlediği bir etkinlikte adamlarının ona nasıl baktığını gördükten sonra, çıkmasına izin verilmiyor. Sarı saçları – benim kahverengi saçlarımla tam bir zıtlık – ve neşeli gülümsemesiyle erkeklerin dikkatini çekiyor. Gregor'un onu olabildiğince şımartarak kontrol altında tutmaya çalıştığını biliyorum. Kira mutlu olursa, sorun çıkarmak için hiçbir nedeni olmaz.

"Teşekkürler babacım." Kira bana döndü. "Bana bir şey aldın mı?"

"Sana hediye almam gerekmiyor. Ben senin kardeşim."

Dudak büzerek, "Hâlâ bana bir şey alabilirdin," dedi.

"Özür dilerim. Daha önce hiç tanışmadığım bir kadınla evlenmek için anlaşma yapmakla biraz meşguldüm. Anlayışınız için teşekkür ederim."

Kira'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Başını bir o yana bir bu yana savurarak bana ve babamıza baktı. "Ne?"

"Maksim evleniyor, canım."

"Kime?"

Gregor'un "Bir yabancıya," dediği anda ben de "Natasha Sokolov" diyorum.

"DSÖ?"

Gregor, bana sinirli bir bakış atarak, "Babası Lev, Chicago'da çalışıyor," diyor; ben de bu bakışı görmezden geliyorum. "Gücü var. Barışı korumanın iyi bir yolu bu."

"Onunla tanıştın mı? Nasıl biri? Yani, her şey çok hızlı geliyor."

"Hayır, onunla tanışmadım," dedim ayağa kalkarak. "Ve düğüne kadar da tanışmayacağım. Şimdi işimiz bitti. Eve gidip dinleneceğim. Buna ihtiyacım var." Babam beni durduramadan ofisten ayrıldım.

Kira beni ön kapıya kadar takip ediyor. "Maksim, iyi misin?" Babamız onu ne kadar şımartsa da, istediği zaman hâlâ çok tatlı olabiliyor.

"İyiyim. Şu an dünyanın ağırlığı omuzlarımda. Önemli değil."

"Endişeliyim. Babam bir anlaşma yapmak için seni evlendirmeye razıysa, bunu bana ne zaman yapacak? Yirmi yaşındayım, evlilik çağına geldim. Bu günün geleceğini biliyordum."

Ablama olabildiğince güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım ama yüz ifadesine bakılırsa, bunu da beceremediğimi anladım.

"Şimdilik kurtuldun. Bunu yapması gereken benim. Ve iyi olacağım. Merak etme. Sadece babanın sana verdiği güzel küpelere odaklan."

Evden çıkarken kaşlarını çatıyor ama tek kelime etmiyor. Bütün bunları atlatmak için gerçekten bir içkiye ihtiyacım var.

Birkaç hafta içinde hiç tanımadığım bir kadınla evleneceğim.

İkinci Bölüm

NATASHA

Pencereden, daha önce hiç görmediğim üç adamın evimden çıktığını izliyorum. Hepsi uzun boylu, takım elbise giymiş ve güçlü bir duruş sergiliyorlar. Bana babamı hatırlatıyorlar.

Babama o adamların kim olduğunu sormaktan başka bir şey istemiyorum ama cesaret edemiyorum. Çok fazla soru sorduğumda hoşuna gitmiyor. Benden beklenen uysal ve tatlı olmak.

Bu yüzden kendimi zorlayarak pencere kenarındaki koltuğa oturuyorum, ellerimi kucağımda kavuşturuyorum ve bana öğretildiği gibi uslu bir kız gibi bekliyorum.

Sonunda babam beni görmeye geldi. Kapıdan, dimdik durarak, "Natasha," dedi. Her zaman çok heybetli ve etkileyici bir duruşu vardı. Bu da onun yanında kendimi daha da küçük hissetmeme neden oldu, oysa zaten yeterince küçüktüm.

"Baba."

"Size bir haberim var. Artık yirmi yaşındasınız. Yetişkinsiniz. Dünyaya açılma zamanınız geldi."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Yapmak da istememiştim. Dünya korkutucu bir yer ve baskıcı babamın yanında bile olsa evde kalmayı tercih ediyorum. Kendi başıma kaldığım sürece kimse bana zarar veremez. Bu şekilde olmayı seviyorum.

"Öyle mi?" diyebiliyorum sadece.

"Eminim pencerenizden dışarı bakıyordunuz. Bunu sık sık yaptığınızı biliyorum. Evimizde olan adamları gördünüz mü?"

Yutkunuyorum. Nedense, babam bunu söylediğinde pencereden dışarı bakmak gibi basit bir şey bile yanlış geliyor. "Evet."

"New York'ta yaşıyorlar. Benimle bir anlaşma yapmak için geldiler. Onlardan biri seninle evlenecek."

Koşmak istediğim halde yerimde oturmak için tüm gücümü toplamam gerekiyor. "Benimle evlenir misin?"

"Evet. Maksim Petrov. Artık iş ortağınız. Gücünüzü korumak için onunla evleneceksiniz. Herkesi güvende tutmanın en iyi yolu bu."

"Herkes neyden güvende?"

Kaşlarını daha da çattı, dudaklarının etrafındaki çizgiler derinleşti. "Soru sormandan hoşlanmadığımı hatırlatmama gerek var mı?"

Başımı öne eğdim. "Evet, Peder. Özür dilerim."

"Size geçimimi nasıl sağladığımla ilgili her şeyi tam olarak anlatmadım ama eminim tahmin etmişsinizdir. Bir savaş yaklaşıyor ve ben bunun olmasını engellemek istiyorum. Bu, hayal edebileceğimden bile daha fazla güç ve zenginlik elde etmem için bir fırsat."

Ama bir malikanede yaşıyoruz , bunu söylemek istiyorum ama söylememem gerektiğini de biliyorum.

"Yani, Maksim Petrov ile evleneceksin. Hiçbir soru sormayacağız. Bunu yap ve şikayet etme."

Hiç şikayet etmem. Eskiden, gençken ne zaman şikayet etsem, babam beni o kadar uzun süre azarlardı ki, içim burkulurdu. Bu yüzden sessiz kalmayı öğrendim.

"Evet, Baba," diye yanıtlıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki vücudumdan fırlayacakmış gibi hissediyorum, ama dudaklarım neredeyse hiç kıpırdamıyor.

"Düğün üç hafta sonra olacak. Her şeyi ben planlayacağım. Düğün için buraya gelecek. Eğer seninle evlenmek isterse, düğün benim bölgemde olacak. O zaman onunla tanışacaksın."

"Onunla daha önce tanışamayacak mıyım?" diye sordu ağzından.

"Hayır," dedi babam sert bir ses tonuyla. "Yapamazsın. Şimdi, dediğimi yap. Sana giyeceğin bir elbise verilecek. Bütün kadınların kendi gelinliklerini seçme hayali olduğunu bildiğim için, onu kendin seçmene izin vereceğim. Ama geri kalan her şeyi ben planlayacağım. Beni gururlandır, Natasha. Bu anlaşma gerçekleşmeli. Bu evlilik gerçekleşmeli ve sen bunun anahtarı. Eğer bunu mahvedersen..."

"Hayır," diyorum hızla. "Söz veriyorum." Oysa daha önce hiç tanışmadığım bir adamla evleneceğime söz veriyorum.

Babamın dudakları hafifçe kıvrıldı. Bu, onun için gülümsemeye en yakın şeydi. "Güzel." Başka bir şey söylemeden odamdan çıktı ve sonunda nefes alma fırsatı buldum.

Pencere kenarındaki koltuğa yığılıyorum. Bu gerçekten oluyor mu? Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla evleneceğim. Sadece şöyle bir göz ucuyla gördüğüm ve Maksim'in hangisi olduğundan emin olmadığım bir adam. İkisi gençti ama biri yaşlıydı. Acaba o mu? Babam, işine yarayacaksa, yaşı ne olursa olsun beni herkesle evlendirirdi.

Ve hatta daha genç olanlardan biri olsa bile, bu onun nazik olacağı anlamına gelmez. Kocam bir canavar olabilir. Tek istediğim yalnız bırakılmak ve bu şimdiye kadar babamla aramda işe yaradı. Başkalarının yanında her zaman çok utangaç oldum, bu yüzden odam benim sığınağım oldu.

Ama şimdi, bir yabancıyla evlenmek için burayı bırakmak zorunda kalacağım.

Odanın karşısındaki aynada kendime bakıyorum. Sarı saçlarım karmakarışık, gözlerim ise vahşi görünüyor. Yanaklarımdaki kızarıklık, burnumdaki çilleri daha da belirginleştiriyor. Kendimi tanıyamıyorum bile.

Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Üç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Babam düğünle ilgilendi, ben de kendi halimde kaldım. Odadan çıkmak zorunda kaldığım tek zaman, gelinliğimi seçmek içindi; ama babam da yanıma gelip seçtiğim her elbiseyi didik didik incelediği için, sonunda en çok beğendiği elbiseye karar verene kadar, o elbiseyi giymek bile gerçek bir gelinlik gibi gelmiyordu.

Sorun şu: Elbise bana uygun değil. Çok kabarık ve büyük. Vücut hatlarımı tamamen örtüyor.

Ama babam bunu istiyor, o yüzden giyeceğim.

Düğün günü gelir. Düğün, güzel bir bahçeyle çevrili bir şapelde yapılır.

Kilise yönüne doğru ilerleyen misafirleri araba penceresinden izliyorum. Tanımadığım çok sayıda insan var. Bazılarının babamın arkadaşları ve iş arkadaşları olduğunu biliyorum ama bazılarının da Maksim'e mensup olduğundan eminim.

Bir saat içinde evleneceğim adamla henüz hiç tanışmadım.

Oturduğum yerde kıpırdanıp elbisemin üzerini elimle düzeltiyorum. Karşımda oturan babam ellerimi tutuyor.

"Kıpırdanmayı bırak," diye çıkıştı. Geri çekildim ve hızla başımı salladım. Babamın dediğini olabildiğince hızlı yapmak her zaman en iyisiydi. "Elbisen kırılsın. Bugün en iyi halinle görünmeni istiyorum. Benim için önemli."

Onun için öyle. Ama görünüşe göre benim için değil, oysa ben açık artırmada satılan bir inek gibi evlendirilecek olan kişiyim.

"Evet, Peder," diye yanıtlıyorum, çünkü onun duymak istediği şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Tüm misafirler içeri girene kadar bekleyeceğiz, sonra çıkacağız."

Etraftaki insanlara bakarken birdenbire hüznün çöktü içime ve gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Keşke annem bugün burada olsaydı."

Gerildi, sonra içini çekti. "Ağlama. Makyajın bozulur. Annen de gitti. Yıllar önce beni terk etti ve o zamandan beri bir daha hiç

görünmedi."

Yani muhtemelen ölmüş. Ve ben her zaman bunun babam yüzünden olduğunu düşünmüştüm.

Onların nasıl kavga ettiklerini hatırlıyorum. O zamanlar küçük olmama rağmen, beni göremeyecekleri merdivenlerde oturur ve saatlerce birbirlerine bağırmalarını dinlerdim. Sonunda bir gün annemin evden çıktığını gördüm ve bir daha geri dönmedi.

Ama onun yanına bavul almaması bana hep garip gelmişti. Sanki geri dönmeyi planlamış gibi evden çıkmıştı.

Benim için geri dön.

Ama o asla geri dönmedi. Babam da onu geri getirmeye hiç çalışmadı. Onun ne kadar kontrolcü olduğunu bildiğim için bu beni hep şaşırttı. O sadece... gitmişti.

Yaşım ilerledikçe, her şeyi kafamda sorguladım ve muhtemelen ölmüş olduğunu fark ettim. Annemin beni yanına almamış olması imkansızdı. Beni babamla yalnız bırakmış olması da imkansızdı.

Babamdan bu konuda hiç cesaret edip soru sormadım çünkü bana zarar verebileceğinden endişelendim. Babamın yüzünün altında her zaman kaynayan bir öfke hissettim ve ona dokunmak istemedim. Kendimi odama kapatmak daha kolay geldi.

"Şimdi ağlamayı kes Natasha," diye çıkıştı. "Bugün güzel görünmen gerekiyor. Kocan bunu bekliyor olacak. Annen de bizi terk etti, bu yüzden şu anki gözyaşlarının sorumlusu o." Bana bir mendil uzattı ve gözyaşlarımı silmeye, elimden geldiğince kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Ağlamayı bırakmayı başardıktan ve tüm misafirlerimiz şapelin içine girdikten sonra, babam kapıyı açtı ve elini uzattı. Başka çarem yoktu, elini sıkmak zorunda kaldım.

Kiliseye doğru yürürken bacaklarım uyuşmuş durumda. Bu gerçekten oluyor. Dakikalar içinde evleneceğim ve hâlâ kocamın nasıl görüldüğünü bilmiyorum.

Kilisenin kapıları açılıp müzik başladığında babam, kaçıp ortalığı karıştırıp onu utandırmamam için kolumu sıkıca tutuyor.

Odaya girdiğimde ilk dikkatimi çeken şey ne kadar güzel olduğu oldu. Cam tavandan içeriye yumuşak bir ışık süzülüyor. Hava, dışarıdaki bahçeden gelen güneş ışığı ve çiçek kokusuyla dolu.

Konuklar, çiçeklerden yapılmış koridorun iki tarafında oturuyorlar. Sanki bir peri masalından fırlamış gibi.

Yine de bu bir kabus gibi geliyor.

İşte o zaman başımı kaldırıp koridorda duran adama baktım. Genç bir adam, benden en fazla on yaş büyük. En azından yaşlı değil, diye düşündüm kendi kendime. Ama eğer kötü biriye, o zaman onunla daha uzun süre birlikte olmak zorunda kalacağım demektir.

Koyu renk saçları kafasında, sakal izleri ise yüzünde belirgin. Çarpıcı bir yakışıklılığı var. Yakışıklı, uzun boylu ve güçlü. Sanki bir aşk romanından fırlamış gibi.

Bana baktığında gözleri kocaman açılıyor. Ne düşünüyor acaba? Gördüklerinden hoşlanıyor mu yoksa nefret mi ediyor? Bu adamın sesinin nasıl olduğunu bile bilmiyorum.

Ben ve babam koridordan yürürken, odanın her tarafına yumuşak bir müzik yankılanıyor. Büyük elbisem zar zor sığıyor. Yüzüm kızarıyor.

Koridorun sonuna vardığımda, babam hemen elimi tuttu ve adama uzattı. Maksim Petrov'a.

Ama Maksim hemen hareket etmiyor. Bunun yerine, bir an donakalmış bir şekilde orada duruyor, sonra elini uzatıp benimkini tutuyor. Elinin benimkini kavradığı an, seçmediğim bir hayata mahkum olduğumu hissediyorum.

Maksim beni nazıkçe merdivenlerden yukarı çekiyor, ta ki tam karşısında durana kadar. Gözleri yüzümü inceliyor ve orada ne bulduğundan emin değilim.

Sonra dengesini kaybetmiş gibi sendeledi. İşte o zaman üzerinden hafif bir alkol kokusu aldım. Babam da bolca şarap içmişti, o yüzden kokusunu bilirim.

Acaba sarhoş mu? Merak ediyorum. Bu adam gerçekten de düşünümüze sarhoş mu geldi?

Kalabalık mırıldanıyor. Maksim mahcup bir şekilde gülümsüyor. Ön sıradaki bir adam –o gün evimde gördüğüm yaşlı adam– ona dik dik bakıyor.

"Başlayalım mı?" diye soruyor rahip.

"Şunu bir an önce bitirelim," diye mırıldanıyor Maksim o kadar sessizce ki, eminim onu sadece ben duyabiliyorum. Ama sözleri beni irkiltti. Bunun onun için mümkün olmadığını fark ettim. Ben de

istemiyordum ama bu durumdan teselli bulmak yerine, kendimi yalnız hissettim. Bu adamın benimle hiçbir ilgisi yok.

Ve kendimi durduramadan gözyaşlarım tekrar sel gibi akmaya başladı ve kilisedeki tüm misafirlerin önünde ağladım.

Üçüncü Bölüm

MAXİM

Düğün günümüzde gelinin ağlayacağını hiç .

beklemiyordum Sorun şu: Biraz sarhoşum. Buraya gelmeden önce birkaç bira içtim, sadece biraz rahatlamak için, şimdi ise ayakta durmakta zorlandığım için pişmanım. Tamam. Belki de birkaç biradan daha fazlasını içtim. Sarhoş olmuş olabilirim.

Babam bana çok kızmıştı ve alkolün etkisini azaltmak için beni zorla soğuk duş almaya zorladı. İçimdeki alkolü emmesine yardımcı olacak her şeyi, kahveyi ve diğer içecekleri zorla içirdi.

Natasha, hakkını vermek gerekirse, çok güzel. Sıradan bir kadın ya da en kötü ihtimalle çirkin birini bekliyordum. Ama Natasha, altın sarısı saçları ve sevimli çilleriyle çok güzel. Sanki bir peri masalından çıkmış gibi. Bu kadın nasıl olur da hayatı boyunca kilit altında tutulmuş? Mantıklı değil.

Ama şimdi ağlıyor ve bununla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum.

Rahip, tıpkı benim gibi, ağzını açıp kapatıyor, hiç emin değil.

Babama baktım, o da bana " *bir şey yap*" diye işaret etti. Ne yapayım? Daha önce hiç ağlayan bir kadını teselli etmemiştim. Geçmişte birlikte vakit geçirdiğim kadınlar hep gülümsüyordu. Çoğunlukla bunun sebebi sevişiyor ve eğleniyor olmamızdı.

Bu an kesinlikle hiç de eğlenceli değil.

"Şey... Natasha?" diye sordum. Kelimelerimin ne kadar peltek çıktığını fark edince yüzümü buruşturdum. Gerçekten de gerekenden fazla içmiştim. Bu gün önemli. Bir savaşın çıkmasını engellemeye çalışıyoruz. Bundan hemen önce sarhoş olmamalıydım.

Natasha daha da şiddetli ağlıyor.

Babası öfkeyle yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Benim bile duymadığım bir şeylerdi bunlar. Sonra tekrar yerine oturdu ve sanki dinlemesini bekliyormuş gibi ona baktı.

Natasha yavaş yavaş gözyaşlarını kontrol altına alıyor ama ağlamayı bıraktıktan sonra bile mutlu görünmüyor. Sanırım ikimiz de burada olmak istemiyoruz. Tanrıya şükür. Natasha'nın bu güne sevineceğinden ve onu hayal kırıklığına uğratacağımdan endişelenmiştim. Ama onun da bunu istememesi, sarhoş olmamın umurunda olmayacağı anlamına geliyor. Bunu mahvetme ihtimali daha düşük.

"İyi misin?" diye soruyorum. Bu evliliği istemesem de Natasha'ya tamamen kaba davranmayacağım. İkimiz de bunu istemiyoruz.

"Pekala," diye sert bir tonla yanıtladı. "Şunu bir an önce bitirelim."

Kaşlarımı çattım. Bunu az önce söyledim. Duyduğunu fark etmemiştim.

Rahip tereddüt ettikten sonra ben başımı salladım ve törene başladı. Natasha'ya bakarak onu anlamaya çalıştım ama onu ilk kez gördüğüm için hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Ey Maksim Petrov, bu kadını yasal olarak evli eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Bu soru beni derinden sarsıyor. 'Hayır' deme isteği dudaklarımda düğümleniyor ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Lev, kızını evlendirmezsem beni öldürecekmiş gibi bakıyor. Hatta kendi babam bile bana aynı bakışı atıyor.

Kira, bunu istemediğimi bilmesine rağmen, bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

Pekala. Hadi başlayalım.

"Evet," diyorum.

Natasha nefes nefese kaldı ve bana daha dikkatli baktı, sanki bunu söyleyeceğimi beklemiyordu. Ona gülümsemeye çalıştım ama doğru düzgün çıkamadığımdan emin değilim. Şu an sarhoş olmam da işleri kolaylaştırmıyor.

"Peki, Natasha Sokolov, bu adamı yasal olarak evli olduğunuz eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Yavaşça başını salladı. "Evet." O kadar kısık sesle konuşuyordu ki, onu zar zor duyabiliyordum.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Öpüşebilirsiniz."

Ama ne ben ne de Natasha bunu yapmaya kalkışmıyoruz. Konukların kıkırdadığı garip bir an yaşanıyor. Babam bana Natasha'yı öpmem için işaret ediyor. Bunu yapmak zorundayım.

Ellerimle yüzünü kavradım ve o da bana büyük, masum gözlerle baktı. Şanslıyım ki güzel.

Eğilip dudaklarından öptüm, sonra geri çekildim. Natasha'nın ifadesi okunamazdı.

Konuklarımız bizi alkışlıyor. Yarısı Lev'in adamları; eskiden düşmanımızdılar ama şimdi hepimiz arkadaşız. Bu evlilik bunu doğruluyor.

Natasha'nın elini tutuyorum ve misafirlerimiz bizi alkışlarken birlikte şapelden çıkıyoruz; bu durum ne benim ne de Natasha için hiç de mutlu bir olay değil.

Babalarımız bizi takip ediyor.

"Güzel," diyor Lev. "Artık evlisiniz. Bu anlaşma bağlayıcı. Kızımı incitme."

Sadece başımı sallayabilirim.

Babam bana döndü ve "Beni gururlandır, Maksim." dedi.

"Evet," diye yanıtlıyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki?

İki adam kendi aralarında sohbet ederek uzaklaştılar ve beni ve Natasha'yı yalnız bıraktılar. Diğer misafirlerimiz de şapelden çıkmaya başladılar.

"Yani bunu da istemedin, öyle mi?" diye soruyorum.

Natasha irkildi. "Ne?" Yine o kadar alçak sesle konuştu ki, duymak zor oldu.

"Bunu istemiyordun. Gözyaşlarından anladığım kadarıyla. Ama sorun değil. Ben de bu evliliğin olmasını istemiyordum. En azından bu konuda ortak noktamız var."

Elini elimden çekti. "Ah. Tamam." Neden bu durumdan hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor? Bu ortak noktamızın olması iyi bir şey. Bu sayede bağ kurabiliriz. Ama Natasha daha da içine kapanık ve üzgün görünüyor.

"Biraz sarhoş olduğum için özür dilerim," diye itiraf ediyorum. "Yardım etmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu, biliyorsunuz?"

"İçki mi içiyordunuz?"

"Evet. Dediğim gibi. Bunun için özür dilerim."

"Ah. Tamam." Başka bir şey söylemiyor. Tanrım, onu anlamak çok zor. Tek bilinen şey üzgün olduğu, ama başka hiçbir şey bilmiyorum.

"Pekala," dedim yavaşça. "Sanırım resepsiyona gitmeliyiz." Şapelin yanındaki otele doğru başımı salladım. "Bütün misafirlerimiz şimdi oraya gidiyor. Sanırım babalarımız bizim orada olmamızı bekliyorlardır." Hiçbir şey söylemeyince boynumun arkasını ovdum. Normalde kadınlarla konuşmakta hiç sorun yaşamam. Dakikalar içinde onları etkileyip iç çamaşırlarını çıkarabilirim.

Ama evli olduğum kadın öyle değil.

"Baban da benim babam kadar sert görünüyor," diyorum. "Bu da ortak noktalarımızdan biri."

Bu sonunda onun kabuğundan çıkmasını sağladı ve bana baktı. "Baban sert biri mi?"

"Evet. Çok sert biri. Seninki mi?"

Benimle aynı fikirde olmak yerine, hızla başını salladı. "Babam iyi bir adam. Onun hakkında kötü konuşmayacağım."

Ağzım açık kaldı. "Özür dilerim. Bunu kötü niyetle söylemedim."

Yine çenesini öne eğdi ve gözlerime bakmaktan kaçındı. Bu kızın sorunu ne?

"İyi misin?" diye soruyorum. "Yani, içeride ağladın. Neden?"

"Önemli değil. Sadece heyecan. Çok bunaldım. Şimdi resepsiyona gitmeliyiz. Orada görünmeliyiz." Arkasına bakmadan yürümeye başladı.

Hemen ona yetişiyorum ve sanki yıllardır birlikteymişiz gibi yan yana yürüyoruz, oysa daha bugün tanıştık. Ama aramızda buz gibi bir

soğukluk var, sanki nasıl geçeceğimi bilmediğim büyük bir mağara gibi.

Otelin resepsiyonun yapıldığı balo salonuna girdiğimizde misafirlerimiz bizi alkışlarla karşılıyor. Salon çok güzel dekore edilmiş ve en güzel yanı da benim hiçbir şey yapmama gerek kalmaması.

"Dekorasyonlar harika olmuş," dedim ona. "Babam düğünü sizin planladığınızı söyledi. Bunun için teşekkürler."

"Bunu ben planladım. Babam planladı."

"Ah, benim hatam. Neyse, işini iyi yaptı. Ama en azından ikimiz de istemediğimiz bir düğünü planlamak zorunda kalmadık, değil mi?"

Kaşlarını daha da çattı. "Keşke kendi düğünümü kendim planlayabilseydim."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Sanki hiçbir şeyi doğru düzgün söyleyemiyorum.

"Sanırım dans etmeliyiz," diyorum. "Babam bunu bekliyor."

"Benim de öyle."

Elimi uzattım ve o da yavaşça elimi tuttu. Hâlâ biraz sarhoş olduğum için dans pistinde pek de becerikli değildim. Natasha'yı kollarıma çektim ve itiraf etmeliyim ki, burada çok rahat hissettim. Sıcak ve vücudumun kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturuyordu.

Dans etmeyi bilmediği çok açık, yerde sendeleyerek ilerliyoruz. Sürekli ayaklarıma basıyor ve sarhoş olmam da durumu daha da kötüleştiriyor. Sonunda elbisesine basıyorum ve ikimiz de öne doğru sendeliyoruz. Onu yakalayamadan yere düşüyor.

Misafirlerimiz bizi izliyor, kimse yorum yapmıyor ama yüz ifadelerinden bizim adımıza utandıkları açıkça belli oluyor.

Natasha'nın ayağa kalkmasına yardım ediyorum ama tekrar dans etmeye başlamadan önce benden uzaklaşıyor.

"Sanırım durmalıyız," diye fısıldıyor. Grubun müziğinin arasında sesi zor duyuluyor.

"Elbisenize basmak istememiştim. Özür dilerim."

"O zaman sarhoş gelmemeliydin." Bana terslemedi. Bağırmadı. Sadece masamıza doğru gelmeden önce bunu sakince söyledi.

Gözlerimi kırıştırdım, şaşkınlık içinde kaldım, ardından derin bir utanç duygusu beni sardı. Natasha haklıydı: Bunu yapmamalıydım.

Düğün günümüzde, her şey barışı sağlamakla ilgiliyken, ikimizi de utandırdım. Daha iyi davranmalıydım.

Natasha ve ben akşamın geri kalanında tek kelime etmedik. Konuklarımız dans ederken eğleniyor gibi görünüyordu. Kira da dans pistinde çılgınlar gibi hareket etmeye başladı, ta ki babamız nazikçe kolundan tutup onu uzaklaştıran kadar. O onun kıymetli kızı olabilir ama babası onun kendini rezil etmesini istemiyordu.

Kira sonunda masamıza geldi. "Merhaba." Natasha'ya kocaman, içten bir gülümseme verdi. "Ben Kira, Maksim'in kız kardeşiyim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Natasha gözlerini kırptırdıktan sonra Kira'ya başıyla onay verdi. "Sen de. Maksim'in bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum." Aramızda söylenmemiş bir cümle var: Natasha benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor ve ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Ben en iyisiyim," diye ilan ediyor Kira. "Biliyorum ki arkadaş olacağız. Bunu hissedebiliyorum. Kardeşimin yanında olmaktan endişelenmene gerek yok. O özünde çok yumuşak kalpli biri. Bana güven."

Natasha'nın gözleri benimkine kaydı. "Ah. Bunu bilmek güzel." Bir an için Natasha'nın yüzü yumuşadı sanki...

Ta ki babası masamıza gelene kadar. "Sen kimsin?" diye sordu Kira'ya kaba bir tonda.

Kira sinirlenir. İnsanların ayak bastığı toprağa tapmasına alışmıştır. "Maksim'in kız kardeşi."

"Seni dans pistinde gördüm. Böyle dans eden bir kadını beğenmiyorum. Benim Natasha'm asla böyle dans etmedi ve asla etmeyecek." Gözlerini bana dikti. "Ve sen. Üzerinden alkol kokusu geliyor. Düğüne böyle gelmekten utanmalısın. Kızımı seninle evlendirmeyi çoktan kabul ettiğim için şanslısın. Ama bir daha beni böyle utandırma." Elini Natasha'ya uzattı. "Dans zamanımız geldi."

Natasha hızla ayağa kalktı ve babasının elini tuttu. Onların dans pistine doğru ilerleyişlerini izledim. Ona doğru gitmekte hiç tereddüt etmedi ama bu sevgiden kaynaklanıyor gibi görünmüyordu. Hayır. Sanki... korkudan kaynaklanıyordu.

"Tanrım, tam bir pislik," diye mırıldandı Kira.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım karşılık olarak. "Lev'in seni duymasına izin verme. Bu barış anlaşmasını bozamam."

"Zavallı kız."

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

"Açık değil mi Maksim? Ondan çok korkuyor ve şimdi hiç tanımadığı bir adamla evlenmek zorunda, sen de sarhoş geliyorsun. Düğün gününe ayık gelme nezaketini bile gösteremedin. Sence neden ağladı?" Kira, umutsuz bir vaka olduğumu düşünerek başını salladı.

Sanırım öyleyim çünkü evlendiğim kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama işlerin sandığımdan çok daha karmaşık olabileceğini anlamaya başlıyorum.

Dördüncü Bölüm

NATASHA

erdiğinde Düğün günü sona , Maksim'le düğün gecemizi geçirme zamanımızın geldiğini biliyorum. Ne beklediğinden emin değilim. Cinsel ilişkiye girmek isteyecek mi? Birbirimizi tanımıyoruz. Umarım istemez ama gerekirse görevimi yerine getireceğim. Babamın bunu isteyeceğini biliyorum.

Maksim'le birlikte balo salonundan çıkıp otelin en üst katına, VIP süitine doğru ilerlerken titriyordum.

İçeri adımımı attıktan sonra, "Çok güzel," diye fısıldadım. Ve gerçekten de öyle. Yumuşak beyaz ve kırmızı süslemeler. Sanki bir dergiden fırlamış gibi. Burası düğün gecemi geçirmek için harika bir yer olurdu... eğer kocamı sevseydim.

Ama bunun yerine, ona karşı sadece bir soğukluk hissediyorum. Maksim'den hâlâ alkol kokusu geliyor. Babamla dans ettikten sonra, Maksim partinin geri kalanında benimle hiç konuşmadı.

"Öyle," diye yanıtlıyor Maksim sert bir tonla. İkimiz de odada garip bir şekilde duruyoruz, ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyoruz.

Uzun bir süre yatağa bakıyorum, kendimi hazırlıyorum. Bu benim görevim. Babam bunu birlikte dans ettiğimizde söylemişti. Bunu yapmak zorundayım.

Derin bir nefes alarak yatağa uzandım.

Maksim kaşlarını çatmış bir şekilde üzerimde duruyor. Korkutucu ve güçlü. Kalp atışlarım hızlanıyor, başım dönüyor. Bunu başaramayacağımdan emin değilim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bu bizim düğün gecemiz."

"Ve?"

Bu sefer kaşlarını çatan ben oldum. "Ve... bizden bekleniyor... Babam bunun benim görevim olduğunu söyledi, bu yüzden yapmaya razıyım..."

"BT?"

"Biliyorsun," diye fısıldadım, yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

"Yani seks yapmak demek istiyorsun."

Nefesim kesik kesik çıkıyor. "Evet."

"Cinsel ilişkiye girmek mi istiyorsun?" İnanılmaz bir ses tonuyla sordu. Benden bu kadar mı iğreniyor?

Yan tarafıma döndüm, ondan uzaklaştım ve ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapattım. "Bu evliliği istemediğini biliyorum. Ama bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin."

Maksim uzun bir süre sessiz kalır. Odaya ağır bir ağırlık çöker. "Kötü niyetli değildim. Sadece seks yapmak istemene şaşırdım. Yani, birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. İstemeyeceğini tahmin etmiştim."

"Yani... beni iğrenç bulduğun için değil mi?"

"Hayır," diyor keskin bir kahkahayla. "Bence çok güzelsin."

Bu da beni ona şöyle bir bakmaya itti. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bunu size daha önce kimse söylemedi mi?"

"Babam hiç yapmadı. Ve beni birçok insandan uzak tuttu. Belki de..."

"Natasha, seni çirkin bulmuyorum. Sadece benden çok korkmuş ya da benim yüzümden çok üzülmüş gibiydin, bu yüzden seks yapmak istemedin. Ama istersen... yani, ben de istekliyim. Her zaman seks yapmaya hazırım."

Sözleri yüzümün kızarmasına neden oluyor, bu da onu sadece güldürüyor.

"Sen masumsun," diye mırıldandı. "Geçmişte birlikte olduğum kadınlar genellikle masum değildi."

"Bugüne kadar kaç kadınla birlikte oldun?"

"Bunu yanıtlamamı isteyip istemediğinizden emin değilim."

Çenemi öne eğip gözlerimi kucağıma diktim. "Doğru. Sadece... babam benden görevimi yapmamı bekliyor. Bunu yapmak zorundayız."

"Korkuyorsan seks yapmak zorunda değiliz. Bunu nereden bilecek?"

"Bunu bilecek. O... kağıdı görmeyi bekliyor."

Maksim gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Ne?"

"Biliyorsun... kan meselesi," diye fısıldıyorum. "Çarşıfta kan görmeyi bekliyor, böylece bizim... Barış anlaşmasının yürürlüğe girmesini istiyor ve bu da... seks yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Baban... çok gergin bir adam." Kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyormuş gibi söylüyor. "Biliyor musun, kız kardeşim babandan korktuğunu söyledi. Doğru mu?"

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Kız kardeşin bunu nereden biliyor?"

"O çok dikkatli biri. Ve bana ondan korkmuş gibi göründüğünü söyledi. Gerçekten korkuyor musun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. Maksim'e gerçeği söyleyemem: Annemi öldürdüğünden hep şüphelenmiştim. Ama kanıtım yok. Bu suçlamaları öylece ortaya atamam. Maksim artık kocam olsa da, ona karşı dikkatli olmalıyım. Babamı üzecek hiçbir şey yapamam.

"Öyle görünmüyorsun."

"Korkmuyorum," diye çıkıştım. "Şimdi, şu işi bitirelim artık. Öyle dememiş miydin?"

Hafifçe irkildi. "Bunu nikah masasında söylemiştim ve sanırım söylememeliydim. Ama sen de bu evliliği istemiyorsun. Bu konuda birbirimize yakınlaşabiliriz. Neden sana doğru şeyi söyleyemediğimi hissediyorum?"

"İstediğim bu değildi. Benimle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belli eden bir koca istemiyordum. Bu canımı acıtıyor."

"Ben... Ben fark etmedim." Keskin bir nefes verdi. "Düğünümüze sarhoş gelmemeliydim. Bunu kabul ediyorum. Ve özür diliyorum. Evlendiğim kadından nefret etmek istemiyorum ama bunu asla istemedim ve istemiş gibi de davranmayacağım. Size karşı dürüst olacağım."

"Dürüstlüğünüz canımı acıtıyor."

"Bunun için de özür dilerim. Sanırım evliliğimizde birçok şey için özür dilemem gerekecek, değil mi?" Bana öyle arsızca bir sırıtış verdi ki, benim de dudaklarım kıvrıldı. "Öyleyse, gülümseyebilirsin."

Gülümsemem anında kayboldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı tekrar.

Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Maksim ve ben çok farklıyız. Farklı şeyler istiyoruz. Sanırım hiçbir zaman aynı fikirde olamayacağız. Biliyorum, daha ilk tanışma günümüz ama her şey umutsuz görünüyor.

"Daha fazla oyalanmamalıyız," diyorum. "Şu işi bir an önce bitirelim."

"Çok mutsuz görünüyorsun. Belli ki istemeyen bir kadınla seks yapmak istemiyorum. Bu gece seks yapmayacağız Natasha."

O kadar hızlı doğruldum ki başım döndü. "Ama babam..."

"Bir fikrim var." Ve tam gözlerimin önünde ceketini çıkarıp gömleğinin kolunu sıyırdı, ön kolunu ortaya çıkardı. Ve itiraf etmeliyim ki, inanılmaz güzel ön kolları var. Maksim yakışıklı bir adam. Bu kadar farklı olmamız beni daha da üzüyor neredeyse.

Eğilip pantolon paçasını kaldırarak ayak bileğine takılı küçük bıçağı gösterdi. "Acil durumlar için. Ne kadar dikkatli olsanız da az gelir. Dışarıda tehlikeli bir dünya var."

Bence burası tehlikeli.

"Bana zarar verecek misin?" diye fısıldadım.

Duraksıyor. "Hayır. Bu bıçağı sana kullanmayacağım." Bıçağı aldıktan sonra koluna götürüp derisini kesiyor. Nefesim kesiliyor. Küçük bir kesik. Derin değil. Ama kanın sızması için yeterli.

Maksim kolunu yatağın üzerine uzattı ve kanının çarşafa damlamasına izin verdi. "İşte. Kan. Baban bunun senin kanın

olduğunu düşünecek. Sorun çözüldü."

Banyoya girip kolunu gazlı bezle sararken onu izliyorum. Maksim bunu benim için neden yaptı? Bedenimi ona teslim etmek zorunda kalmamam için isteyerek kendini kesti.

Belki de onun iyi bir yanı da vardır.

Kendimi zorlayarak banyoya onun yanına girdim. "Teşekkür ederim."

"Kocalar böyle yapmaz mı zaten?" Gülümsemesi tatlı ve hoş, midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Gerçekten de dikkat dağıtacak kadar yakışıklı. "Ayrıca, ikimizin de istemediği rahatsız edici bir duruma girmek istemedim. Bu daha kolaydı. Daha önce birçok kez kesildim. Bu benim için hiçbir şey değil."

"Babamın öğrenmesinden hâlâ endişeleniyorum. Beni çok iyi anlıyor."

"O zaman bundan sonra benimle yaşayacak olman ve onunla o kadar çok vakit geçirmek zorunda kalmayacak olman iyi bir şey."

"Bu evlilikten mutlu olmadığını sanıyordum."

"Düşman değilim," diye itiraf ediyor. "Ama tıpkı senin gibi: Görevimin ne olduğunu biliyorum. Ve bunu kendi babamı gururlandırmak için yapmak zorundayım. Düşman olmak zorunda değiliz Natasha. Dürüst olmak gerekirse, iyi geçinmeye çalışırsak her şey çok daha kolay olurdu."

"Bunların hepsi benim için çok yeni. Erkeklerle muhatap olmaya alışkın değilim. Ya da genel olarak insanlarla."

"Bratva üyesi olabilirim ama korkutucu değilim. Kadınları etkilemekte iyiyim. Bırakın sizi de etkileyeyim."

"Ben..." Bunun kulağa hoş geldiğini düşünüyorum. Evlendiğim adamdan korkmak zorunda kalmamak harika olurdu. Ama Maksim'e hala tam olarak güvenmiyorum. Düğünümüze sarhoş geldikten sonra. Yeminlerimizi ederken kendimi kötü hissettirdikten sonra. Bu evliliği istemiyor ve isteyeceğinden de emin değilim. Beni sevmeye başlasa bile, gerçekten mutlu olabilir mi?

Gerçekten mutlu olabilecek miyim?

"Belki de yatmalıyız," diye öneriyor. "Uzun bir gündü. Çok yorgunum."

"Tamam."

Valizlerimize başıyla işaret etti. "Üzerinizi değiştirebilirsiniz. Size dokunmayacağım."

Hemen bavuluma koşup bir pijama altı ve bir tişört alıyorum. Basit ve rahat bir şey.

Maksim bana banyoyu veriyor, böylece rahatça giyinebiliyorum. En azından beni onun önünde giyinmeye zorlamıyor.

Ama gelinliğimi kendi başıma çıkarmanın ne kadar zor olduğunu çabucak fark ettim. Bu gelinliği seçen babamın sayesinde oldu bu.

Başka çarem olmadığı için kapıyı açıp Maksim'e seslendim... ama onu orada bulamadım.

Nereye gitti?

Tam o sırada sehpanın üzerinde, "Bana biraz yalnız kalmak için dışarı çıktı" yazan bir not defteri görüyorum. Teoride kulağa hoş geliyor ama... beni terk etti. Düşün gecemizde.

Yapabileceğim tek şey, kabarık büyük bir elbiseyle yere yığılıp ağlamak.

MAXIM

Oradan çıkmam gerekiyordu. Natasha'nın ne kadar güzel görüldüğünü ama aynı zamanda ne kadar korkmuş olduğunu görünce dayanamadım. Babası onu kesinlikle böyle yapmıştı. Korkak ve ürkek. Bir eşte istediğim özellikler bunlar değil. Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Eminim biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olacaktır, o yüzden ona bu fırsatı veriyorum. Ben de bir bara gidip bir içki daha içeceğim. Lev öğrenmediği sürece sorun yok.

Başka bir bira içmemem gerektiğini biliyorum ama kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım var. Natasha bana tuhaf şeyler

hissettiriyor ve bunların hepsini nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum.

Otel barına indim ve Lev'in de babamın da burada olmadığını görünce bara yerleşip bir içki daha sipariş ettim. Natasha yatacak, sonra ben de yanına dönüp uyumaya çalışacağım. Ama o odada kalıp onun güzel yüzüne bakıp da onu istememek imkansız.

Onunla kolayca birlikte olabilirdim. Ona zevk verebilirdim. Ama belli ki korkmuştu ve ben bir kadında bunu istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

Bana verilen biranın neredeyse tamamını içiyorum. Sadece gerginliğimi atmak için.

Ta ki arkamdan babamın sesini duyana kadar... "Maksim. Burada ne işin var?"

Arkamı döndüğümde hem onun hem de Lev'in bana dik dik baktığını gördüm. Kahretsin.

Lev hırslı bir şekilde, "Şu anda kızımın yanında olmalısın," diye çıkıştı. "Barda sarhoş olmamalısın. Yani, senden daha çok sarhoş olmalısın."

"Hemen karının yanına dön," diye tehdit etti babam.

"Elbette," diyorum, itiraz etmeden. "Özür dilerim." Görünüşe göre hayatımın geri kalanında özür dilemek zorunda kalacağım.

"Ve Maksim," diye sesleniyor babam. "Bu geceden sonra Natasha ile balayına gidiyorsun. Yunanistan'a."

Lev, "Bu ittifaktan pişman olmama sebep olma," diye uyarıyor.

Kahretsin. Hiçbir şey yolunda gitmiyor.

Beşinci Bölüm

NATASHA

döndüğünde Maksim odamıza ben çoktan yatağa girmiş, uyumaya çalışıyordum ama göğsümdeki ağrı dinmiyordu. Bana biraz alan vermek için gittiğini söyledi ama ben bunu istemiyorum. Onu tanımak istiyorum. Belli ki istemiyor olsa da, onun da bunu istemesini istiyorum.

O yatağa girerken gözlerimi sıkıca kapattım. Bana baktığını hissedebiliyordum ama ona bakmaya cesaret edemedim. Uzun bir süre sonra nihayet ışığı kapattı ve ben de rahatlayabildim.

Düğün gecemizde otelden ayrılırken ne yaptığını ona sormayı çok istiyorum. Daha fazla içki içmeye mi gitti? Başka bir kadınla buluşmaya mı? Maksim hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bildiğim tek şey bu evliliği istemediği.

Aramızda gergin bir hava var. İkimiz de benim uyanık olduğumu ve sadece uyuyormuş gibi yaptığımı biliyoruz. İkimiz de aramızdaki o kocaman uçurumu nasıl aşacağımızı bilmiyoruz.

Uzun bir süre sonra uyku beni ele geçirdi ve Maksim'in yatağımızda olmadığını fark ederek uyandım, ancak duşun sesini duyunca rahatlardım. Gitmemiştir.

Onun benimle kalmasını neden istiyorum ki? Ona karşı bir his beslemiyorum ki. Bu evliliğe de zorlandım. Odama kapanıp bu karmaşık duygularla uğraşmak zorunda kalmamayı çok daha fazla tercih ederdim. Ama Maksim'in en azından bana ilgi gösterdiğini görmek güzel olurdu.

Dün gece bana güzel olduğumu söyledi ama sonra hemen gitti. Onu anlamıyorum.

Valizime koşup giymek için yazlık bir elbise kaptım. Tam soyunmaya başlamıştım ki duşun kapandığını duydum. Daha hızlı davranarak sütyenimi ve iç çamaşırlarımı giymeyi başardım ama Maksim banyodan sadece havluyla çıkmadan önce elbisemi giyememiştir.

Donakaldım, yüzüm alev alevdi. Elbiseyi vücuduma sıkıca bastırdım. Maksim de donakaldı.

"Uyanıksın," diyor.

"Evet."

Gözlerim vücudunu taradı. Kaslı göğsü. Güçlü kolları. Gerçek bir insandan çok Yunan tanrısına benziyor.

O sırada Maksim'in de beni süzdüğünü fark ettim. Bir adım geri çekildim. Her şey çok hızlı gelişti.

Boğazını temizleyip benden gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim. Giyinmene izin vereyim." Tekrar banyoya girdi ve beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Gördüklerinden hoşlandı mı? Yoksa görünüşümden nefret mi etti? Onu çözemiyorum.

Elbisemi giydikten sonra, odada garip bir şekilde durdum ve kendimi zorlayarak banyo kapısını çaldım. "İşim bitti."

Havluyla dışarı çıktı. "Bugün balayımız için yola çıkıyoruz. Yunanistan'a. Birkaç saat içinde havaalanında olmamız gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Babam balayından hiç bahsetmedi. Ben de burada bir gece kalıp sonra..."

"Balayına gideceğimizi ben de bilmiyordum. Ama dün gece öğrendim. O yüzden bunu da atlatalım, sonra kendi hayatlarımıza

dönelim."

"Kendi hayatlarımız mı? Ben sizinle birlikte yaşamayacak mıyım?"

"Evet. Ama demek istediğim, kendi işimize bakabiliriz. İstemiyorsak birbirimizi seviyormuş gibi davranmak zorunda değiliz. Bu evlilik, ittifakımızı korumak için yapıldı. Aşk yüzünden değil."

"Biliyorum ki."

Gözlerini kırptırarak ne diyeceğini bilemiyormuş gibi davrandıktan sonra bavuluna döndü ve tam gözlerimin önünde havlusunu yere bıraktı, böylece çıplak kalçasının tamamını görebildim. Çılgık attım ve hızla arkamı dönerek gözlerimi kapattım.

Maksim kıkırdadı. "İsterseniz bakabilirsiniz."

"İstemiyorum," diyorum, niyetimden daha sert bir tonda. Maksim suskun kalıyor ve keşke yüz ifadesini okuyabilseydim diye düşünüyorum.

"Üzerimi giydim," diyor bir dakika sonra.

Derin bir nefes alıp arkamı döndüm. "Bunun kaba bir şekilde duyulmasını istememiştim," diye itiraf ettim.

"Daha önce hiçbir kadının çıplak vücuduma bakmak istemediğine şahit olmadım."

"Geçmişte birlikte olduğun kadınları bana hatırlatmana gerek yok." Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değilim. Belki de tecrübem olmadığı ve Maksim'in çok fazla tecrübeye sahip olduğu içindir.

"Sağ."

"Dün gece neredeydin?"

"Dün gece mi?"

"Gittiğinde... bir kadınla mıydın?" Sormak istemiyorum ama bilmezsem içim ölecek.

"Hayır. Aslında, hem senin babana hem de benim babama rastladım. Bana balayından bahsettiler. Sanırım bunun olabildiğince iyi sonuçlanmasını istiyorlar."

"Ah." Şimdi bu kadar çok endişelendiğim için kendimi aptal hissediyorum.

Maksim tekrar konuşana kadar. "Ama bir içki daha içtim."

"Benimle birlikte olmak için sarhoş mu olman gerekiyor? Ben o kadar mı berbat biriyim?"

Kaşlarını çatması onu nedense daha da yakışıklı gösteriyor. "Hayır. Hiç de değil. Korkunç biri değilsin Natasha. Sadece... kahretsin. Bilmiyorum. Bu evliliği istemiyorum. Ben seçmedim."

"Ben de öyle düşünmedim."

"Peki neden sürekli bana bu kadar kırgınsın? İkimiz de bunu istemedik. Bunu kabul edip yolumuza devam edelim. Bunu düzeltmeye çalışabiliriz ama ikimizin de çabalaması gerekiyor."

"Sizce ben çaba göstermiyor muyum? Daha önce hiç böyle bir durumda bulunmadım. Daha önce hiç sevgili bile edinmedim. Bunların hiçbirini nasıl idare edeceğimi bilmiyorum."

"Çok soğuk ve mesafeli görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye tersledim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Babamla her zaman olabildiğince uysal olmak zorunda kalmıştım.

Yüzünde sert bir maske var. "Pekala o zaman. Babalarımızın hatırı için bu balayına gidelim. Görevimizi yerine getireceğiz. Barışın sağlanmasını temin edeceğiz. Ama belki de bunu zorlamamıza gerek olmadığı konusunda anlaşabiliriz. Birbirimizle iyi geçinmek ya da birbirimizi sevmek zorunda değiliz. Sadece... birbirimizin yanında var olabiliriz."

"Pekala." Ama bu kulağa korkunç geliyor. Hayatımın geri kalanında evliliğimde mutsuz olmak istemediğim son şey.

Otelden çıktığımızda aramızda sanki on metrelik bir direk varmış gibi hissediyoruz. Babalarımız bizi dışarıda, bir taksinin yanında bekliyorlar.

Maksim'in babası, "Sadece balayınız için sizi uğurlamak istedim," diyor. Gregor. Dün gece düğünde resmen tanıştırıldık ama her şey o kadar bulanık geçti ki, neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum.

Maksim gergin bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

Babam, "Kızıma iyi bak," diye uyarıyor. "Aptallık etme."

"Evet efendim," diyor.

Lev gözlerini bana dikti. "Natasha, beni gururlandır."

"Evet, baba." Başımı eğiyorum. Her zaman uysal bir kız çocuğuyum.

Maksim ile aramdaki soğukluk, havaalanına giderken, uçakta ve hatta Yunanistan'a indikten sonra bile devam etti. Bütün yolculuk boyunca birbirimizle konuşmadık.

Uçakta, birçok kadının Maksim'e nasıl baktığını fark ettim. Gözlerini kırıştırıyorlar, utangaç bir gülümseme veriyorlardı. Maksim her zaman karşılık olarak, özellikle de karısı hemen yanındayken, fazla samimi gelen bir şekilde gülümsüyordu. Bu da aramızdaki soğukluğu daha da artırdı.

Villamıza vardığımızda bile soğukluk hâlâ devam ediyordu.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Maksim, saatler süren konuşmanın ardından nihayet benimle.

"Yapmak?"

"Yunanistan'dayız. Yıllardır tatile çıkmamıştım. Bari tadını çıkarayım."

Aklım dün geceki yatağa geri dönüyor. Orada nasıl uzanmıştım, kendimi ona vermeye, görevimi yerine getirmeye hazırdım ve Maksim hayır demişti. Beni cinsel ilişkiye zorlamadığı için minnettardım ama ilgisiz görünmesi de canımı acıtmıştı.

"Hiç gitmedim," diyorum. "Ne yapacağımı bilemezdim."

"Havaalanındayken araştırıyordum da, gidebileceğimiz bir kulüp varmış. Dans edebiliriz, içki içebiliriz."

"Daha çok içki," diyorum soğukkanlılıkla.

Doğrusu, biraz kızardı. "Doğru. Ama dışarı çıkıp dans etmek eğlenceli olabilir. Bu, aramızda bağ kurmanın bir yolu olabilir."

"Böyle kalabalık bir yerde bulunma fikri hoşuma gitmiyor."

"Peki, o zaman ne yapmak istiyorsunuz?"

"Burada kalıp sadece kitap okumak istiyorum."

"Peki o zaman. Biz burada kalacağız." Bunu söylerken bile Maksim'in gerçekten samimi olmadığını anlayabiliyorum.

Kanepeye yerleştik; ben bir kitapla, Maksim ise telefonuyla. Aramızdaki sessizlik giderek daha da belirginleşti.

Sonunda, birkaç dakika sonra Maksim ayağa fırladı. "Dışarı çıkıyorum. Bu sessizliğe daha fazla katlanamıyorum."

"Bir kulübe mi?"

"Evet. Bu benim sevdiğim şey. Başka kadınlarla flört etmeyeceğim, söz veriyorum. İyi bir koca olacağım. Ama bir içki içmem ve biraz eğlenmem gerekiyor." Başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Kanepeye yığılıyorum. Maksim ve ben çok farklıyız. Ben sessiz, yalnız şeyleri tercih ediyorum, o ise sürekli gürültüye ihtiyaç duyuyor.

Bunu nasıl başaracağız ki?

Belki de dışarı çıkmayı denemeliyim. Bana yardımcı olabilir. Ama nereye gideceğim? Bir süre aradıktan sonra, bakabileceğim bir park buldum. Her türden çiçekle çevrili. Huzurlu. Tam da ihtiyacım olan şey.

Dışarı çıkmadan önce Maksim'e nerede olacağımı bildiren bir not bırakıyorum. Şu an hava kararmaya başlıyor, hava ılık ama boğucu değil. Bir sürü insan el ele yürüyüş yapıyor. Aşıklar. İçimde bir kıskançlık hissi beliriyor. Maksim'le asla böyle bir şey yaşayamayacağım. Ben benken ve o da... kendisiyken asla.

Yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından parkı buldum ve gece havasının tadını çıkarmak için bir banka oturdum. Burada huzur ve sessizlik var. Mükemmel. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

Babamdan uzakta olmaktan bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim ama hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmemişti. O boğucu bir varlıktı ve şimdi ondan kurtuldum...

Maksim'e zincirlenmekten başka çarem yok. Gayet iyi bir adama benziyor ama bir türlü uyum sağlayamıyoruz. Aramızda bir gariplik var. Sanki ikimiz de birbirimize ne diyeceğimizi bilmiyoruz.

Daha kötü de olabilirdi, diye düşünüyorum kendi kendime. Maksim kadınları dövmeyi seven bir adam olabilirdi, bu yüzden öyle olmadığına sevindim.

Düşüncelere dalıp gidiyorum ve telefonumdan saate baktığımda saatlerdir bu parkta oturduğumu fark ediyorum. Geri dönmeliyim. Güneş çoktan batmış.

Villamıza doğru yürümeye başladığımda, sokakta iki genç adam beni durdurdu.

"Hediye mi almak istiyorsunuz?" diye soruyor içlerinden biri, içinde birbirinden güzel kolyeler bulunan bir kutuyu göstererek.

"İyiyim," diyorum kibarca. "Ama teşekkür ederim." Yanlarından geçmeye çalışıyorum ama izin vermiyorlar.

"Bir hediye alın. Pişman olmayacaksınız. Eve götürmek için güzel bir şey olsun."

"İyiyim," dedim daha kararlı bir ses tonuyla. "İlgilenmiyorum."

Kutuyu tutan adam diğer adama başıyla işaret etti ve ben tepki veremedim adam kolumu yakalayıp beni evler arasındaki bir geçitten

aşağı sürükledi. Hava karanlıktı ve bu saatte dışarıda pek fazla insan yoktu. Nasıl bu kadar saf olabildim?

Adamlar beni duvara doğru itmeden önce bir çığlık attım ve başımın belada olduğunu anladım.

Altıncı Bölüm

MAXİM

an Kulübe vardığım , bir hata yaptığımı anladım. Natasha buraya gelmek istemiyordu ve ben onu yine yalnız bıraktım.

Nedense onu koruma isteği duyuyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir duygu bu. O kadar korkmuş ve masum görünüyor ki, her konuştuğumda kendimi kötü hissediyorum çünkü hiçbir zaman doğru düzgün bir şey söyleyemiyorum.

Normalde yaptığımın aksine, kulüpten ayrılıp villamıza dönmeye karar veriyorum. Natasha ile bir şeyler denemem gerekiyor. Onu anlamam lazım çünkü aksi takdirde hayatımın geri kalanını mutsuz bir evlilik içinde geçireceğim ve bu da en son istediğim şey.

O çok güzel, bu yüzden sorun yok. Geri kalanını halletmemiz gerekiyor.

Ama villaya döndüğümde Natasha'nın gitmiş olduğunu gördüm. Yakındaki bir bahçeye gittiğini söyleyen bir not bırakmıştı. Ben de ayrıldığımda onun da gitmesini suçlayamam ama nedense bu durum canımı yakıyor.

Onun ne yaptığı beni neden ilgilendirsin ki? Aşık değiliz ki. İkimiz de bu evliliğe zorlandık.

Yine de, ben ona aynı şeyi yapmış olmama rağmen, beni bırakıp gitmesinden hoşlanmadım.

Kahretsin. Her şey neden bu kadar kafa karıştırıcı olmak zorunda?

Villada bütün gece tek başıma kalamam, o yüzden bahçeye çıkıyorum. Belki Natasha ile konuşabiliriz. Belki bu sorunu çözebiliriz.

Dışarısı karardı. Natasha neden tek başına buraya geldi? Tehlikeli olabilir.

Yaşadığım dünya düşmanlarla dolu, ama hiçbirisi yeni eşimle Yunanistan'da olduğumu bilmiyor, bu da endişelenmem gereken bir şey daha az demek. Ama yine de... İçimden bir ses bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor ve içgüdülerim asla yanılmaz. Bratva'da uzun süre çalıştım, bir şeyin doğru olup olmadığını biliyorum.

Bahçeye vardığımda her yerini aradım ama Natasha'yı bulamadım. Tam o sırada bir kadının çığlığını duydum.

Bu, eğlence çığlığı değil. Bu, saf dehşet çığlığı.

Sesin geldiği yöne doğru koşarken kendimi etrafta kimsenin olmadığı karanlık bir sokakta buldum. Çığlık nereden geldi? Ve bunu söyleyenin Natasha olduğundan kim emin olabilir ki?

Ama sonra çığlık gece havasına, bana çok yakın bir yere yayıldı...

Arkamı döndüğümde, iki evin arasında dar bir sokak görüyorum. Orada iki adam bir kadını taciz ediyor.

O kadın Natasha.

Karanlıkta bile yüz hatlarını seçebiliyorum. Çok korkmuş. Adamlar onu duvara yaslamışlar.

Aniden, daha önce hiç yaşamadığım kadar şiddetli bir öfke dalgası içimi kapladı. Düşünmeden adamlara doğru koştum. Adamlardan biri Natasha'nın beline ellerini koymuştu ve onu ondan uzaklaştırdım.

Diğer adam beni görünce şok olmuş bir şekilde geri çekildi.

Natasha'ya dokunan adamı yere fırlattım ve karnına tekme attım. Sonra tekrar tekmeledim... ve tekrar... ve tekrar. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli olmamıştım.

Ama bu adamlar Natasha'ya zarar veriyorlardı. Karıma zarar veriyorlardı.

Diğer adam gece karanlığına doğru koşarak uzaklaşırken ben de Natasha'ya dokunan adamı tekmelemeye devam ediyorum. Adam ardı ardına inliyor ve sonunda suskun kalıyor.

İşte o zaman nihayet onu tekmelemeyi bıraktım.

Sonradan onun öldüğünü fark etti.

Onu o kadar sert tekmeledim ki öldürdüm.

Kahretsin. Cesedi ben halletmeliyim. Bratva'nın dünyanın her yerinde bağlantıları var. Birileri bunu benim için temizleyecektir.

Nikolai'yi aradım. "Yardıma ihtiyacım var." Durumu anlattıktan sonra, Yunanistan'da yardım edebilecek birini aramamı söyledi. Numarayı aradım ve temizliğe ihtiyacım olduğunu söyledim. Karşıdaki adam halledeceğini söyledi.

Aynen öyle. Organizasyonumuz güçlü bir organizasyon.

Derin bir nefes alarak sonunda Natasha'ya döndüm... ve onu duvara sinmiş halde gördüm. Korkmuştu. Benden korktuğunu anladım.

"Natasha?"

"Onu sen öldürdün," diye fısıldadı.

"Seni kurtarmak için. Sana zarar veriyordu."

"Biliyorum. Ama... onu sen öldürdün."

"Hayatını kurtardım. Minnettar olabilirsin. Bana bir canavar gibi bakmak zorunda değilsin." Sözlerim sandığımdan daha sert çıkıyor ama hissettiklerim bunlar. Natasha'nın hayatını kurtardım ve o bana kötü *adammışım* gibi bakıyor? Bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Onu sen öldürdün."

Ona doğru uzandım ama geri çekildi. İçimden bir ah çekerek elimi indirdim. "Evet. Gitmeliyiz. Biri gelip cesedi temizleyecek. Ona dokunma. Parmak izlerini onun yanına bulaştırmana gerek yok. Şimdi villaya geri dönmeliyiz." Ona elimi uzattım ama tutmadı.

"Onu sen öldürdün," diyor bir kez daha.

"Yaptım. Ama seni kurtarmak içindi. Sana zarar vermeyeceğim."

"Bunu nereden bileceğim? Bana bunu yapmayacağından nasıl emin olabilirim?"

"Seni öldürmek mi? Çünkü o zaman başım belaya girer. Baban başımı ister. Bu yüzden hayır, seni asla öldürmem. Seni dövmek ya da işkence etmek gibi bir niyetim yok. Kadınlara zarar vermem."

"Ama sen gözünü bile kırpmadan bir adamı öldürdün." Kadın tekrar benden uzaklaştı. "Bu... normal değil."

"Gitmeliyiz Natasha. Korktuğunu biliyorum. Birinin gözlerinin önünde öldüğünü ilk kez görmek korkutucu olabilir, anlıyorum ama gitmeliyiz. Sana zarar vermeyeceğim. Hadi gel."

Hâlâ kıpırdamayınca kollarından tutup onu ölü adamın yanından uzaklaştırdım. Sadece inledi ve gözlerini sıkıca kapattı, sanki hâlâ onu öldürecekimden korkuyordu.

Villaya dönüş yolunda ikimiz de tek kelime etmedik. İçeri girdiğimizde ise Natasha benden zorla ayrıldı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim ellerimi yukarı kaldırarak. "Daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Senin hayatını kurtarmak için o adamı öldürdüm."

"Ama onu öldürmenize gerek yoktu. Sadece korkutup kaçırabilirdiniz. Diğer adam kaçtı. Sizi teşhis etmesinden endişelenmiyor musunuz?"

"O şerefsiz bir hata yaptığını biliyor ve beni polise ihbar etmeye kalkarsa onu öldürecekimi de biliyor. Ayrıca, adımı bilmiyor. Nerede yaşadığını bilmiyor. Hiçbir şey bilmiyor. Endişelenmiyorum."

"O adamı öldürmenize gerek yoktu."

"Seni kurtardım." diye homurdandım. "Seni anlamıyorum Natasha. Çoğu kadın yaptığım şey için bana minnettar olurdu."

"O zaman sanırım ben çoğu kadına benzemiyorum. Daha önce çıktığınız kadınların hiçbirine benzemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun ne önemi var ki?"

"Öyle değil," diye tersledi, benden yüzünü çevirerek. "Sadece şunu söylüyorum... Katil bir adamla evliyim."

Elimle yüzümü siliyorum. Hiçbir şey yolunda gitmiyor. "Tamam. Korktuğunu biliyorum. Ama sana zarar vermeyeceğim. Ve tamam. O adamı öldürmek zorunda değildim. Ama çok kızgındım. Sana el uzattığı için, seni korkuttuğu için çok kızgındım. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Bu yüzden evet, onu bu sebeple öldürdüm."

Natasha yavaşça tekrar bana döndü. "Benim incinmemi mi önemsiyordun?"

"Elbette umursadım," dedim nefesimi vererek. "Artık benim karımsın, Natasha."

"Ama benimle hiçbir ilgisi olsun istemiyor gibisin. Bugün de beni bırakıp bir kulübe gittin."

İçimden bir ah çektim. "Biliyorum. Çünkü ben de seninle birlikte tüm bunları çözmeye çalışıyorum. Ama bir şerefsizin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Birbirimizi sevmesek bile. Kadınların sırf eğlence olsun diye incinmesine izin veren bir adam değilim. Bunu sana söz verebilirim. Seni korudum."

"Kadın olduğum için mi... yoksa kim olduğum için mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Başını salladı, gözlerinde hüznün ve hayal kırıklığı vardı. "Önemli değil. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yorgunum. Yatak odasına gelme. Yoksa uyuyamam." Ve benden uzaklaşarak yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Beni tamamen dışladı.

NATASHA

Maksim'in hayatımı kurtarmasına sevindim. Ama bunu yapmak için birini öldürmesine sevinmedim.

Babamı hatırlattığı zaman hayır. Annemi öldürdüğüne dair hiçbir kanıtım yok ama yıllardır içimde bir his var. Babam beni dehşete düşürüyor. Ve şimdi kocam da bir katil. Hayatımdaki erkeklerin yanında kendimi hiç güvende hissedebilecek miyim?

Maksim bir kadına asla zarar vermeyeceğini söylüyor ama bunu nereden bilebilirim ki? Gerçekten de, sadece sözüne güvenebilirim ve o benim için hâlâ bir yabancı. Sözünün hiçbir anlamı yok.

Beni korumak istediğini söylediğinde, bir an için içim ısındı. Aramızda bir şeyler olabileceğine inanmamı sağladı.

Ama eğer beni sadece cinsiyetim yüzünden koruduysa, o zaman bu benim için değildi. Sadece prensip gereği idi. *Bana* gerçekten değer vermiyor. Ve eminim ki asla değer vermeyecek. Hatta ben bile ona değer verebilir miyim bilmiyorum.

Yatağa yığılıp bir top gibi kıvrıldım. O adamların bana doğru geldikleri görüntüsü beynime kazınmıştı. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Hiç uyuyamıyorum.

Sabah olunca, vücudum yorgunluktan bitkin düşmüş olsa da kendimi zorla ayağa kaldırıyorum. Maksim mutfak masasında oturmuş, bir fincan kahve yudumluyor.

Onu sabah ışığında görünce duruyorum. Artık o kadar korkutucu görünmüyor. Aslında, sadece... yorgun görünüyor.

"Merhaba," diyor.

Ağızımdan kelimeler çıkmıyor. Dün gece ne kadar korktuğumu düşününce, hiç çıkmıyor. Ama denemem gerektiğini biliyorum.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu, yumurta ve pastırma tabağını işaret ederek. "Ben yaptım. Yapmayı bildiğim tek şey bu zaten."

Karnım guruldarken yavaşça karşısına oturdum ve zorlukla da olsa bir parça pastırma yemeye çalıştım.

"Dün geceye gelince..." İçini çekiyor. "Neden bu kadar korktun? Birini öldürdüğümü biliyorum ama seni kurtarmak içindi. Anlamıyorum."

Babam hakkında ona anlatma isteği dilimin ucunda ama Maksim'e gerçekten güvenebilir miyim? Ya babama teorimi anlatırsa? Babam annemi öldürdüğünden şüphelendiğimi öğrenirse, bu hiç iyi sonuçlanmaz.

Bu yüzden ben de sessiz kalıp yemeği yavaş yavaş yiyorum.

Maksim, cevabı biliyormuş gibi başını salladı. "Pekala. Aramızda gerginlik olduğunu biliyorum. Açıkçası, mutsuz bir evlilik istemiyorum. Bu yüzden, hâlâ Yunanistan'dayken, birlikte bir gün geçirelim diye düşündüm. İyi eğlenin."

"Neden eve geri dönemiyoruz ki?"

"Bunu başaramazsam babam bana kızacak."

"*Benimki de öyle olacak* ," demek istiyorum ama yine de dudaklarımı kapalı tutuyorum.

"Bugün deneyelim Natasha. Denemek zorundayız."

Haklı olduğunu biliyorum. Korkularımın üstesinden gelip Maksim'i tanımaktan başka çarem yok. Çünkü gerçek şu ki: Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek zorundayım. Evliliğimiz bir barış anlaşması. Boşanma şansımız asla yok.

"Pekala," diye fısıldadım sonunda. "Deneyebiliriz."

"Teşekkür ederim." Bana hoş bir gülümseme sundu. "Nazik olabilirim. Söz veriyorum."

Her şeyden çok inanmak istiyorum ama tek endişem kötü bir şeyin daha ters gitmesi. Dünyamızda hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Ne kadar uğraşırsan uğraş.

Yedinci Bölüm

NATASHA

Parthenon'un etrafında yürürken Maksim ile aramda kocaman bir mesafe . Bir sürü başka turist de burada, birbirleriyle **var** gülüşüyorlar ve fotoğraf çekiyorlar. Hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar.

Ama biri bana ve Maksim'e baksa, birbirini tanımayan iki insan görürdü. Ve bu doğru. Gerçekten de birbirimizi tanımıyoruz.

Maksim, "Sanırım konuşabiliriz," diye öneriyor.

"Ne hakkında?"

"Mesela... nelerle ilgileniyorsun? Hobilerin neler?"

Dışarısı sıcak olmasına rağmen kollarımı kendime sarıyorum. Maksim'in o adamı benim için nasıl öldürdüğünü düşünmeden edemiyorum. Çelişkili bir duygu bu. Bir yandan minnettarlık, diğer yandan korku. Ona her baktığımda, aklıma sadece bu geliyor.

"Kitap okumayı severim," diye belirtiyorum.

"Hangi kitaplar?"

"Aşk romanları."

"Ah." Gözlerinde bir anlayış belirdi. "Demek düğün günümüzde bana bu kadar kızmıştın, öyle mi? Romantik bir şey mi bekliyordun?"

Yüzüm kızardı ve ondan gözlerimi kaçırdım. Başka bir çift yanımızdan geçti, bize sarılmış, gülümsüyorlardı. Onlardan uzaklaştım ama bu beni Maksim'e daha da yaklaştırdı. "Sarhoş gelmeni sevmedim. Ama hayır. İlk görüşte aşık olacağımızı beklemiyordum. Sadece... Bilmiyorum. Bütün bunlar hayatım için beklediğim şeyler değil."

"Ne bekliyordunuz ki?"

"Sadece yalnız bırakılmak istiyordum. Bunu tercih ederdim ama babam ısrar etti ve ben her zaman onun dediğini yaparım. Ona hayır deme şansım hiç olmadı."

Maksim içini çekerek, "Babamla da aynı durumdayım. Otuz yaşında olmama rağmen, ona asla hayır dememe izin vermiyor. Her zaman üzerimde bir etkisi olacak." dedi.

"Benim için de aynı şey geçerli."

"Gördünüz mü? Ortak bir noktamız var. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Gerçekten bunu yürütmek istiyor musun? Bu evliliği? İstemediğini biliyorum."

İçini çekip aşağıda Atina'yı gören bir banka oturuyor. Manzara çok güzel ama benim görebildiğim tek şey Maksim'in bir adamı tekmeleyerek öldürmesi. "Bunu hiç istemedim. Bana zorla yaptırıldı. Ama... eğer biriyle evlenmeye zorlanacaksam, bunun sen olmana kızmıyorum."

"Neden? Beni tanıımıyorsun ki." Oturmadan, rahatlayamadan bankın yanında duruyorum.

"Birincisi, çok güzelsin. Ve gözlerinde... anlayabileceğim bir yalnızlık var. İkimizin de babalarımızla ilgili sorunları var. İkimiz de bunu istemedik. Daha kötü olabilirdi. Korkunç bir insan olabilirdin. Ama değilsin."

"Ama sen berbat bir insansın," diye fısıldıyorum. Anında bunun söylenmemesi gereken bir şey olduğunu fark ediyorum.

Maksim ayağa kalktı ve bana sırtını döndü. Bu açıdan, kıyafetlerinin üzerinden bile omurgasındaki gerginliği görebiliyordum. "Seni o adamdan kurtardım. Bunu neden göremiyorsun?"

Çünkü Maksim'in o adamı öldürmesinin bir gün beni de öldürebileceği anlamına gelebileceğinden korkuyorum. Tıpkı babamın annemi öldürmesi gibi.

Ama bu kelimeleri söyleyemiyorum. Babam öğrenirse...

"Sadece korkuyorum. Deniyorum ama hâlâ korkuyorum."

Başını salladı, yüzünü eliyle ovuşturarak tekrar bana döndü. "Pekala. Anlıyorum. Bu dünyadaki karanlıktan korunmuşsun. Ama umarım dün gece sana tehlikede olursan seni koruyacağımı göstermiştir. Sana zarar vermek için burada değilim. Daha önce hiçbir kadına zarar vermedim."

"Buna inanmak istiyorum."

"Öyleyse buna inanın."

"Bu gerçekten zor."

"Neden bu kadar zor? Anlat benimle Natasha. Eğer bu evlilik sonsuza dek sürecekse, en azından deneyelim."

Maksim'e babamla ilgili şüphelerimi gerçekten anlatabilir miyim? Dilimin ucunda. Birine içimi dökmek, her şeyi içimde saklamak zorunda kalmamak için içimde bir istek var.

Maksim'in gözleri açık. Gerçekten denemek istiyor. Ben de deneyebilirim.

Ama ağzımı açtığımda, gözlerim Maksim'in omzunun üzerinden kayıyor ve dün geceki diğer adamı görüyorum. Bana zarar vermeye çalışan diğer adamı.

Turistlere saat satmaya çalışıyor ve hayır dediklerinde de agresif davranıyor. Şu an beni görmedi ama ne kadar süreyle görmeyecek acaba?

Derin bir nefes alıp Maksim'den uzaklaşıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Natasha?"

"Gitmem gerek," diye mırıldanıp o adamdan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmaya başladım.

"Natasha." Maksim hemen araya giriyor. "Neler oluyor?"

Adımlarımı hızlandırdım ama diğer turistlerle o kadar kalabalıktı ki birine çarpıp sırt üstü yere düştüm.

Maksim yanıma diz çöktü ve koluma uzandı ama ben ondan kurtuldum.

"Bana dokunma," diye, söylemek istediğimden daha yüksek sesle söylüyorum. Bu, bana zarar vermeye çalışan adamın dikkatini çekiyor. Gözleri gözlerimle buluşuyor ve yaptığı şeyden gurur duyarak sırtıyor.

Maksim benim baktığım yöne doğru bakar ve adamı görür, gözlerini kısar. Diğer adam, Maksim'in benimle birlikte olduğunu fark edince gözleri faltaşı gibi açılır.

Maksim hızla ayağa kalkıp adamın peşinden koşar ama diğer adam daha hızlıdır. Maksim ona yetişemeden bir turist grubunun arkasına saklanmayı başarır. Maksim turistlerin arasından sıyrıldığında adam çoktan gitmiştir.

Maksim yanıma gelerek, "Kahretsin," dedi. "O kahrolası herif."

Gözyaşlarımı tutamadım ve yüzümden aşağı süzöldüler. Maksim'in gözleri yumuşadı.

"İyi misin?" diye soruyor. "İşte." Elini bana uzatıyor ama tutamıyorum. Hissettiğim tek şey soğuk. Hissettiğim tek şey korku.

Gözyaşlarım diğer insanların dikkatini çekiyor.

"Natasha." Maksim nazikçe kolumu tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Hadi gidelim. Hadi."

"O adam..." diye fısıldadım.

"Biliyorum. Ama beni görünce kaçtı. O bir tehdit değil. Bir daha asla sana saldırmayacak."

"Senin yüzünden. Çünkü sen öldürdün..."

"Şşş," diyor, nazikçe. "Bunu çok yüksek sesle söyleme. Başkalarının bilmesine gerek yok. Şimdi, villaya geri dönelim. Hadi."

Maksim'i takip ediyorum, vücudumun hareket ettiğinin farkına bile varmıyorum. Villaya döndüğümüzde ancak hareket ettiğimi fark ediyorum.

Maksim homurdanarak, "Şu şerefsiz," dedi. "Seni böyle korkutmaya kalkıştı. Fırsatım olsa onu öldürürdüm."

İrkilerek geri çekiliyorum. Maksim'in içinde babamı çok fazla hatırlatan bir karanlık var. Maksim genel olarak babamdan daha iyi biri gibi görünse de, bu onu iyi bir insan yapmaz. Onun etrafında dikkatli olmalıyım.

"Tekrar oraya gidemem," diyorum. "O adam varken asla..."

"Pekala. Şey... zorunda değiliz. Bütün gün villada kalabiliriz. Sonuçta balayımızdayız. Baban zaten kanlı çarşaf yüzünden seviştiğimizi düşünüyor. Sanırım sadece... takılabiliriz. Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

Kanepede büzülüp kalıyorum. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Maksim içini çekti. "Gerçekten bu konuda konuşmalıyız Natasha. Yani, çoğu insan hayatlarını kurtardığım için minnettar olurdu. Bu kadar travma geçirmezlerdi."

"Saldırıya uğradım," diye fısıldıyorum. "Travma geçirmeme izin verilmiyor mu?"

Maksim yüzünü buruşturduktan sonra başını salladı. "Haklısın. Doğru düzgün bir şey söyleyemiyorum. Özür dilerim. Seni... rahat bırakacağım." Garip bir şekilde uzaklaştı ve minnettar olsam da, içimde keşke benimle kalsaydı diye düşünen bir yanım da vardı.

MAXİM

"Sanırım Natasha ile birlikte eve erken dönmemiz en iyisi," dedim babamla telefonda.

"Hayır. Sen ve Natasha'nın tüm hafta sürecektir bir balayı planı var. Burada kalıyorsunuz. Lev, henüz eve dönmenize sevinmeyecek."

"Baba, Natasha ile işler yolunda gitmiyor. Yunanistan'da birkaç gün daha kalmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sanırım en iyisi New York'a dönüp tekrar çalışmaya başlamam. Bana İtalyanlardan bahsediyordun. Bölgemizi ele geçirmeye çalışıyorlarmış. Geri dönüp yardım edebilirim."

"Maxim..."

"Baba, biliyorsun ki yardım edebilirim. Natasha ile evlendik. Bu artık kesinleşti. Lev bize yardım edecek. Artık aramızda savaş çıkma

riski yok. New York'a geri dönüyorum. Yetişkinim. Kendi kararlarımı kendim verebilirim. Bu kesinleşti. Natasha burada mutlu değil. Burada kendini güvende hissetmiyor."

"Neden?"

"İki adam ona saldırdı. Adamlardan biri kaçtı. En iyisi Yunanistan'dan çıkmamız."

"O zaman aranızdaki ilişkiler iyi gidiyor."

"Bir türlü aynı fikirde olamıyoruz."

"Öyleyse aynı fikirde olun," diye çıktı. "Lev'in hatırı için bu evliliği yürütmelisiniz. Ona ihtiyacımız var. Eğer onu kızdırırsanız ne olacağını bilmiyorum."

"Ona yalan söyleyip gıda zehirlenmesi geçirdiğimi ve daha erken eve gelmem gerektiğini söyleyebilirim. Bu kadar basit. Natasha ve ben New York'a geliyoruz. Ayrıca Lev Chicago'da. Ona sadece bizim anlattıklarımızı bilecek."

"Bir müttefikime yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

"Ben senin oğlunum baba. Ben de burada mutlu değilim. Ama sen bunu umursamıyor gibisin."

"Önem verdiğim şey senin görevini yerine getirmen. Eğer New York'a erken dönersen senden memnun kalmam ama seni engelleyemem. Sadece bu evliliği yürütmeye çalış." Veda etmeden telefonu kapattı.

Oturma odasında hâlâ büzülmüş bir halde duran Natasha'nın yanına dönüyorum. Gözleri cansız görünüyor. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Natasha?"

Gözlerini kırıp bana bakıyor. Tanrım, inanılmaz güzel. Onu kollarıma alıp iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Ama Natasha şu anda dokunuşumu kesinlikle istemiyor. Belki de hiç istemeyecek.

"New York'a gidiyoruz. Yunanistan'dan ayrılmamız daha iyi. Sana zarar veren o adamdan uzak durmalısın. Onun sana tekrar dokunmasını istemiyorum. Bu yüzden geri döneceğiz."

"Daha önce hiç New York'a gitmedim."

"Şikago'da babanla birlikte yaşayacak değildin zaten. Benimle yaşayacaksın."

"Bunu biliyorum," diyor sert bir ses tonuyla. "Aptal değilim."

Yüzümü buruşturuyorum. Kahretsin. Ona gelince neden hiçbir şeyi doğru düzgün söyleyemiyorum? "Senin öyle olduğunu hiç söylemedim. Bence bu balayı en iyi fikir değil."

"Bizden vazgeçiyor musun?"

Sorusu beni şaşırttı. Neredeyse... kırgın gibiydi. "Bence en iyisi New York'a dönmemiz. Birlikte yeni hayatlarımıza başlamamız. Benim halletmem gereken işlerim var. Ablamla vakit geçirebilirsin. Düğünde senden hoşlanmış gibiydi. Herkesle arkadaş olmaya meyilli biri. Yani yalnız kalmazsın. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evliliğimiz kötüye mi gidiyor?"

"Yani... henüz ona gerçek bir şans bile vermedik. Ama öyle hissettiriyor, değil mi?"

Gözlerini kapatıp yüzünü çevirdi. "Tamam. New York'a gideceğiz. Her şeyin bitmesini istiyorum." Sanki kaderini kabullenmiş gibiydi. Sanki benimle eve dönmek yerine darağacına gidiyordu.

"Valizinizi sizin için hazırlayayım," diye teklif ediyorum. "Benimle uğraşmak zorunda kaldığınıza ve bundan hiç memnun olmadığınıza göre, yapabileceğim en az şey bu."

Uzaklaşıyorum ve Natasha bana seslenmiyor, keşke seslenseydi.

Valizlerimizi topladıktan sonra villada birbirimize bakarak duruyoruz, aramızda bir duvar varmış gibi hissediyoruz.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum ona.

"Hazırım," diye fısıldıyor, oysa hiç de hazır görünmüyor.

Sekizinci Bölüm

NATASHA

Maxim'in dairesi şehrin kalbinde. Aslında daha çok bir çatı katı, Central Park'a bakıyor. Klasik bir tarzı var. Eğer burası benim evim olsaydı rahat ve konforlu olurdu ama değil. Evimi geride bıraktım.

"İşte yatak odası," diyor ve ortasında daha da büyük bir yatak bulunan geniş, gösterişli bir odayı gösteriyor. Burası, Maksim'le her gece paylaşacağım yer. Düğün gecemizde yan yana uyumuş olsak da, aynı yatağı paylaşmanın bizi birbirimize daha da yaklaştıracığını sanmıyorum. Aksine, bizi daha da uzaklaştıracığından endişeleniyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

"Teşekkür ederim. Dairenin tamamını bizzat kendim dekore ettim. Burası kendime ait diyebileceğim tek yer. Ve şimdi... sizin de."

"Burada kendime ait diyebileceğim bir yerim olacak mı?"

Bir an duraksıyor. "Kalmak ister misiniz? Bir misafir odası var. Onu sizin için bir odaya dönüştürebiliriz."

"Bir yatak odası mı?"

"Daha çok kendi odan diyebileceğin bir oda gibi. Bir yatak odasını paylaşmalıyız. Evli çiftler böyle yapar. Ya da ben öyle sanıyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım." Bana öyle büyüleyici bir gülümseme fırlatıyor ki, Maksim'e güvenebilseydim ben de karşılık olarak gülümsemek isterdim. Keşke ondan bu kadar korkmayı bırakabilseydim.

"Bunu çok isterim," diye yanıtlıyorum. "Kendime ait bir oda."

"Pekala, bunu yapabiliriz. Benim kendi ofisim var, sizin de kendi ofisinizin olması adil olur. Şimdi, geri döndüğümüze göre, yerleşmelisiniz. Benim halletmem gereken bazı işlerim var."

"İşletme?"

"Sadece çalış."

Mafya işi. Biliyorum, bilmek istememeliyim ama istiyorum. Babam beni o kadar karanlıkta bıraktı ki, anneme ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Maksim konusunda da karanlıkta kalmak istemiyorum.

"Söyle bana," diye ısrar ediyorum. "Eğer bu evliliği yürüteceksek, tam olarak ne iş yaptığını bilmem gerekiyor."

"İtalyanlar yerleşiyor. Nikolai – onu düğünde tanımıştın, hatırlıyor musun? – babanın arkadaşı Alexei'yi ortadan kaldırdığından beri, İtalyanların yerleşmesi için yer açıldı. Şimdi bununla uğraşıyoruz. Patronlardan biri, Enzo Bianchi, son birkaç haftadır sorun çıkarıyor. Onu uzak tutmaya çalışıyoruz ama en iyisi işime geri dönmem."

"Doğru." Maksim'in benimle bu kadar çok şey paylaşacağını hiç beklemiyordum. Babam bana işiyle ilgili hiçbir şey anlatmazdı. Sormaya kalksam, beni öyle kötü azarlardı ki, sadece hissizleşirdim.

"Kira'yı aradım. Birazdan gelecek, böylece burada yalnız kalmama gerek kalmayacak."

"Yalnız kalmayı severim."

Gözlerini kırptırdı. "Şey... Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Biliyorum," diye iç çektim. Hiçbir zaman aynı fikirde olamıyoruz.

"Neyse. Halletmem gereken işlerim var. Bir de babam. Erken dönebileceğimize sevinmeyecek. Bu yüzden bu akşam görüşürüz?"

"Evet." Başka nerede olacağım ki? New York'u bilmiyorum ve tek başıma keşfe çıkmak çok korkutucu geliyor. Yunanistan'da olanlardan sonra... Hatırladıkça ürperiyorum.

Maksim'in gözleri kısıldı. "Şey... hoşça kal. Sanırım." Hızla arkasını dönüp uzaklaştı.

New York'taki ilk günümde beni yalnız bıraktılar. Yeni evimdeki ilk günümde. Yeni hayatımın ilk gününde.

MAXİM

Tahmin edileceği üzere, iş görüşmek üzere Nikolai'nin restoranına gittiğimde babam sinirlendi. Restoran günün bu saatinde kapalıydı, bu da İtalyanlarla nasıl başa çıkacağımız konusunda bir plan yapmamız için bize bolca zaman verdi.

Ama şu anda keşke etrafımda başka insanlar olsaydı. Bu beni babamın öfkeli bakışlarından kurtarırdı.

"Ne halt ediyorsun Maksim?" diye homurdanarak yanıma geldi. Nikolai başını salladı ama başka bir yorum yapmadı. Babamın aksine, beni tamamen kontrol edemeyeceğini biliyordu.

"Eve döneceğimi söyledim."

"Yalan söylediğini umuyordum."

"Ne var bunda bu kadar önemli?" Yanından geçip Nikolai'nin karşısındaki masaya çöktüm. "Natasha benimle. Hâlâ evliyiz. İttifakımız sağlam gidiyor. Yunanistan'da birkaç gün daha kalmanın nasıl bir fark yaratacağını anlamıyorum. Natasha ile zaten birbirimizden nefret ediyoruz. Yani bu sadece çıkar evliliği."

Nikolai, "Onunla ilgili beğendiğin hiçbir şey yok mu?" diye soruyor.

"Yani, çok güzel. Ama içine kapanık ve içine kapanık. Bu da onu tanımayı zorlaştırıyor. Yoksa denerdim. Deniyorum da. Sadece doğru şeyi bir türlü söyleyemiyorum."

"İşte bu yüzden balayınızda daha uzun kalmanız gerekiyordu," diye çıkıştı babam. "Evliliğiniz üzerinde çalışmak için. Eğer başarılı olursa,

Lev için bir daha asla endişelenmemize gerek kalmaz.”

“Natasha’yı aldatacak değilim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Bu evliliği mahvetmeyeceğim. Bana biraz güven baba.”

Gözlerini kısıyor ama tek kelime etmiyor.

“Madem buradasınız,” diye araya girdi Nikolai, “bazı şeylerden bahsedelim. Alexei’nin ölümünden bu yana geçen birkaç hafta içinde Enzo Bianchi, topraklarımıza göz dikti. Sanırım şu anda zayıf olduğumuzu düşünüyor.”

“Onunla nasıl başa çıkacağız?” diye soruyorum, babam yanıma otururken onu görmezden gelerek.

“Başka bir savaşa daha bulaşmak istemiyoruz. Bu yüzden Enzo’yu öldüremeyiz. Ama sevkiyatlarına saldırabiliriz. Yakında silah sevkiyatı geliyor. Parasını elinden alırsak, iddiasını zayıflatırız ve umarım geri adım atar.”

Gregor başını salladı. “İyi bir plan. Nik, sen her zaman onlar için iyi bir insandın.”

Kaşlarımı çatıyorum. Babam Nik’e iltifat etmeyi çok sever ama bana asla.

Nik bana, “Madem geri döndün,” dedi, “Enzo’nun silah sevkiyatının peşine düşme görevini sana vereceğim.”

“Harika. Beni tekrar oyuna alın. Çalışmaya hazırım.” Bu, her zaman iyi olduğum tek şeydi.

“Sen karına odaklanmalısın,” diye homurdanıyor baba.

“İkisini de yapabilir,” diyor Nik. “Maksim yıllardır bana sadık bir dost oldu. Oğluna daha çok değer ver Gregor. Natasha ile evlenerek görevini yerine getirdi. Ondan isteyebileceğin tek şey bu. Lev ile bir savaşı önlemeye yardımcı oldu. Yani bu konuda iyiyiz. Şimdi, bize saldırmadan önce şu lanet olası İtalyanları alt edelim.”

“Bana da mantıklı bir plan gibi geliyor.” Ve eğer bu, yeni eşimi aklımdan çıkarmama yardımcı olursa, daha da iyi.

NATASHA

Kapıyı açtıktan sonra Kira, sanki evin sahibiymiş gibi daireye daldı. Bir bakıma haklı da sayılır. Kardeşinin dairesine benden daha çok hakkı var. Maksim'i tüm hayatı boyunca tanıyor, oysa ben onu sadece birkaç gündür tanıyorum.

"Dışarı çıkıyoruz," diyor.

Gözlerimi kırpiyorum. "Nereye?"

Gözlerini devirdi. "Bugün bir kadınlar buluşması var. Arkadaşlarımdan Irina, bana katılmamı rica etti, ben de bu tür etkinliklere gitmekten nefret etsem de kabul ettim. Senin de benimle gelebileceğini düşündüm. Irina'yı tanıyorsun, değil mi? Düşündeydi."

"Hatırlamıyorum... Her şey bulanık geçti."

"Nikolai Volkov ile evli, kardeşim onun yanında çalışıyor. Dürüst olmak gerekirse, çok uzun zaman önce tanışmadık. Nikolai ile sadece birkaç aydır evli. Ama hemen arkadaş olduk. Bu yüzden senin de bize katılabileceğini düşündüm. Kardeşim çekilmez biri olduğu için onunla evli olmanın muhtemelen seni mutsuz ettiğini tahmin ettim. Hadi gidelim."

"Burada iyiyim. Yalnız olmayı seviyorum."

Kira bir kez daha gözlerini devirdi. "Kimse yalnız kalmayı sevmez. Hadi gel." Elimden tuttu, bana başka seçenek bırakmadı. Direnecek gücüm olmadığı için onu takip ettim.

Beni dışarıda park edilmiş bir arabaya götürüyor. Arka kapının yanında bir adam duruyor ve kapıyı onun için açıyor. "Bayan Petrov."

"Teşekkürler Sam. O benim şoförüm," diye açıklıyor arabaya binmeden önce. Bir an sonra ben de biniyorum. "Onsuz hiçbir yere gidemem. Babam çok kızar. Ama ben onun küçük prensesiyim, o yüzden bana güveniyor."

"Baban sana iyi davranıyor mu?"

"Bana çok düşkün. Bu durum Maksim'i çok sinirlendiriyor. Kardeşim babamın gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyor."

Ben de bilmiyorum. Maksim ile ortak noktalarımız olduğunu bir kez daha hatırlattım. Peki aramızdaki uçurum neden bu kadar büyük?

Şık bir otele varıyoruz ve Kira beni beşinci kattaki kadınlarla dolu bir restorana götürüyor.

"Bunlar kim?" diye fısıldıyorum.

"Bratva kadınları. Eşler, kızlar ve kız kardeşler. Burası onların buluşup ortak zemin bulabilecekleri bir yer. Hepimiz hayatımızdaki erkekler tarafından tanımlanmanın ne demek olduğunu biliyoruz. Bratva erkekleri özellikle sahiplenici oluyor. Babam asla flört etmeme izin vermez."

"Benimki de öyle değildi." Zaten öyle olmasını da istemiyordum. Her zaman yalnız olmayı tercih ettim.

Kira bana bir masaya oturmam için işaret etti. Masada başka kadınlar da vardı. Karşımdaki masada güzel, esmer bir kız oturuyordu. Gençti. Benim yaşlarımdaydı.

"Bu Irina."

Elini bana uzattı. "Düğününüzdeydim ama tekrar karşılaşmak güzel."

"Sen de," diye fısıldadım.

"Sesini biraz yükselt kızım," diyor yaşlıca bir kadın. Muhtemelen kırklı yaşlarında. "Fare gibi konuşuyorsun."

Gözlerimden yaşlar akmak üzereyken onları zorla geri tutuyorum.

"Nazik ol Margaery," diyor Kira. "Natasha burada yeni. Yaklaşık bir hafta önce Chicago'dan taşındı. Ona biraz anlayış göster."

Margaery, "Ben sadece sessiz küçük farelerden hoşlanmıyorum, hepsi bu," diye karşılık veriyor.

Kira gözlerini devirdi. Bu onun için alışılmış bir davranış gibi görünüyordu.

"Yani, Maksim'le evlendiniz, doğru mu?" diye soruyor başka bir kadın. "Ben Sherry. Düğünüze katılamadım."

"İyi... sayılır." Çenemi öne eğerek, özenle işlenmiş masa örtüsüne dikkatlice baktım.

Kira sert bir şekilde, "Bırakın onu kızlar," diye çıkıştı. "Utangaç biri. Üstelik bu durum onun için tamamen yeni. Burada arkadaş edinebileceğini sanıyordum."

"Korkmana gerek yok," diyor Irina. "Biliyorum, her şey yeni ve korkutucu. Ben de çok uzun zaman önce senin yerindeydim. Ben de kocamı tanımadan evlendim."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Evet. Henüz on sekiz yaşındayım, bu yüzden her şey benim için çok yeniydi."

"Yirmi yaşındayım," diyorum utanarak. On sekiz yaşındaki Irina bunu benden daha iyi idare edebildiyse, benim hiçbir bahanem yok.

Irina bana nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yaşın önemi yok. Bu, çoğumuz için yeni bir durum."

Margaery, "Kocam tam bir aptal," diyor. "Bu yüzden acınızı anlıyorum."

"Ah. Maksim değil..." Dürüst olmak gerekirse, Maksim'in ne olduğunu bilmiyorum ve yine de onu savunma ihtiyacı hissetmem ilginç. Daha önce hiç yaşamadığım bir duygu bu.

"En azından yakışıklı," diyor Sherry. "Kocam şişman ve çirkin. Yani sen şanslısın."

Aklım bir anda Maksim'in o adamı gözlerimin önünde öldürmesine geri döndü. "Evet. Şanslıyım," diye yalan söyledim.

Kira omzumun üzerinden bakıp kaşlarını çatı. "İğrenç. Burada ne işi var?"

Bakışlarını takip ettiğimde, uzun boylu, güzel bir esmer kadının restorana girdiğini gördüm. Diğer kadınlara gülümsüyordu, insandan çok bir tanrıça gibi görünüyordu. "Bu kim?"

"Bu Alexandra. Eskiden kardeşimle çıkıyordu."

Donakaldım. "Ne?"

Kira kızardı. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Ama zaten yıllar önce ayrılmışlardı. Onu aldattığı için ayrıldılar ama herkes evleneceklerini sanıyordu. Kardeşim asla bağlanamaz. Bu konuda sorunları var." Başını salladı. "Özür dilerim. Bunu neden anlatıyorum ki? Duymak istemezsin."

Ben cevap veremedim Alexandra gözlerini bana dikti ve doğruca yanıma geldi. "Bu kim?"

Onun yanında kendimi çok küçük hissediyorum.

Ve aklıma gelen tek şey şu: Maksim beni hiç seçmedi, tıpkı bu kadınla birlikte olmayı seçtiği gibi. Üstelik ona bile bağlı kalamadı.

Öyleyse kocam neden bana bağılı kalsın ki?

Dokuzuncu Bölüm

İRİNA

“Alexandra, kimse cevap vermeyince tekrar Bu kim?” diye soruyor. Masadaki tüm kadınlar ne diyeceklerini bilemeden, garip bir şekilde etrafa bakıyorlar.

Sonunda Kira konuşuyor. "Bu Natasha... Maksim'in karısı."

Alexandra'nın yüzündeki gülümseme kaybolur. "Maksim mi? Benim Maksim'im mi?"

Kira alaycı bir şekilde, "O senin Maksim'in değildi. Onu aldattın ve o ilişkiyi bitirdin," dedi.

"Bütün bunlar evlenmeyi reddettiği için oldu. Şimdi de bana evlendiğini mi söylüyorsunuz?"

"Haberleri duymadın mı tatlım?" diye soruyor Sherry, Alexandra'nın elini sıkarak, sanki teselliye ihtiyacı olan benmişim gibi, oysa ki tamamen yabancı biriyle evlenmek zorunda kalan benim.

"Kesinlikle hayır. Geçtiğimiz ay Avrupa'yı gezdim."

Margaery, "Bir haftadan kısa bir süre önce evlendiler," diyor. "Kısa bir balayı yaptılar."

Yüzüm kızardı. En azından Kira, Margaery'ye ters ters baktı. Birinin benim tarafımda olduğunu bilmek güzel.

Kira, "Natasha ve kardeşimin ne yaptığı onların işi, bizi ilgilendirmez," diye açıklıyor. "Bu konuyu kapatalım artık."

Alexandra beni ayakkabısının altındaki sakız gibi süzdü. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Babam bile bana kızdığında böyle bakmamıştı. "Neden seni seçti? Maksim'in biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

Kulakları sağır eden bir sessizliğin ardından, "Bu bir görücü usulü evlilikti," diye yanıtlıyorum. "Barış için."

"Ah. Demek Maksim seninle aşk için evlenmedi. Zorla evlendirildi. Bu daha mantıklı. Çünkü tanıdığım Maksim asla kimseyle evlenmezdi. Yıllarca çıktık ve benimle evlenmeyi reddetti."

"Çünkü sen tam bir dramasın," diyor Kira.

Alexandra ona sert bir bakış attı. "Hayır. Çünkü Maksim asla sadık kalabilecek bir adam değil. Onu sadece o beni önce aldattığı için aldattım."

Çenemi öne eğdim. Duymak istediğim son haber bu. Maksim'in beni aldatmış olabileceği gerçeği ruhumu derinden yaralıyor. Biliyorum, evliliğimiz ikimizin de istemediği bir evlilikti ama yine de saygı duymamız gereken bir şey. Eğer Maksim bunu yapamıyorsa...

"Konuyu değiştirelim," diyor Irina. "Kocamın eski kız arkadaşlarından biriyle pek iyi bir deneyim yaşamadım. Maksim ve Natasha artık evliler. Bu kesin bir şey. Bence yolumuza devam edelim."

Alexandra, onu daha da tanrıça gibi gösteren yüksek topuklu ayakkabılarıyla homurdanarak ve öfkeyle uzaklaştı. Ben ise kendimi küçük ve sıradan hissediyorum.

Kira, masadaki küçük sandviçlerden birini alıp ağzına atmadan önce, "Kurtuldum sonunda," diye mırıldandı. "Çok sinir bozucu biriydi. Onu hiç sevmedim."

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

"O tam bir kibirli."

"Sen öyle değil misin?" diye soruyor Sherry, diğer kadınları güldürerek. "Kira tatlım, çok kibirlisin. Baban sana dünyadaki her şeyi veriyor."

"Şımarık biriyim. Ama kibirli değilim. Arada fark var." Kira bana daha dikkatli baktı. "Hey, Natasha. İyi misin? Ağlayacak gibi görünüyorsun."

"Evet, o kızın seni alt etmesine izin verme," diye ekliyor Sherry. "O sadece Maksim gibi bir adamı elde edemediği için kıskanıyor. Ama sen onu elde ettin, tatlım."

"Ama onu nasıl tutacağım?" Maksim'i gerçekten isteyip istemediğimden bile emin değilim. Hala beni korkutuyor ama yine de onun beni seçmesini çok istiyorum. Hiçbir şeyin mantığı yok.

Margaery, çayından bir yudum alırken kaşlarını kaldırarak, "Erkeklerin nelerden hoşlandığını biliyorsun işte," dedi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

Öksürerek çayını masaya döktü.

"Margaery, lütfen," diyor Sherry.

Margaery, Sherry'ye ters bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Erkekler güçlü hissetmeyi severler. Kontrolü ellerinde tutmayı severler. Ve kesinlikle seks isterler. Dolayısıyla kocanıza bunu verdiğiniz sürece, başka bir kadına bakmaz."

"Ama Maksim ve ben—" diyeceğim şeyin farkına varınca duruyorum.

Bütün kadınlar bana merakla bakıyor.

"Ama balayı yaptınız," diyor Kira, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi, ama bunların hiçbiri benim için açık değil.

"Bizim... bir düşün gecemiz oldu ve biz..." diye yalan söylüyorum. Babamın Maksim ile hiç cinsel ilişkiye girmediğimizi öğrenme riskini göze alamam.

Diğer kadınlar da onaylayarak başlarını salladılar.

"Ama ben bunu beğenmedim."

Sherry homurdandı. "O zaman açıkça bir hata yapmış. Sanırım sen bakireydin, tatlım."

"Evet."

"O zaman Maksim senin için durumu düzeltmeliydi. Tekrar denemeni öneririm. Margaery haksız değil. Seks bir ilişkiyi güçlendirebilir. Kocanı elinde tutmak istiyorsan onu memnun etmelisin. İşin yürümesini sağla."

“Başaracağım,” diye mırıldanıyorum. Düğün gecemizde Maksim'e bedenimi vermeyi denedim ve başaramadım. Şimdi onun neler yapabileceğini biliyorum ve ondan korkuyorum. Ona bedenimi tekrar vermeyi gerçekten deneyebilir miyim?

Huzurun sağlanması için bu evliliği yürütmek zorundayım. Bu yüzden ne gerekiyorsa yapacağım.

Kira beni Maksim'in dairesine (artık benim dairem sanırım) bıraktıktan sonra, kapının kilidinin tık diye açıldığını duyana kadar oturma odasında volta attım.

Hemen yatak odasına koştum. Babam, yeni evliliğim için hizmetçimize bir sürü açık gecelik paketletmişti. Hızlıca birini giyip yatağa uzandım. Gecelik, hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

Bunu başarabilirim, diye kendime hatırlatıyorum. Başarmalıyım. Maksim'in bana sadık kalmasını istiyorsam, korkularımı bir kenara bırakıp bunu başaracağım. Onu benden istemesini sağlayacağım, hatta ben onu isteyip istemediğimden emin olmasam bile.

Maksim'in yatak odamızda belirmesini bekliyorum ama gelmiyor. Bir süre evin içinde dolaştıktan sonra uzak bir odaya girip kapıyı kapatıyor. Sanırım ofisi.

Bekledikçe kalbim daha da hızlı atıyor. Beni bulması ne kadar sürecektir? Ona gitmemin imkanı yok.

Otuz dakika bekledikten sonra nihayet Maksim'in ayak seslerinin yatak odasına yaklaştığını duydum. Beni görünce kapı eşiğinde durdu.

“Natasha? Ne yapıyorsun?”

Gözlerimi tavana dikmiş haldeyim. “Seni bekliyordum.”

“Benim için mi? Ne için...?”

“Aslında hiç cinsel ilişkiye girmedik. Bu yüzden girmemiz gerektiğini düşündüm. Görevimizi yerine getirmeliyiz.” Ellerim karnımı sıkıca kavramış durumda. Bunu başarabilirim.

Maksim yavaşça odaya girdi ve bana baktı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklık vardı. “Hâlâ düğün gecemizdeki kadar

korkmuş görünüyorsun. Bunu yapmak istemiyorsun, o halde neden kendini bana sunuyorsun?"

"Görevimizi yerine getirmeliyiz."

"Oraya varmak için zamanımız var. Yani, daha bir haftadan az oldu evleneli. İhtiyacınız buysa biraz daha bekleyebiliriz."

"Ama o zaman Alexandra'ya yaptığın gibi beni de aldatacaksın ve babam kızacak, hiçbir şey yolunda gitmeyecek."

Kaşlarını çattı. "Alexandra? Neyden bahsediyorsun?"

"O seni aldattı çünkü sen onu aldattın. Evliliğe bağlı kalamadın. Benimle bu evliliğe zorlandın. Belli ki beni istemiyorsun. Ama eğer kendimi sana veririm, o zaman isteyeceksin. Bu yüzden bunu yapıyorum."

"Alexandra ile nerede tanıştınız?"

"Kira beni, kendi deyimiyle bir kadınlar toplantısına götürdü."

Maksim, kız kardeşinin adı geçince gözlerini devirdi ve yatağın kenarına oturdu. "Alexandra benim eski sevgilim çünkü onu hiç sevmedim. Bu yüzden ona bağlanmadım. Aldatmayla alakası yoktu. Biz birbirimiz için yaratılmamıştık."

"Biz de değiliz," diyorum, kalp atışlarım hızlanarak. "Aynı fikirde bile olamıyoruz."

"Çaresizlikten, beni terk edeceğimden endişeleniyormuşsun gibi kendini bana teslim etmeni istemiyorum. Bu evliliğin ne gerektirdiğini biliyorum. Seni aldatırsam babanın başımı alacağını biliyorum. Aptal değilim Natasha. Bu dünyada uzun zamandır yaşıyorum. Eski kız arkadaşım için endişelenme. Ayrıldığımızdan beri Alexandra'yı hiç düşünmedim. Bunu yapmana gerek yok..." Elini bana doğru salladı.

Bir yandan rahatlama hissi içimi kaplarken, diğer yandan da yeni bir korku dalgası beni sarıyor. "Bu ilişkiyi asla yürütemeyeceğimizden endişeleniyorum."

Maksim içini çekti. "Biliyorum. Ben de endişeliyim. Ama bunu yapmak hiçbir işe yaramayacak. Sadece gerçekten istiyorsan kendini bana teslim etmeni istiyorum."

"Beni istiyor musun?" diye fısıldadım, doğrulup kollarımı kendime dolarken. Gecelik artık çok kısaydı. Çok fazla göz önündeydi.

Gözleri beni süzdü ve karardı. "Sana daha önce de söyledim Natasha, çok güzel olduğunu düşünüyorum. Seninle seks yapmak

isterdim. Ama sen istemediğın için ben de istemiyorum."

"Beni korkutuyorsun."

"Biliyorum," diyor yenilgiyi kabul etmiş bir ses tonuyla, bir an başını öne eğerek. "Yapabileceğim tek şey, benden korkmanıza gerek olmadığını göstermek. Umarım bu yardımcı olur. Eğer sizi isteğiniz dışında kaçırsaydım, o zaman korkmanız gereken biri olurdum. Ama bunu yapmayacağım. Bununla ilgilenmiyorum."

"Ama sen bir Bratva adamısın. Kontrole ihtiyacın var. Sekse ihtiyacın var. Diğer kadınlar bana böyle söyledi. Yoksa beni terk edersin."

"Biliyorum, masumsun. Korunaklı bir hayat yaşıyorsun. Ama herkesin sana söylediği her şeye kulak asamazsın. Evet, bir noktada sekse ihtiyacım var... Dürüst olacağım. Çok özledim. Dışarı çıkıp biriyle birlikte olmak ister miydin? Evet."

Acımasız dürüstlüğü beni utandırıyor. "Acıtıyor. Seni başkasıyla düşünmek."

"Ama sen beni sevmiyorsun bile. Neden umurunda?"

"Mesele bu değil. Mesele evliliğimiz. Mesele evliliğimizin temsil ettiği değerler. Seni sevmeyebilirim ama yine de kocam gibi davranmanı istiyorum. Düşün günümüzde sarhoş olmanı sevmedim. Bütün bunlar benim için çok yeni iken beni sürekli yalnız bırakmanı sevmedim. Beni korumak için bile olsa o adamı öldürmeni sevmedim. Ama sen hala kocamsın. Beni istemeni ve bu evliliğin korkunç olduğunu düşünmemeni istiyorum."

"Bence bu evlilik korkunç, çünkü birini sevgi olmadan evlenmeye zorlamak korkunç bir şey. Ama senin korkunç olduğunu düşünmüyorum Natasha. Utangaç olsan bile tatlı ve güzelsin. Seni tam olarak anlamasam bile. Aynı fikirde olamasak bile. Nefret ettiğim sen değilsin. Nefret ettiğim şey zorla evlendirilmek. Ama bunun işe yaramaması durumunda neler olacağını biliyorum. Bu yüzden endişelenmene gerek yok. Seni aldatmayacağım. Ama eğer bunu başaracaksak, benden bu kadar korkmayı bırakmayı öğrenmelisin. Başka yolu yok."

Haklı olduğunu biliyorum. Tek yapmam gereken ona babamdan ve nasıl hissettiğimden bahsetmek, belki o zaman bir atılım yapabiliriz. Sadece ona güvenmeyi öğrenmem gerekiyor.

Ama tam bir şeyler söylemek için cesaretimi topladığımda, telefonu çalıyor ve o anı bozuyor.

Maksim içini çekip yataktan kalktı ve benden uzaklaştı. Bu da aramızda olabilecek her şeyi fiilen bitirdi. "Evet?" Bir an sessiz kaldı. "Tamam." Telefonu kapattıktan sonra suçlu bir ifadeyle bana baktı. "Halletmem gereken başka işlerim var. Sana bahsettiğim İtalyan Enzo, gelen sevkiyatlarımızdan birini çalmaya çalıştı. Gidip bununla ilgilenmem gerekiyor. Sonra döneceğim. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve Maksim gidiyor, oysa evlendiğimizden beri ilk defa onun benimle kalmasını istiyorum.

Onuncu Bölüm

MAXİM

Natasha benim sonum olacak. O küçük gecelik içinde o kadar seksi görünüyordu ki, onu o anda ve orada almak istedim. Bu evlilikten mutlu olmayabilirim ama en azından Natasha bir teselli ödülü. Güzel ve tatlı ve onu bir haftadan az süredir tanıyor olmama rağmen ona değer veriyorum. Onu daha önce hiç kimseyi korumadığım bir şekilde korumak istiyorum.

Bu yüzden bana kendini sunduğunda onu kabul edemedim. Bu onu daha da korkuturdu ve evliliğimizin yürümesinin tek yolu, benden kesinlikle korkmamasıdır.

Natasha'yı aklımdan çıkaramıyorum, hatta uyuşturucu sevkiyatımızın geldiği yere vardığımda bile. Kamyonet, New York'un ücra bir köşesinde, yolun ortasında devrilmiş halde duruyor. Buraya gelmek için saatlerce araba sürmek zorunda kaldım. İçindeki tüm uyuşturucular bitmiş.

Şoförün kafasında bir kurşun var. Enzo bir mesaj bırakıyor. Bölgemize geliyor.

Bu da ne demek? Onunla ilgilenilmesi gerekiyor.

Nikolai'nin ya da babamın iznini almadan, Enzo'nun sahip olduğu gece kulüplerinden birine ulaşmak için saatlerce araba sürerek şehre geri döndüm. Saat sabah üç olmasına rağmen kulüp hâlâ hareketliydi.

Nikolai bana derin bir nefes almamı, aceleci davranmamamı söylerdi. Ama kurallara uymaktan bıktım. Natasha ile de öyle yaptım ve şimdi sevgisiz bir evlilik içindeyim. Enzo'nun bizimle dalga geçip de cezasız kalamayacağını bilmesi gerekiyor.

Kulübe sorunsuz bir şekilde girdim. Kulübün arka tarafındaki özel VIP locasında Enzo'yu gördüm. Etrafı kadınlarla çevriliydi. İçki içiyor ve gülüyorlardı. Natasha hayatıma girmeden önce ben de böyle yaşıyordum.

Enzo genç, benden sadece biraz büyük. Yakışıklı olmasından nefret ediyorum. Bize bulaşabileceğini düşündüğü için suratına yumruk atmak istiyorum.

Hızla VIP kabinine doğru ilerledim ama nöbetçi güvenlik görevlisi beni durdurdu. "Enzo," dedim. "Bu Nikolai Volkov'dan bir mesaj."

Enzo yanındaki kadınla flört etmeyi bırakıp tüm dikkatini bana verdi. "Nikolai'den mi bahsediyorsun? Pis bir Rus'u kulübüme mi aldın?"

"Sen pis bir İtalyansın. Ve senin peşindeyiz. Nikolai'nin topraklarını ele geçiremeyeceksin. Benim cesedimin üzerinden bile geçemezsin."

Enzo beni baştan aşağı süzdü, sanki zamanına bile değmeyecekmişim gibi. "O zaman bana sorun çıkarırsan seninle başa çıkmak zorunda kalacağım. Şimdi kulübümden defol git."

"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?" diye alay ediyorum.

Dudakları seğirdi. "Çöplerle ilgilenmiyorum. Ayrıca Nikolai'nin topraklarını istiyorum. Ama savaş istemiyorum. Onu kaba kuvvetle değil, stratejiyle alt edeceğim. Göreceksin."

"Kazanamayacaksın," diye hırladım ona doğru atılmadan önce. Güvenlik görevlisi beni belimden yakalayıp geri itti. "Kazanamayacaksın, Enzo." Kalabalık bir kulüpte ona ulaşamayacağımı bildiğim için oradan ayrıldım ve takip

edilmediğimden emin olmak için bir süre şehirde dolaşım. Güvenli olduğundan emin olduğumda eve döndüm ve Natasha'yı yatağımızda uyurken buldum. İlk defa bu kadar huzurlu görünüyordu.

Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum ama uyanmıyor. Yaşadığı onca şeyden sonra biraz huzur bulmasına izin verelim.

İç çamaşırlarıma kadar soyunup yanına oturuyorum. Ona sarılma isteğim çok güçlü ama bastırıyorum. O bunu istemiyor. Peki ben istiyor muyum?

Bu evliliği hiç istemediğimi biliyorum ama... karımı sevme fikrine de kızmıyorum. Hayatımın geri kalanında karımdan nefret etmekten çok daha iyi geliyor.

İçimden bir ah çekerek, ben de huzur bulabilmek için uykuya dalıyorum.

Babamın dün gece Enzo'nun kulübünde ne yaptığımı öğrenmesi uzun sürmedi.

Sabah oldu ve Natasha benden kaçıyor. Uyandığında beni yarı çıplak görünce çılgın atıp yataktan fırladı ve o zamandan beri onu görmedim. Evin bir yerinde saklanıyor.

Eşim tarafından reddedilmenin verdiği kötü ruh halim zaten varken, dün gece neredeyse hiç uyuyamadığım halde babam sabah yedide aradı.

"Ne yaptın?" diye soruyor Gregor. "Enzo'yu görmeye mi gittin? Ondan uzak dur Maksim. Onu geri çekilmeye ikna etmek için bir planımız var."

"Geri adım atmıyor baba. Şoförümüzü öldürdü. Bu sevkiyattaki tüm uyuşturucularımızı çaldı, bize milyonlarca dolara mal oldu. Giderek güçleniyor ve çok geç olmadan onunla başa çıkmalıyız. Biliyorum Nik onu çökertmek istiyor ama bence onu öldürmemiz gerekiyor."

"Onu öldürürsek, başımıza koca bir savaş gelir. Bu olmayacak. Enzo'yu kontrol altında tutabildiğimiz sürece sorun çözülmüş demektir."

"Bu, kopmuş bir uzva yara bandı yapıştırmak gibi. Sonsuza kadar dayanmayacak."

"Şimdilik idare ediyor. Sakın batırma," diye tersleyerek telefonu yüzüme kapattı. Babam her zaman son sözü söylemeyi sever.

Babam, işim ve şimdi de yeni eşim derken hiçbir şey yolunda gitmiyor. Er ya da geç bir şeyler ters gidecek. Sadece ne zaman olacağını bilmiyorum.

NATASHA

Maksim evden çıktıktan sonra ancak nefes alabiliyorum. Bu sabah onu üstsüz, sadece iç çamaşırıyla görmek beni paniğe sürükledi. O kadar yakışıklı ki, onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama sahip olduğu tüm kasları görünce, bana karşı sahip olduğu gücü ve isterse bunu bana karşı nasıl kullanabileceğini hatırlattı.

Kapı zili çalıyor. Kafam karışmış bir şekilde kitabımı sehpanın üzerine bırakıyorum. Gün ortasında buraya kim geliyor? Ben ve Maksim dışında, çatı katına sadece Kira ve Gregor ulaşabiliyor ve şu anda Kira ile uğraşmak istediğimden emin değilim. Tatlı biri ama çok fazla sorun çıkarıyor.

Ancak, gözetleme deliğinden baktığımda gördüğüm kişi Kira değil. Bu Alexandra.

Kaşlarımı çatarak kapıyı açtım. "Evet?"

"Natasha mı? Sanırım dün kötü bir başlangıç yaptık. Oyuna girebileceğimi düşünmüştüm."

"Buraya nasıl çıktınız?"

"Maksim, biz ayrıldıktan sonra kuralları hiç değiştirmedim."

Üşüyorum. Nedense bu düşünce beni üzüyor. Maksim, eski kız arkadaşının geri dönmesini ve tekrar bir araya gelmeyi mi umuyordu?

Hayır. Bu saçma. Maksim bana Alexandra ile ilişkisinin bittiğini söyledi ve ona inanmak zorundayım. Başka seçeneğim yok.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette." Babam bana her zaman kibar olmayı öğretti.

Alexandra yanımdan rahatça geçip daireye girdi ve kanepeye oturdu. "Tıpkı hatırladığım gibi rahat."

Bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum. Alexandra daha önce de buradaydı. Büyük ihtimalle şu anda yattığım yatakta uyumuştur.

Büyük ihtimalle bu evde Maksim'le sadece yatmakla kalmadı, daha fazlasını da yaptı.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" diye sordum ona.

Daha da sokuluyor. "Sadece arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Artık Maksim'le evlisin, buna hala inanmak çok zor, ve ben de hala onun hayatının bir parçasıyım. Bu çok mantıklı."

"Doğru," diyorum yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse, kocamın eski kız arkadaşıyla arkadaş olmaktan pek rahat değilim."

Alexandra gözlerini kısarak ayağa kalktı, topuklu ayakkabılarıyla benden çok daha uzun boylu görünüyordu. "Bu ne demek oluyor? Sizinle vakit geçirmek için kendi özgür irademle buraya geldim. En azından minnettar olmalısınız."

Aklım, Maksim'in beni Yunanistan'daki o adamlardan kurtardığı geceye geri dönüyor. Bana ona minnettar olmam gerektiğini nasıl söylediğini, ne kadar korktuğumu.

Oda birdenbire dönmeye başladı ve nefesim kesilerek Alexandra'dan uzaklaştım, duvara çarptım.

O alaycı bir şekilde, "Sorunun ne?" diye sordu.

Nefes alamıyorum. O geceye geri dönüyorum. Beni duvara yaslayan o adamlar. O pis kokulu nefesleri ve tenime değen sıcak elleriyle o adamlar. Beni korkutmak isteyen o adamlar ve ben de korkmuştum.

Alexandra bana yaklaşıyor. "Senin derdin ne?" Bana doğru uzanıyor ve içgüdüsel olarak onu itiyorum. Şu anda kimsenin bana dokunmasına izin veremem. Bana tekrar saldırmaya çalışıyor. Bana zarar vermeye çalışıyor.

"Bu da ne?" Alexandra koluma vurdu. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Beni itmene gerek yoktu."

Kolumdaki acı beni daha da karanlığa sürüklüyor. Korkuyorum. O adamlardan korkuyorum. Maksim'den korkuyorum.

Babamdan ve anneme yaptıklarından korkuyorum.

Ne yaptığımı bile anlamadan, bir çığlık attım ve ileri doğru koşarak Alexandra'yı öyle sertçe ittim ki, topuklarının üzerinde geriye doğru sendeledi. Sonra dengesini kaybedip yere düştü.

Kafası sehpanın kenarına çarptı ve yere yığıldı... ve bir daha ayağa kalkamadı.

Çatlama sesi beni korkumdan uyandırdı ve ne yaptığımı fark ettim. Nefesim kesilerek Alexandra'nın nabzını kontrol ettim.

Onu ölü buldu.

Hızla bedeninden uzaklaştım, titriyordum. Gözlerimden saniyeler içinde yaşlar döküldü. Bunu ben yaptım. Onu ben öldürdüm.

Maksim'i hayatımı kurtarmak için o adamı öldürdüğünü için yargılamıştım, ama şimdi bana bakın. Ben daha mı iyiyim? Masum bir kadını öldürdüm. Kaza oldu ama kanı sonsuza dek ellerimde kalacak.

Yere yığılıp saatlerce kendimi tutuyorum, ta ki Maksim eve dönene kadar. Alexandra'nın cansız bedenini yerde görünce duruyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, bana sanki yabancıymışım gibi bakarak. Evet, yabancıyım. Maksim benim hakkımda her şeyi bilmiyor.

"Bunu kastetmedim," diye fısıldadım. "Özür dilerim." Daha da şiddetli ağlayarak başımı ellerimin arasına gömdüm.

Maksim yavaşça bana yaklaştı ve ne olduğunu anlamadan beni kucakladı. Bu sefer onu itmedim. Bunun yerine, kollarının arasına daha da gömüldüm ve tüm gücümle ona sarıldım.

Maksim şu anda hiç de korkutucu görünmüyor. Aksine, o benim kurtarıcım.

"İyisin," diye fısıldıyor saçlarıma. "İyisin."

"Onu öldürmek istememiştim. Bana doğru geldi ve ben... onu geri ittim ve yere düştü..."

"Anlıyorum. Bunu halledeceğim. Merak etmeyin."

Bu bana Maksim'in geçmişte birçok cesetle ilgilendiğini gösteriyor. Bu durum ondan korkmama neden olmuyor. Aksine, bu anda bana nasıl yardımcı olacağını bilmesi beni rahatlatıyor.

Maksim kollarını bana daha sıkı sardı. "Seni koruyorum Natasha. Senin için buradayım."

"Babam annemi öldürdü," diye fısıldadım.

Hareketsiz kalıyor. "Ne?"

"Onu öldürdü. Biliyorum. Bu yüzden o adamı öldürdüğünüzde çok korkmuştum. Bana da aynısını yapacağınızdan endişelenmiştim. Ama şimdi ben de bir katilim. Tıpkı onun gibiyim. Tıpkı sizin gibiyim."

Maksim uzun bir süre hiçbir şey söylemeden beni bıraktı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sana asla zarar vermem. Asla. Ben senin baban gibi değilim. Ben kendi babam gibi değilim. Sen de senin baban gibi değilsin."

Sözleri bana o kadar çok teselli veriyor ki, ne yaptığımın farkına bile varmadan eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

On Birinci Bölüm

NATASHA

verdiği Maksim'in dudaklarının benimkilerle buluşmasının his çok güçlü. Karıncalanma hissi ve elektriklenme gibi. Sanki ilk defa uyanıyormuşum gibi.

Maksim bir an hareketsiz kaldıktan sonra başımın arkasını kavrayıp öpüşümüzü derinleştirdi. Ne yaptığımı ya da ne hissettiğimi bile fark etmedim. Tek bildiğim, hafif bir inilti çıkardığımdı. İçimden gelen his buydu işte.

Maksim'in acımı dindirmesini istiyorum. Korkumu dindirmesini istiyorum. Sadece mutlu olmak istiyorum.

Ama sonra odada bizimle birlikte olan cesedi hatırlıyorum. Benim sebep olduğum cesedi. Alexandra'yı.

Maksim'den uzaklaşıyorum. Nefes nefese ve beni ürperten karanlık gözlerle bana bakıyor. Sanki beni canlı canlı yemek istiyor.

"Alexandra," diye fısıldadım, başımı sallayarak bedenini işaret ettim.

Gözlerinde bir netlik belirdi. "Pekala. Ben hallederim. Neden yatak odamıza geçmiyorsun? Bunu görmene gerek yok."

"Ne yapacaksınız? Karanlıkta bırakılmak istemiyorum. Babam da beni karanlıkta bıraktı."

"Bu tür sorunların üstesinden gelmekte iyi olan adamlarımdan birini arayacağım. Gelip halledecek..."

"Cesedi mi?"

İçini çekti. "Evet."

"Onu öldürdüğüm için beni kötü biri olarak mı görüyorsun?"

"Bunun bir kaza olduğunu söylediniz."

"Öyleydi. Sadece... Bunun için kendimi suçlu hissetmeden edemiyorum."

Bana verdiği gülümseme, sıcak bir kucaklama gibi içime işliyor. "Çünkü sen iyi bir insansın. Alexandra geçmişte bana sorun çıkarıyordu. Buraya kötü niyetle geldiğini biliyorum. Ölümü hak etmiyordu ama onu kasten öldürmeyi amaçlamadığını da biliyorum."

"Sözüme nasıl inanabilirsiniz ki? Beni neredeyse hiç tanımıyorsunuz."

"Biliyorum. Ama gözlerinden anlıyorum. Doğruyu söylüyorsun. Bana yalan söyleyen, arkamdan bıçaklayan birçok insanla karşılaştım. Doğruyu yalandan ayırt edebiliyorum. Şimdi yatak odasına git. Ben hallederim. Sana bana güvenebileceğini göstereyim."

Yavaşça başımı salladım ve vücudumu zorlayarak ayağa kalktım. İlk defa kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Maksim bununla ilgilenecek. Ondan korkmama gerek yok.

Alexandra'yla ilgilenilirken ben yatak odasında bekliyorum. Bunu düşünmek bile tuhaf bir şey. Birinin 'ilgilenilmesi'. Gerçek gibi geliyor.

Daireye başka birinin girdiğini ve Maksim'in onunla alçak sesle konuştuğunu duyuyorum. Hiçbir şey yapmıyorum.

Sonunda her şey sessizleşti ve Maksim yatak odamıza geri döndü. "Gitti."

"Ona ne olacak?"

"Benim adamım Josh, olayı kaza gibi gösterecek, böylece kimse onun öldüğünden şüphelenmeyecek. Yakalanmayacaksın. Söz veriyorum."

"Bunu daha önce de yapmıştınız, değil mi?"

Cevap verirken doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Evet."

"Acaba hiç kolaylaşacak mı?"

"Evet," diye itiraf ediyor yanıma otururken. "Gördüğüm ilk cesedi hatırlıyorum. O zamanlar on dört yaşındaydım. Babam beni yanına oturttu ve bir adamın işkence görmesini izledik."

Nefesim kesildi. "Bu korkunç."

"Bu Bratva usulü. Adam babamdan hırsızlık yapmıştı ve babam o adamın bedelini ödemesini istiyordu. Babam ve arkadaşları o adamı ölene kadar işkence ettiler. Çok korkmuştum. Ama babam bana onun gibi bir Bratva üyesi olacağımı, başka seçeneğim olmadığını çok açık bir şekilde belirtti. Ben de dediğini yaptım. Ve zamanla... kolaylaştı. Ölümler. Ölü bir bedenle nasıl başa çıkılacağı. Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Eski kız arkadaşımın ölü halini görmek bile beni eskisi gibi üzmüyor." Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bu konuda asıl suçlu olan benim."

"Senden önce ölen ben olsaydım üzülür müydün?"

"Emin değilim. Ama... Yunanistan'daki o adamlardan tehlikede olduğunu görünce harekete geçmek zorunda kaldığımı biliyorum. Seni korumak zorundaydım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Yani... evet. Eğer benden önce ölmüş olsaydın çok üzülürdüm sanırım. Bu yeni bir duygu."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Rahatlatıcı. "Ölürsen üzülür müyüm bilmiyorum. Ama biliyorum ki ölürsen babamın yanına geri gönderileceğim ve bunu istemiyorum. Kendi ayaklarım üzerinde durmak istiyorum."

"Babanın anneni öldürdüğünü söyledin."

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve tekrar kaçırdım. Bakışlarında sadece açıklık vardı. "Yüzde yüz emin değilim ama içimde hep böyle bir his vardı. Ama bunu kimseye söyleyemezsin. Babamın öğrenmesini istemiyorum."

"Sır saklamayı biliyorum. Baskıcı bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu sadece ikimiz arasında kalacak."

"Teşekkür ederim."

Birbirimize bakarken aramızda bir sessizlik oluyor. Alexandra'nın ölümü ironik bir şekilde bizi daha da yakınlaştırdı. Aramızdaki

duvarları yıktı ve artık geri dönüş yok.

"Neden beni öptün?" diye soruyor, içimi ısıtan yumuşak bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum. Sadece doğru geldi... Öyle olması sorun değil miydi?"

"Gayet iyiydi." Sesi sertti. Daha önce hiç duymadığım bir sestti. Vücudumda bir ürpertiye neden oldu.

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, Maksim başımın arkasını avuçlayıp dudaklarımızı tekrar birleştirdi. Bu sefer geri çekilmedim. Öpüşme o kadar güzeldi ki, durdurmak istemedim.

Beni yatağa indiriyor ve öpüşmeyi derinleştirmeye devam ederken vücut ağırlığını üzerimden uzak tutuyor. Tanıştığımızdan beri ilk defa vücudumda bir kıvılcım hissediyorum. Uyarılma. Bu hissi daha önce sadece romantik romanlar okurken hissetmişim. Ama bunu gerçek bir insanla hissetmek bambaşka bir seviye. Elektrik yüklü, heyecan verici ve aynı zamanda korkutucu.

Maksim'in eli belimi bulup sıkıyor. Dudaklarımdan kaçan hafif iniltiyi engelleyemiyorum. İçimdeki karıncalanmayı daha da artıran alçak bir ses çıkarıyor.

Elinin yukarı doğru hareket edip göğsümü kavramasıyla nefesim kesildi. Bunların hiçbirine hazır olup olmadığımın emin değildim ama... Durdurmadım. Maksim tüm bunları çok güzel hissettiriyordu.

Elbisemin askısını kavrayıp aşağı çekti, çıplak göğsümü ortaya çıkardı. Göğüslerim her zaman küçük olduğu için hiç sütyen takmama gerek kalmamıştı ve bu elbise de ekstra dolguluydu. Ama şimdi, Maksim'in elinden korunmak için bir sütyen takmış olmayı çok isterdim. Bana biraz güvenlik hissi verirdi.

Eli göğsümü kavradı ve başparmağı meme ucumun üzerinden geçti. Vücudum içgüdüsel olarak onun vücuduna doğru kıvrıldı. Hafif bir inilti çıkardım.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarımdan arasından. "Ben yanımdayım. Korkmana gerek yok." Bunu o kadar kolaymış gibi anlatıyor ki.

"Bütün bunlar çok bunalıcı," diye fısıldıyorum.

"Sana kendini iyi hissettireyim. Kahretsin. Buna ihtiyacım var. İkimizin de buna ihtiyacı var."

"Beni iyi hissettir... nasıl?"

"Böyle." Meme ucumu okşuyor ve tüm vücudumda bir zevk dalgası hissediyorum. O kadar yoğun ki, bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyor. Maksim, elini göğsümden çekip vücuduma doğru indirmeden önce bana anlamlı bir bakış atıyor.

Elini elbisemin altına sokup külotumun kenarına dokunurken onu durdurmuyorum.

Gözlerimiz buluşuyor. Nefeslerimiz birleşiyor.

Sonra bacaklarımı nazikçe aralıyor ve elini en mahrem bölgeye bastırıyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak eline doğru hareket ediyor. Her şey o kadar güzel ki, gerçek bile değilmiş gibi geliyor.

Maksim, avucunu bana daha sert bastırırken hafifçe sıırttı. Kasık bölgeye uyguladığı sertlik, içimde sıcak bir uyarılma dalgası yarattı. Daha fazlasını istememe neden oldu.

Başlarda Maksim'le evlenmekten korkuyordum, bir yandan da onun beni seçmesini istiyordum. Hiçbir şeyin mantığı yoktu.

Hâlâ mantıklı gelmiyor. Şu an tek bildiğim, bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissetmem ve asla aşağı inmek istememem.

Külotumun bel kısmını kavrayıp aşağı doğru itti, nefesim kesildi. Çıplak eliyle tam bacaklarımın arasını kavradı. Bir başka uyarılma dalgası beni sardı. Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım.

"Utanmana gerek yok," diyor, parmaklarıyla cinsel organımı okşarken. Kalçalarım yukarı aşağı hareket ediyor. "Sadece bunu hisset, Nat. Sadece hisset." *Nat* . Bana ilk defa bir takma isim veriliyor. Annemin gidip bir daha geri dönmemesinden beri hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

Dengemi sağlamak için koluna tutundum. "Korkuyorum."

"Böyle olmak zorunda değilsin. Benden korkmak zorunda değilsin. Sana bunu söyledim. Sadece buna teslim ol. Eğer öyle yaparsan her şey daha iyi olacak. Gel bakalım, Nat."

Sözleri içimi rahatlatıyor ve onlara inanmak istiyorum. Her şeyden çok onlara inanmak istiyorum.

Maksim'in yakışıklı yüzüne bakıyorum ve elini bacaklarımın arasında hissediyorum ve işte istediğim duygu bu. Güven duygusu. Huzur duygusu. Her gün korku içinde yaşamak zorunda olmadığım bir duygu.

Parmakları tam da klitorisime bastığında kendimi durduramıyorum. Boşalmam yıldırım gibi çarpıyor. Onun boşalmasını daha önce hiç hissetmemiştim. Çocukluğumda kendime dokunmaya çalıştığım tüm zamanlar hiçbir şeye yaramamıştı. Bana hiçbir şey ifade etmemişti.

Ama Maksim'in dokunuşu mükemmel. Ve boşalmam bittiği an, onu tekrar hissetmek istediğimi biliyorum.

Elini çekip iç çamaşırımı ve elbisemi düzeltiyor, böylece tekrar tamamen örtünmüş oluyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

"İşleri daha ileri götürmek istemeyeceğini tahmin etmiştim. Bunun senin için tamamen yeni bir durum olduğunu biliyorum. Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmadım," diye itiraf ediyor. "Dikkatli olmaya çalışıyorum. Evliliğimizin önemli olduğunu biliyorum. Seni çok hızlı bir şekilde zorlayarak evliliğimizi mahvetmek istemiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum gözlerimden yaşlar süzülmeden hemen önce. Alexandra'ya yaptıklarım ve Maksim'in bana yaptıkları yüzünden duygularım karmakarışık.

Maksim beni kollarına alıp yatakta uzanırken tek kelime etmeden öylece tutuyor.

Uzun bir süre sonra gözyaşlarım dindi ve uykuya daldım.

Saatler sonra uyandığımda Maksim hâlâ beni tutuyordu.

Uyuyan yüzüne bakıyorum. Hiç bu kadar az korkutucu görünmemişti. Aslında... insana benziyor. Normal. İnanılmaz yakışıklı, evet, ama sadece normal. Ondandır korkmama gerek yok. Evliliğimizi kurtarmaya çalışabilirim.

Maksim'i o adamı öldürdüğü için yargıladım ama o sadece hayatımı kurtarıyordu. Bunu şimdi anlıyorum. Alexandra'yı öldürdüm ve bunun geri dönüşü yok. Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak ve Maksim olmasaydı Alexandra hakkında ne yapacağımı bilemezdim. Kendimi güvende hissetmezdim.

Yine de bana kendimi güvende hissettirdi.

Onun babam olmadığını fark ediyorum. Babam her zaman soğuk ve sertti. Maksim'in ise bir sıcaklığı, bir iyiliği var. Her ne kadar tüm Bratva adamları gibi karanlığa gömülmüş olsa da.

Tanıştığımızdan beri ilk defa gelecek için umutluyum.

On İkinci Bölüm

NATASHA

Maksim işe gittikten sonra bile kendimi bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi . İlk defa onun beni **hissediyorum** bırakmasını istemedim ama Bratva işleriyle ilgilenmesi gerektiğini biliyorum.

Ama babamdan gelen telefonla mutluluğum yerle bir oldu.

"Natasha," dedi sert bir sesle.

"Baba."

"Nasılsınız diye arıyorum. İyi olduğunu umuyorum. Siz ve Maksim bebek sahibi olmaya çalışmalısınız. İki yıl içinde torun sahibi olmak istiyorum."

Donakaldım. "Torunlar mı?" Maksim ile daha yeni yakınlaştık. Şu anda en son istediğim şey çocuk sahibi olmak.

"Evet. Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. Babama asla hayır diyemem.

"Güzel. Bir hafta sonra bir yardım etkinliği için New York'a geleceğim. Sizinle görüşmek için iyi bir fırsat olacak. Her şeyin

yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum. Görevinizi yerine getirdiğinizden emin olmak istiyorum."

"Hayır," diyorum hiç düşünmeden. En son istediğim şey babamın New York'a gelmesi.

O kadar uzun süre ürkütücü bir sessizliğe büründü ki, terlemeye başladım. "Hayır mı? Kendi babanı görmek istemiyor musun?"

"Hayır, demek istediğim bu değildi. Özür dilerim efendim."

"Güzel. Bir hafta içinde orada olacağım." Veda etmeden telefonu kapattı. Maksim ile geleceğe dair tüm umutlarım söndü.

Gözlerim Alexandra'nın kafasını çarptığı sehpanın üzerindeki noktaya takılıyor. Hemen bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Suçlu hissetme, diye kendime hatırlatıyorum. Bir kazaydı.

Kapıya gelen bir tıkırtı beni irkiltti ama gözetleme deliğinden baktığımda sadece Kira olduğunu görünce biraz rahatladım.

"Bütün gün tek başına sıkılacağını düşündüm," diyor eve girerken. "Bu yüzden bugün dışarı çıkmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

"Dışarıda mı? Nereye?" Umarım yine bir kadınlar etkinliği değildir. Sonuncusu hiç iyi geçmemişti.

"Partiye gidiyoruz. Çok eğlenmek istiyorum. Babam asla böyle şeylere izin vermez ama bilmediği şey ona zarar vermez. Ve sen de benimle olursan daha az sorun yaşarım diye düşündüm. Sadece iki kızın eğlenmeye çıktığını söyleyebilirim."

"Hangi parti? Daha önce hiç partiye gitmedim."

"Arkadaşlarımdan biri bana bu ev partisinden bahsetti. Anlaşılan çok zengin bir herifin evindeymiş. Dans edebiliriz diye düşündüm. Belki bir şeyler de içeriz. Babam henüz yirmi bir yaşında olmadığım için izin vermiyor ama arada sırada gizlice içki içmeyi seviyorum."

"Daha önce hiç alkol almadım." Babam asla izin vermezdi.

"Bu kadar korkmuş görünme Natasha. Eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

"Maksim'in benim partiye gitmemi isteyeceğinden emin değilim."

"Kardeşim mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "O partilerin kralı. Seninle evlenmeden önce her gece kulübe giderdi. Anlayacaktır. Hadi gel."

"Her ihtimale karşı bir not bırakmalıyım."

Kadın surat astı. "Yani gelip beni zorla eve geri mi gönderecek? Asla. Hadi gidelim."

Mantiğıma aykırı olsa da, Kira'ya not bırakmadan çatı katından dışarı çıktım.

Şoförü bizi hiç sorgulamadan büyük bir malikaneye götürüyor.

"Babanıza burada olduğumuzu söylemeyecek mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Bana sadık. Ayrıca, babamdan bazı şeyleri saklaması ve sessiz kalması için ona iyi para ödüyorum. Şimdi, gidip biraz eğlenelim!"

Beni neredeyse sürükleyerek arabadan indirip malikaneye doğru götürdü. Dışarıda bir sürü insan vardı ama içerideki insan kalabalığıyla kıyaslanamazdı. İçerisi gürültü ve insan kalabalığıyla dolup taşıyordu. Sanki yutulacakmışım gibi hissettim. İçerisi insan kalabalığıyla daha sıcak ve boğucuydu, nefes almak zorlaşıyordu.

"Kira, bundan emin değilim," dedim kolundan çekştirerek. "Evde kalmayı tercih ederim."

"Sen gençsin Natasha. Dışarı çıkıp eğlenmelisin. Ben de dışarı çıkıp eğlenmeliyim, hadi birlikte eğlenelim! Şimdi, bir şeyler içelim."

Kira beni mutfağa doğru sürükledi; tezgahın üzerinde birçok alkol şişesi duruyordu. Hiç tereddüt etmeden bir şişe votka aldı ve ikimize de birer kadeh doldurdu. "Buyurun." Bardağı bana uzattı, ben de dikkatlice aldım.

Bardağını tek nefeste bitirdi ve yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Çok sert ama kaliteli bir şey. Hadi içelim."

Dikkatlice bir yudum aldım ve hemen bardağa geri tükürdüm. "İyiim. Buna ihtiyacım yok."

"Pekala. Seni zorlamayacağım ama bir şeyleri kaçırıyorsun!" Kendine bir kadeh daha votka doldurup bir çırpıda içti ve yüksek sesle bağırdı. Mutfaktakiler de ona karşılık bağırdılar.

"Kira, bu konuda akıllı davranmalıyız. Böyle bir yerde sarhoş olmak iyi olmayabilir. Ya biri senden faydalanmaya çalışırsa?"

"Daha önce kimse yapmadı, o yüzden iyiim. Yenilmezim. Kimse Gregor Petrov'un kızının peşine düşemez. Bana güvenin. Şimdi, dans edelim." Elimden tuttu ve beni oturma odasına çekti. Kira, dünyanın derdi yokmuş gibi başını ve kalçasını savururken korkusuzdu.

Sadece bir o yana bir bu yana sallanabiliyorum. Burası olmak istediğim yer değil. Maksim'le evlendiğimden beri ilk defa onun yanında olmak istiyorum. Kollarının beni sarmasını istiyorum. Kendimi güvende hissetmek istiyorum.

Ve böyle bir partide olmak kendimi güvende hissetmiyorum. Erkeklerin bana baktığını fark ediyorum. Beni süzüyorlar. Bu bana sadece Yunanistan'da bana saldıran adamları hatırlatıyor.

"Bence gitmeliyiz," dedim Kira'nın kolundan çekistirmeye çalışarak ama o buna yanaşmadı. Tekrar denediğimde Kira birden geri çekildi ve sırt üstü yere düştü. Bir an şaşkın kaldıktan sonra gülmeye başladı.

"Arkadaşın tam bir çılgın," diye seslendi arkamdan bir adam.

Arkamı döndüğümde, son derece yakışıklı bir adamla karşı karşıya geldim. Yakışıklılık konusunda Maksim'e rakip olabilirdi. "Onun için üzgünüm."

"Üzülme gerek yok. Eğlenceli. Parti yapmayı bilen kızlardan hoşlanırım." Elini uzatır. "Ben Enzo. Burası benim evim."

Tereddüt ediyorum. Enzo... bu isim neden tanıdık geliyor? Elini sıkmadığımda Enzo'nun gülümsemesi kayboluyor.

"Burada olmaktan mutlu görünmüyorsun," diye yorum yapıyor.

"Çünkü arkadaşım beni buraya gelmeye zorladı."

"Ortalığı iyice karıştırıyor."

Kira'ya baktığımda bir şişe tekilayı bir dikişte içtiğini gördüm. Akli başında değil. Belli ki bunu ailesinden saklıyor, yoksa babasının buna izin vereceğinden şüpheliyim. Babamın benden utanacağını biliyorum.

Kira halının kenarına takılıp yere düştü ve her yere tekila döküldü.

"Çok üzgünüm," dedim Enzo'ya. "Onu buradan göndereceğim."

"Sorun değil," diyor, gözleri Kira'yı süzdükten sonra bana bakıyor. "Buraya yeni geldin, değil mi? Evimde sık sık parti veririm ama seni ya da arkadaşını daha önce hiç görmedim."

Kira'nın ayağa kalkmasına yardım ettim ve bilerek tekila şişesini elinden aldım. O sadece güldü ve benimle birlikte ayağa kalkmaya çalıştı. Enzo ise tüm süre boyunca gözlerini bizden ayırmadı.

"Pek dışarı çıkmıyoruz," diyorum.

"Açıkça belli." Sesi eğlenmiş gibiydi. "İkiniz de gençsiniz. Dışarıda dikkat etmeniz gereken canavarlar olduğunu bilmiyor musunuz?"

Vücudum donup kaldı. Acaba benden sakınmam gereken canavarlardan biri olduğunu mu söylüyor? Sormaya çok korkuyorum.

"Gideceğiz," diyorum.

"Kalabilirsin. İyi eğlen." Bunu söyleme şekli... Onun gibi bir adamla eğlenmek isteyip istemediğimden emin değilim.

İşte o anda aklıma geldi. Enzo. Maksim'in Enzo Bianchi adında bir İtalyan mafya üyesiyle iş yaptığını söylediğini hatırlıyorum. Ama kesinlikle aynı Enzo olamaz...

"Adın neydi yine?" diye soruyorum.

"Enzo."

"Soy isim."

Sırtı. "Soyadıma neden ihtiyacın var?"

"Sadece merak ettim," diye yalan söylüyorum.

"Ben Bianchi. Enzo Bianchi."

Eyvah. Kira ve ben doğrudan Maksim'in düşmanının evine girdik. Enzo'nun kim olduğumuzu bilip bilmediğinden emin değilim ama hemen buradan ayrılmalıyız.

"Arkadaşım sarhoş," diye bilerek söylüyorum. Kira'nın adını bilmesini istemiyorum, çünkü tanırса diye. "Gerçekten gitmeliyiz."

"Elbette. Sizi durdurmazdım."

Kira bana iyice yaslanmış, onu çekiştiriyorum. Son otuz dakikada tükettiği içki yüzünden çoktan sarhoş olmuş durumda.

Evden çıkarken Enzo'nun gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Dışarı çıkıp arabaya doğru ilerleyene kadar kendimi güvende hissetmiyorum. Kira'nın şoförü Sam, onu arabaya bindirirken sarhoş haline dair hiçbir yorum yapmıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandı Kira, Enzo Bianchi'nin evinden arabayla uzaklaşırken. Bizi tanıyor muydu? Eğer tanıyorsa, bizi durdurmadı; bu ya iyi bir şey ya da korkunç bir şey. Umarım bizi tanımıyordur.

Ama bunu Maksim'e anlatmak zorundayım. Kira bir daha asla o eve geri dönemez. Başını belaya sokmak anlamına gelse bile, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. O artık benim kız kardeşim.

Yunanistan'da başıma gelenlerin onun başına gelmesine izin vermeyeceğim.

Sam beni çatı katındaki daireye bırakıyor.

Maksim içeride, oturma odasında bir aşağı bir yukarı yürüyor. Ben ön kapıdan içeri girdiğimde bana döndüğünde gözleri ateş gibiydi. "Neredeydin? Çok endişelendim."

Onun benimle ilgilenmesi içimi ısıttı. "Kira geldi. Partiye gitmek istiyordu."

Maksim alaycı bir şekilde, "Şu kız... Sürekli partilere gitmeyi sever ama babamız bunu hiç görmez. Onu asla yanlış yapamayacak bir prenses sanıyor." dedi.

Ellerimi birbirine sürüp dudağımı ısırdım.

Maksim fark ediyor. Elbette fark ediyor. Bana bir insanın yalanını doğrudan ayırt edebildiğini söylemişti. "Nedir o?"

"Kira'nın beni götürdüğü parti... Enzo Bianchi'nin eviydi."

"Ne?!"

İrkilerek karşılık verdim. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Onun bile kim olduğumuzu bildiğinden emin değilim. Kira'yı oradan hızla çıkardım. Ama benimle konuştu."

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Bana dokunmadı bile. Dediğim gibi, kim olduğumuzu bilip bilmediğinden emin değilim."

Maksim yavaşça derin bir nefes verdi. "En azından bir şey. Bunu araştırmam gerekecek. Ama bana Enzo'nun evine ayak bastığını mı söylüyorsun? Ne kadar saf olabilirsin, Nat?"

"İlk başta onun evi olduğunu bilmiyordum, üstelik o partiye gitmek de istemiyordum. Abla beni oraya sürükledi. Seninle evde kalmayı çok daha fazla tercih ederdim," diye çıkıştım.

"Benimle birlikte olmak mı istedin?" Sesindeki şok çok belirgin ve bu kalbimi kırıyor.

"O partide olmak istemiyordum. Bu yüzden özür dilerim. Ama hiçbir şey ters gitmedi. Ve söz veriyorum, bir dahaki sefere not bırakacağım."

"Enzo'nun evinde olduğuna inanamıyorum. O şerefsiz seni benden alabileceğini mi sanıyor..." Maksim kısık bir hırıltı çıkardıktan sonra yüzümü kavradı. Nefesim kesildi.

Ve sonra dudakları dudaklarıma değiyor, beni tüketiyor. Beni ateş veriyor. İçimde bir arzu uyandırıyor.

"Sen benimsin," diyor dudaklarımin arasından. Maksim'in bana karşı bu kadar sahiplenici bir tavır sergileyeceğini hiç düşünmezdim. Bu beni, tahmin edebileceğimden çok daha mutlu ediyor.

Ben tepki veremeden Maksim beni kollarına alıp, sanki beni canlı canlı yiyecekmiş gibi öpmeye başladı.

On üçüncü Bölüm

MAXİM

Enzo'nun karım Natasha'ya zarar vermiş olabileceği beni çıldırtıyor. Hayatımda hiç kimseye karşı bu kadar sahiplenici düşünceyi hissetmemiştim. Ama Natasha artık benim ve Enzo'nun ona dokunmasını istemiyorum.

Onu kanepeye oturtup yere diz çökerek öpüyorum. Sanırım bundan asla bıkmayacağım. Natasha ile belki de kötü bir başlangıç yaptık ama aramızda bir şey var. Sonsuza dek mutsuz olmamak için bu ilişkiyi yürütme arzusu.

Onu önemsemişimi biliyorum. Güzel olduğunu da biliyorum. Ve şimdi ortak bir noktamız var: İkimizin de ellerinde kan var.

Karıma onun benim olduğunu ve onu istediğimi gösterme zamanı geldi.

Öpüşmeden geri çekiliyorum. İkimiz de sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmışız. "Seni tatmak istiyorum," diyorum karanlık bir sesle.

Yüzü kızardı, bu da onu daha da güzel gösterdi. "Beni tatmak ister misin?"

"Çok masumsun. Arkana yaslan. Sana göstereyim."

Natasha yavaşça kanepeye yaslandı. Bacaklarını araladım. Boyu kısa olsa da, bacakları hâlâ çok güzel. Evlendiğimizden beri onlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

Natasha, elbisesini yukarı çekip külotunu aşağı indirdiğimde beni durdurmuyor. Çıkardığı tek ses, penisimi sertleştiren küçük bir iç çekiş. Ondan başka hiçbir şey istemiyorum, sadece onunla sevişmek istiyorum ama onu korkutmak da istemiyorum. Bunun Natasha için tamamen yeni bir şey olduğunu biliyorum. Eğer bu ilişkiyi yürüteceksek, onu bir daha asla korkutma riskini göze alamam.

Külotunu bacaklarından aşağı kaydırıp burnuma bastırdım. Natasha'nın yanakları daha da kızardı ama gözlerindeki şehvet dolu karanlık, bunu ne kadar çok istediğini gösteriyordu.

"Çok güzel kokuyorsun," diye homurdanıyorum, sonra dizlerinden tutup bacaklarını daha da açıyorum. Güzel vajinasının tamamını gözümün önünde görebiliyorum. Daha önce sadece bir kez bacaklarının arasına dokunabilmişim ve bu yetmemişti. Natasha'nın vücudunun tüm derinliklerini keşfetmek istiyorum.

"Maksim?" diye fısıldadı.

"Sana bakmak zorundaydım bebeğim. Yenecek kadar güzel görünüyorsun." Kalçalarından tutup onu kanepenin kenarına doğru çektim. Dudaklarından kaçan hafif nefes sesi beni daha da çok tahrik etti.

Sonra yüzümü tam bacaklarının arasına yerleştirdim. Dilim kasıklarına değdiği anda Nat hem zevk hem de korku dolu bir çığlık attı. Bunun iyi hissettirdiğini biliyordu ama aynı zamanda bu onun için yeni bir deneyimdi. Bu da yüzümü bacaklarının arasına daha da derine gömmeme neden oldu.

Dilim klitorisinin üzerinde geziniyor, onu yalıyorum. Tadını çıkarıyorum. Topraksı bir misk kokusuyla biraz tatlılığın karışımı gibi. Tanrım, onu sonsuza dek yalayabilirim. Şimdiye kadar tattığım en iyi kadın. Belki de aramızda olması gerekiyordu, her ne kadar ikimiz de bu evliliği seçmemiş olsak da.

Natasha'nın kalçaları yüzüme doğru kalktı. Gözlerimi onun gözlerine kaldırdığımda, yüzünde hem şaşkınlık hem de zevk ifadesi belirlediğini görebiliyordum.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyorum iç bacağına doğru. "Sadece hisset. Sadece bırak kendini."

Başını salladı ve yerine oturdu.

Onun kıvrımlarını ve klitorisini baştan aşağı yalıyorum. Ondan çıkan yumuşak inlemeler çok güzel. Belki de sonunda iyi bir evlilik kurma şansımız vardır.

Dilim onun girişini yokluyor. Ağzından boğuk bir çığlık çıkıyor. Elleri, onu dengede tutacakmış gibi kanepedeki battaniyeyi sıkıca kavırıyor. Ben uyluklarını daha sıkı kavradıkça Nat'in bacakları daha da açılıyor.

Dilimi içine sokuyorum, vücudunun her santimini hissetmeye ihtiyacım var. Bir gün penisim de olacak ama şimdilik dilimi onun üzerinde kullanmaktan mutluyum. Bu anın tadını çıkarıyor olması beni çok mutlu ediyor. Bundan daha tatlı bir şey olmamıştı.

Dilimi tekrar klitorisine götürüp hızlıca yaladım. Nat'in kalçaları kontrolden çıktı ve kıpır kıpır hareket etmeye başladı. Yaptıklarımın çok hoşlanıyor ve ben de ona bu duyguları yaşatabildiğim için çok mutluyum.

Bacaklarını kavrayıp hassas klitorisiyle oynarken hırıltılı bir ses çıkardım. Ağzından çıkan çığlıklar beni daha da hızlandırdı. Buna ihtiyacım var. Ona da ihtiyacı var. İkimize de.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken göz göze geliyoruz. Nat sonunda kendini bırakırken bacaklarını yavaşça açıyor.

Vücudu boşalmanın etkisiyle titriyor. Yüzüne bir zevk dalgası yayılıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel manzara bu.

Geri çekilmeden önce iç bacağından öpüyorum. Külotunu tekrar giydiriyorum. "İşte. Nasıldı?"

"Şeydi ki..." Yüzü tekrar kıpkırmızı oldu, bu da beni sırtıtmaya itti.

"Harika?"

"Mükemmel," diye itiraf ediyor.

"Memnun oldum." Ellerimi belinin iki yanına koyup onu sıkıştırdım. "Bu evliliğin yürümesini istiyorum, Nat. Biliyorum, ilk başta istemiyordum. Ama ikimiz de sonsuza dek mutsuz olmak istemiyoruz."

Sana karşı bir çekim duyuyorum. Senden hoşlanıyorum. Bir deneyelim."

"Bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum."

"Güzel." Boğazımı temizledim. "Şimdi halletmem gereken bir şey var. Ama geri döneceğim."

"Neye bakacağım?" Onun masumiyeti benim sonum olacak.

Belimi işaret ederek başımı salladım. "Penisim sertleşti. Ona bakmam gerek."

"Ah." Gözlerinin irileşmesi, penisimi daha da sertleştiriyor. "Sen..."

"Ben..."

Gözlerime bakamıyor. "Bunu hiç yapmadım, biliyor musun? Ne yapacağımı bilemezdim."

"Benim sertleşmiş penisime bakmayı mı teklif ediyorsun?"

"Öyle söyleme," diye fısıldadı. "Romantik değil."

"Özür dilerim," dedim gülümseyerek. Nat sonunda tekrar bana baktığında, dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Penisimi elinle kavramanı ister miydin? Evet. Penisimi ağzınla okşamayı ister miydin? Kesinlikle. Ama eğer buna hazır değilsen, seni zorlamayacağım. Biliyorum, seni daha önce korkutmuştum. Bunu tekrar yapmak istemiyorum."

Gözleri yumuşadı. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Şey..." Dudaklarını ısırıp ve ben de dayanamayıp ona bir öpücük daha verdim. "Ama belki deneyebilirim? Denemek istiyorum."

Penisimin daha da sertleştiğini görüyorum. "Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadı, sanki aramızda bir sırıymış gibi.

"Çok tatlısın, biliyor musun?" Ayağa kalkıp pantolonumun fermuarını açtım. Natasha, hayatı buna bağlıymış gibi belime baktı.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı indirdiğimde, gözleri o kadar çok açılıyor ki neredeyse komik.

"Beklediğimden çok daha iriymişsin."

"Benim küçük bir penisim olduğunu mu sandın?"

Yüzü tekrar kızardı. "Hayır. Sadece... Ne demek istediğimi bilmiyorum."

"Sorun yok." Saçının bir tutamını geriye itiyorum. "Bana dokun. Elinin vücudumda olduğunu hissetmek istiyorum."

Kararlı bir şekilde başını sallayan Nat, küçük elini penisimin etrafına sarıyor ve bu his beni neredeyse tam burada ve şimdi boşalmaya itiyor. Haftalardır kimse penisime dokunmamıştı. Babam, Lev ile ittifak kurduktan sonra başka kadınlarla yatmamın yasak olduğunu açıkça belirttiğinden beri. Kendi elimi kullanmak zorunda kaldım ve bu da sorun değildi ama başka birinin dokunuşu gibisi yok.

"Elini yukarı aşağı hareket ettir," diye tavsiye ediyorum. "Ucuyla oyna." Parmakları penisimin ucuna dokunduğunda inliyorum.

Elini geri çekti. "Sorun olmadı mı?"

"Evet, bebeğim. Sadece bana dokun."

Natasha çok hızlı öğreniyor. İnemelerimden nelerden hoşlandığımı çabucak anlıyor. Parmakları testislerime değiyor ve neredeyse boşalıyorum ama kendimi tutuyorum. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyorum.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor masumca, penisimi yukarı aşağı okşarken.

"Kesinlikle evet," diye inledim başımı geriye atarak.

Ve sonra hissettim. Natasha'nın dudakları penisime değdi.

Dudaklarını ucuma çok hafifçe değdirdi. Deneme amaçlıydı. Gözlerimi hızla onun gözlerine çevirdim ve o geri çekildi.

"Yapma," diye inledim. "Dudaklarını bana değdirebilirsin." Sesim, söylemek istediğimden daha çaresiz çıkıyor ama buna ihtiyacım var. Kahretsin, buna çok ihtiyacım var.

Yavaşça dudaklarını tekrar penisimin ucuna yaklaştırdı. Parmakları penisimin gövdesi ve testisleri boyunca gezinirken, dudakları da sadece penisimin ucuna hafifçe değdi. Kalçalarımı öne doğru itmedim. En son istediğim şey, penisime takılıp boğulması ve bana kızmasıydı. Özellikle de işler yolunda giderken.

Parmakları testislerime değerken aynı anda penisimin ucunu emiyor ve bu çok fazla.

"Geliyorum," diye nefes nefese söyledim.

Hızla geri çekildi. Belli ki vücuduna boşalmamı istemiyordu, bu yüzden sehpadan bir mendil alıp penisimin etrafına sardım. Hemen boşaldım, titreyerek boşaldım.

Natasha hayranlıkla izliyor.

İşimi bitirince içimi çekip iç çamaşırımı ve pantolonumu tekrar giyiyorum. Mendili çöpe atarken ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Yanına geri döndüm ve aramızda garip bir sessizlik oldu, ne yapacağımızı bilemedik. Sonra Natasha elini uzattı ve ben de tuttum.

Birlikte kanepeye oturuyoruz. Koltuğa sarılıyorum ve o da yanıma sokuluyor. Bunu ilk defa yapıyoruz.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"İyi. Gerçekten iyi. Başlarda bu evlilikten çok korkuyordum. Senden korkuyordum. Ama şimdi... her şey değişti." Kadın irkilir. "Her kahve masasına baktığımda... onu görüyorum. Ve yaptığım şeyi hatırlıyorum ve bu hâlâ beni rahatsız ediyor. Ama sana baktığımda, daha önce hiç yaşamadığım bir huzur hissediyorum."

"Sana daha önce de söyledim Nat. Sana zarar vermeyeceğim. Buna inanmanı istiyorum."

"Başlıyorum."

"Güzel." Kollarımı onun etrafına daha sıkı sardım. "Ve biliyorum ki Alexandra ile yaşananlar seni etkileyecek. Ama ben yaşadığım ölümlerle nasıl başa çıkacağımı öğrendim, sen de öğreneceksin. Sana bu süreçte yardımcı olabilirim."

"Ama ölüme alışmak istemiyorum. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Bizim dünyamızda bu böyle. Bu yaygın bir durum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun süre ki, uyuyakaldığını sandım, sonra aşağıya baktım ve yüzündeki somurtkan ifadeyi gördüm. "Annem öldü. Biliyorum."

"Orada ne oldu?"

"Bir gün gitti. Babamdan bıkmıştı. Ama geri döneceğine söz vermesine rağmen beni yanına almadı. Bir daha da geri dönmedi."

"Belki de baban onu öldürmemiştir."

"Biliyorum, yaptı," diyor emin bir şekilde. "Biliyorum. Annem beni onunla yalnız bırakmazdı. İkimizi de buradan çıkaracaktı ama bir daha geri gelmedi. Onun yaptığını biliyorum. Sadece kanıtlayamıyorum ve kanıtlayabilsem bile hiçbir şey değişmezdi. O hâlâ güçlü bir adam. Ben ise sadece bir kadıyım."

"Ben varım," diye teklif ediyorum. "Babana karşı gelip kurduğumuz ittifakı riske atamam. Ama sana bakacağıma güvenebilirsin. Söz

veriyorum, artık beceriksiz biri olmaktan vazgeçeceğim. Bana güvenmeni istiyorum." Bundan daha çok istediğim bir şey olmadığını fark ediyorum.

"Bunu başarabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

"Denersek başarabiliriz. Denemek ister misin?"

Cevap vermekte tereddüt etmiyor. "Evet."

On dördüncü Bölüm

NATASHA

Babamın da katılacağı bir hayır etkinliğine Maksim ile birlikte
yok katılmaktan başka çarem .

Bu yardım kuruluşu ihtiyaç sahibi çocuklar için kurulmuş, yani en azından iyi bir şey ama bu, babamı görme düşüncesini kolaylaştırmıyor.

"İyisin," diye fısıldıyor Maksim, etkinliğe giderken arabada. Etkinlik, bir otelin güzel bir balo salonunda düzenleniyor – birçok insanın gitmeyi çok isteyeceği bir yer ama ben tüm kalbimle oraya gitmekten korkuyorum. "Babanın sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Bana hiç zarar vermedi. Sadece... beni korkutuyor. Evinden ayrıldığım için bir yanımda minnettardır ve şimdi onu tekrar görmek zorunda kalacağım. Sana sırrımı söyledim. Eğer öğrenirse..."

"Ona senin anneni öldürdüğünü düşündüğünü söylemeyeceğim. Bunu bilmeyeceğim. Bana güven. İkimiz de bu evliliği yürütmek için söz verdik. Bir şey söyleyerek bunu mahvetmeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Otele vardık ve Maksim arabadan inmemi sağlayıp omzuma kolunu dolayana kadar titrediğimin farkına bile varmadım. Dudaklarını bana değdirdikten sonra aramızda fiziksel bir yakınlık oluştu ve ben de aynısını ona yaptım. Bir yanımla hala bunu yaptığımı inanamıyorum ama o an doğru gelmişti ve pişman değilim. Bu evliliğin yürümesini her şeyden çok istiyorum.

Balo salonu yumuşak kahverengi ve beyaz tonlarla dekore edilmiş, bu da çoğu insan için rahatlatıcı olurdu ama ben hiç rahatlayamıyorum. Özellikle de babamın odanın diğer ucunda Maksim'in babasıyla konuştuğunu görünce.

"Kira burada olacak mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Bu tür etkinliklere gitmekten nefret ediyor. Sıkıcı olduklarını söylüyor."

Biraz hayal kırıklığına uğradım. Yanımda bir arkadaşım olsaydı güzel olurdu.

Başka çaremiz olmadığı için Maksim ve ben balo salonunu geçerek babalarımızın yanına doğru yürüdük.

"İşte oradalar," diyor Gregor. "Umarım mutlu bir çifttirler."

"Evet," diyor Maksim gergin bir sesle. Babasının yanında tavrı değişiyor, bunu fark ediyorum. Onunla ortak bir noktamızın olması hoşuma gidiyor.

Babam sert bakışlarını bana dikti. "İkiniz arasında kötü bir şey duymadım, bu iyi bir şey. Beni gururlandırırıyorsun Natasha. Ne zaman torun bekleyebilirim?"

Maksim öksürdü. "Ne?"

"Torunlar. Eğer çocuklarınız olursa, ailelerimiz arasındaki barışın daha da pekişmesine yardımcı olur."

"Muhtemelen bir süre daha olmayacak," diyor Maksim. "Ama üzerinde çalışıyoruz," diye ekliyor babalarımızın ikisi de kaşlarını çattığında hızla. "Öncelikle birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyoruz."

Babam boğazını temizledi. "Şey... Yakında torun istiyorum." Bana anlamlı bir bakış attı, sessizce görevimi yapmamı söylüyordu.

"Evet, baba," dedim çenemi hafifçe öne eğerek.

Maksim daha dik duruyor. "Natasha ve ben hazır olduğumuzda çocuk sahibi olacağız. Daha önce değil. Bu, sadece ikimiz arasında verilecek bir karar, başka kimsenin değil."

Gregor, "Maksim," diye mırıldanır ama Maksim onu duymazdan gelir.

Lev'in yüzüne sanki kalbinden vurulmuş gibiydi. "Bana nasıl böyle konuşabilirsiniz?"

"Bu doğru. Natasha ile sadece birkaç haftadır evliyiz. Her şey bizim için yeni. Bize zaman verin. Ama bu evliliğin yürümesi için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Endişelenmenize gerek yok."

Lev sert bir şekilde karşılık veriyor: "Evliliğin erkeği olarak her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalısın. Kızım hayır dese bile, çocuk sahibi olmalısın."

"Sayın Lev, tüm saygımla söylüyorum, sırf çocuk sahibi olmak için karıma tecavüz edecek değilim. Karıma asla kötü davranmayacağım." Bu, oldukça ima dolu bir gönderme.

Maksim'e dehşet içinde bakıyorum. Ne yapıyor bu? Babam Maksim'e dik dik bakarken çenesi kasılıyor.

"Tecavüzle ilgili hiçbir şey söylemedim," diyor kısık bir sesle. "Kızıma zarar vermenizi istemiyorum. Ama bazı şeylerin olması gerekiyor. Çocuk sahibi olmak da bunlardan biri."

Maksim geri adım atmıyor. "Ve zamanla yapacağız... Şimdi, izninizle, karım ve ben akşamın tadını çıkaracağız." Elini sırtıma koyuyor ve beni babalarımızın yanından uzaklaştırıyor.

"Bu neydi?" diye fısıldadım.

"Özür dilerim. Hiçbir şey söylemeyeceğimi söylemiştim ama babanı orada görmek... ve seni ne kadar korkuttuğunu bilmek beni... öfkeliendirdi." Gözleri yumuşadı. "Seni seviyorum Natasha. Korkmuş olmanı istemiyorum."

"Teşekkür ederim. Bana sahip çıktığınız için. Daha önce kimse bunu yapmamıştı."

"Kocaların görevi nedir? Şimdi sizi korumak benim görevim. Hatta kendi babanızdan bile."

Gözlerim dans pistine kaydı, çiftler birbirlerinin kollarında sallanıyordu. "Dans etmek ister misin?"

"Dans?"

"İlk dansımız pek iyi gitmedi. Tekrar deneme şansımız olsa güzel olurdu."

Maksim'in gülümsemesi içten ve kalbimi ısıtıyor. "Bu çok güzel olurdu." Beni dans pistine götürüyor ve kollarına alıyor.

Bir süre sonra başımı onun göğsüne yasladım. Kalbinin attığını hissedebiliyordum. Uzun zamandır hissettiğim en güzel şeydi.

"Burada kendini iyi hissediyorsun," diye itiraf ediyor, dudaklarını başıma yaklaştırarak. "Daha önce hiç kimseyle böyle dans etmemiştim. Hiç böyle hislerim olmamıştı."

Mutluluktan gözlerimi sıkıca kapattım. Yoksa ağlayabilirdim. "Ben de ağlamadım."

Tatlı anımız, arkamızdan bir adamın "Maksim?" demesiyle bölündü. Tanıdık bir sestti.

Maksim gerildi ve beni bıraktı, arkasını döndüğünde ise dans pistinde Enzo Bianchi'yi gördü. Kolunda güzel bir sarışın vardı.

"Bu sensin," diyor Enzo. "Hepimizin aynı hayır kurumuna bağış yaptığını bilmek güzel."

Maksim öfkeyle, "Bu, ailemin onlarca yıldır bağış yaptığı bir hayır kurumu," diyor. "Siz değil. Çıkın buradan."

"Burası özgür bir ülke, Maksim. Senin kadar benim de burada bulunma hakkım var. Ve kimseye zarar vermiyorum. Aslında, hiç kimseye zarar vermedim."

"Çünkü pis işlerinizi başkalarına yaptırıyorsunuz."

Enzo sırtıttı ve konuşmak için ağzını açtı, ancak gözleri benimkine kaydı ve irileşti. "Sen."

Gerildim. Maksim hiç tereddüt etmeden bedenini benim önüme koydu.

Enzo sözlerine şöyle devam ediyor: "Partimdeki sıradan bir kadın olduğunu sanıyordum. Güzel ama özel bir yanı yok. Ama işte buradasın, Maksim Petrov'la dans ediyorsun. Ne kadar ilginç. Sanırım özel birisin."

Maksim, sarışın kadına başıyla işaret ederek, "Randevunuz sizin için özel mi?" diye soruyor; kadın ise sadece şaşkınlıkla bakıyor.

"O sadece bu akşam için bir randevu arkadaşı."

Kadın alaycı bir şekilde, "Ciddi misin?" diye sordu. Kolunu Enzo'nun elinden kurtarıp öfkeyle uzaklaştı. Enzo ise bundan hiç etkilenmiş görünmüyordu. Gözleri tüm süre boyunca bende idi.

Maksim, "Benim randevum da öyle," diyor. "Bir kulüpte tanıştığım bir kadın. Ona bana katılmasını rica ettim. İşte buradayız."

Tek kelime etmiyorum. Böyle daha iyi.

"Olabilir," diyor Enzo. "Ama geçen gece partimde olmasıyla şimdi de burada, seninle olması çok büyük bir tesadüf. Demek ki epey geziyorsun, gizemli kız. Bana adını bile söylemedin."

"Önemli değil," diye araya girdi Maksim. "Şimdi git. İşimi batırmaya çalışıyorsun ve bundan hoşlanmıyorum."

"Ben sadece elde edebileceğim bir şeyi almaya çalışıyorum. Kişisel bir şey değil." Enzo'nun gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Adın ne?"

"Alexandra," diye yalan söylüyorum. Bu kelime dilimden tahmin ettiğimden çok daha kolay dökülüyor.

"Güzel bir isim."

Maksim, Enzo'nun bakışlarından beni korumak için vücudunu yana eğdi. "Şimdi gitmelisin."

Babam bana yaklaşarak, "Natasha," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Babamı görmezden gelmeye çalışıyorum ama yanıma kadar gelip beni görmezden gelmesini zorlaştırıyor.

"Natasha, beni görmezden gelme."

"Natasha mı?" Enzo kaşlarını çatı. "Ama az önce adınızın Alexandra olduğunu söylediniz."

"Hayır, adı Natasha," diyor Lev. Enzo'nun kim olduğunu bilmiyor. Aman Tanrım. "Ve çok kaba davranıyor."

"O senin için kim?"

"Kızım. Şimdi, erkeklerin kızıma, özellikle de evliyken, göz dikmelerinden hoşlanmıyorum. Onunla konuşmayı bırakmanızı öneririm. Natasha, yalnız gel."

"Evli misin?" Enzo sırtı. "Kimle?" Bunu sorarken doğrudan Maksim'e baktı.

Maksim, "Lev, konuşmayı kes," diye çıkıştı.

Babam alaycı bir şekilde, "Bana böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" dedi.

Maksim, "Enzo'ya güvenilemez," diye açıklıyor. "Ailem ve Nikolai onunla savaş halinde."

Sonunda babam durumu anlıyor. Kendini benim önüme koyuyor, bu da bana hiçbir teselli sağlamıyor. Babamdan koruma istemiyorum. Maksim'den koruma istiyorum, bunu fark ediyorum.

"O senin karın," diyor Enzo. "Evlendiğini bilmiyordum. Bir şeyler duymuştum ama umursamamıştım. Şimdi ne kadar yanıldığımı görüyorum. İlginç."

"Git artık," diye homurdanır Maksim. "Nikolai bu gece burada olmadığı için şanslısın, yoksa ölmüş olurdun."

"Ve benimle savaş mı başlatacaksın? Sanmıyorum." Enzo bana bir kez daha meraklı bir bakış attıktan sonra ısıklık çalıp uzaklaştı.

Maksim bana döndüğünde ürperiyorum. "İyi misin?" diye soruyor, ellerini kolumda gezdirerek.

"Ben iyiyim."

"Bu da ne?" diye hırladı Maksim babama dönerek. "Düşmanıma Natasha hakkında körü körüne bilgi verdin, onu tehlikeye attın."

Lev dikleşti. "Bana böyle konuşulmaz."

"Belki kızını bu kadar korkutmasaydın, sana daha çok saygı duyardım. Görevimi yaptım. Ailelerimiz arasında barış var. Bu yeterli." Elimden tuttu ve beni babamdan uzaklaştırdı.

Lev'in öfkeyle Gregor'a doğru gidip bana ve Maksim'e işaret etmesini izledim. Babalarımız ikisi de kızgın görünüyordu ama Maksim hiç umursamıyor gibiydi.

"Hadi buradan gidelim," diye mırıldandı, beni kalabalığın arasından çekiştirerek.

"Ama babalarımız..."

"İyileşecekler. Şu anda daha çok Enzo için endişeleniyorum. Kahretsin. Buraya gelerek cesur davrandı. Bu yardım kuruluşu ailem tarafından yönetiliyor. İşletmemizi daha meşru göstermenin bir yolu bu. Bunu bilerek buraya gelmesi... bizi kızdırıyor. Sanki savaş istiyor."

Otelden ayrılıyor ve Maksim valeye arabamızı getirmesini söylüyor. Maksim sessizce öfkeleniyor. Onu en son bu kadar öfkeli gördüğüm zaman, beni korumak için o adamı öldürdüğünü zamandı... Maksim'in beni önemseydiğini fark ediyorum. Sıcaklığını arayarak ona daha da yaklaşıyorum.

Arabamız yanaştı ve biz de binip yardım etkinliğinden uzaklaştık. Ama Maksim rahatlamadı. Aksine, gittikçe daha da gerginleşti.

"Birileri bizi takip ediyor," diyor, ellerini direksiyonda daha sıkı tutarak.

"DSÖ?"

"Emin değilim. Onlardan kurtulmaya çalışacağım." Maksim köşe bucak dönüyor ama bizi takip eden arabadan kurtulamıyor. Risk alıp bir ara sokağa giriyor. Bir an için hiçbir şey göremiyorum. Güvendeyiz.

Ama sonra arkamızdan bir araba geldi ve arabamızın arkasına sertçe çarptı. Maksim direksiyon kontrolünü kaybetti ve arabamızın ön kısmı ara sokağın duvarına çarptı. Hava yastıkları açıldı.

Acıdan yüzümü buruşturuyorum ama onun dışında iyiyim. Maksim ise iyi değil.

Direksiyonun üzerine yığılmış halde... bilinci kapalı.

"Maksim?" diye fısıldadım, koluna hafifçe dokunarak. İnleyerek gözlerini açtı. Hayatta. Bunu öğrendiğim için bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Sevinçten havalara uçmadan, araba kapım hızla açıldı ve uzun boylu, iri yarı bir adam beni koltuğumdan tutup kendi arabasına doğru sürükledi.

Maksim arabadan inmeye çalışırken "Natasha," diye inledi ama yeterince hızlı değildi. İri yarı adam beni arabasının arka koltuğuna fırlattı ve Maksim kendini kurtaramadan sürücü koltuğuna koştı.

"Maksim!" diye bağırdım, biliyorum ki beni duyamazdı çünkü arabayla uzaklaştırılıyordum. Kaçırıldım.

Ve ilk defa, kocamı gerçekten çok sevdiğimi fark ediyorum. Ama artık çok geç.

On beşinci Bölüm

NATASHA

“Kimsin sen?” diye soruyorum ama beni kaçıran kişi tek kelime etmiyor. “Beni nereye götürüyorsun? Lütfen. Cevap ver bana.”

Gözlerini sadece yolda tutuyor, beni hiç fark etmiyor, sanki yokmuşum gibi davranıyor.

Soru sormanın anlamsız olduğunu bildiğim için vazgeçiyorum ve bunun yerine gözlerimi pencereye dikiyorum. Belki nereye gittiğimi bilirsem kaçabilirim.

Beni kaçıran kişi sonunda beni malikanelerle dolu, güzel ve zengin bir mahalleye götürüyor. İşte o zaman burayı tanıyorum: Kira ile buradaydım... Enzo'nun partisi için.

Tam da beklediğim anda, beni kaçıran kişi Enzo'nun evinin garaj yoluna girdi. Beni arabadan indirdiği anda çığlık attım ama o elimi ağzıma kapatarak beni susturdu. Sıkıca tutmaya çalıştım ama çok güçlüydü ve beni kolayca ön kapıya kadar taşıdı.

Eve girdiğimiz anda –her şeyi mükemmel hatırlıyorum– beni kaçıran kişi beni sert mermer zemine fırlattı. Ayakkabıların çıkardığı yüksek sesli tıkırtı havada yankılandı ve tam karşımda Enzo, bana gülümseyerek bakıyordu.

"Bana yalan söyledin," diyor.

"Ne?"

"Partimin olduğu gece bana kim olduğunu söylemedin. Maksim Petrov'un karısı olduğunu da söylemedin."

"Neden söyleyeyim ki? Kim olduğunu biliyordum ve kendi güvenliğim için hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum. Ve haklıydım. Beni kaçırdın."

"Sadece eğlence olsun diye. Size zarar vermeyeceğim. Kadınları dövmekten zevk almıyorum. Sadece Maksim'i korkutmak istiyorum. Onun, Nikolai'nin ve diğer o lanet olası Rusların benimle uğraşamayacaklarını, beni alt edemeyeceklerini bilmelerini istiyorum. Güç sahibi olacağım. Onların topraklarını ele geçireceğim."

Ağızımdan bir hıçkırık kaçtı. "Lütfen. Ben masumum. Maksim'le evlenmeyi ben seçmedim. Mecburdum. Bırakın beni gideyim. Ben bunun bir parçası değilim."

Önümde diz çöker ve gözyaşımı siler. "Ama sen öylesin. Maksim'le evlendiğin an, bunun bir parçası oldun." İri yarı adama başıyla işaret eder. "Onu ikinci kattaki misafir odasına koyun. Pencereden kaçmaya çalışmasını istemiyorum."

"Anladım patron," dedi adam ciddi bir ses tonuyla beni kucağına almadan önce. Tekrar karşı koymaya çalıştım ama yine nafileydi. Misafir odasına atıldım ve kapı arkamdan kapatıldı. Dışarıdan kilit sesini duyduğumda nefesim kesildi.

Enzo'nun esiriyim ve benim için hiçbir çıkış yolu yok.

MAXİM

Natasha'nın benden uzaklaştırılmasını dehşet içinde izliyorum. Hava yastığının yüzüme çarpmasından dolayı başım zonkluyor. Kırık ön camdan parçalar arabamı kaplamış. Alnımda bir acı hissettiğimde irkiliyorum ve dokunduğumda parmaklarımın kan içinde kaldığını görüyorum.

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Önemli olan tek şey Natasha'nın benden alınmış olması.

İlk evlendiğimizde çok kızgındım. Tanımadığım biriyle evlenmek istediğim son şeydi. Ama birlikte olduğumuz bu birkaç hafta içinde Natasha'ya karşı bir sevgi beslemeye başladım. Hatta sanırım düğün gecemizde ona karşı bir sevgi beslemeye başlamıştım. Ne kadar korkmuş, savunmasız ve masum görüldüğünü görünce, ona karşı bir sevgi beslememek elde değildi.

Onu Yunanistan'daki o adamlardan kurtardım. Alexandra ile ilgili konularda ona yardım ettim. Ve babasına karşı onu savundum.

Natasha'yı koruma isteği daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlü ve giderek daha da artıyor. Onu geri getirmeliyim.

Ve onu kimin kaçırdığını bildiğimden oldukça eminim.

Babamı arayıp her şeyi ona anlatıyorum.

"Natasha'yı mı kaybettin?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Baba, bunu kasten yapmadım. Bir pislik onu aldı. Sanırım Enzo'ydu. Bu akşamki yardım etkinliğindeydi. Onu gördü ve bir fırsat yakaladı. Başka kimin alabileceğini bilmiyorum."

"Bu konuda dikkatli olmalıyız. Enzo'nun bölgesine girersek, bu felakete yol açabilir."

"Zaten onu alt etmeye çalışıyorduk. Bu yeni bir şey değil. Onu bulacağız ve Natasha'yı kaçırdığı için öldüreceğiz."

"Maksim, biraz yavaşla. Enzo'yu öylece öldüremeyiz. Evet, onu zayıflatmaya çalışıyoruz ama öldüremeyiz. Bu, felaketle sonuçlanacak bir savaşa yol açar."

"Ama Natasha benim karım. Lev'in kızının kaçırılmasına pek sevineceğini sanmıyorum. Enzo'nun da ölmesini isteyecektir. Ve az önce ittifak kurduğunuz adamı kızdırmak istemezsiniz. Bu da başka bir savaşa yol açar."

Gregor içini çekti. "Bundan eminim ama Enzo'nun Natasha'yı elinde tuttuğundan yüzde yüz emin olmalıyız. Kanıt olmadan onu öldüremeyiz."

"O zaman lanet olası bir kanıt bulacağım. Bana bu evliliği denememi söyledin ve şimdi deniyorum. Bu yüzden beni durdurma."

Babam uzun bir süre sessiz kaldı. "Onu seviyor musun?" diye sordu usulca.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"O zaman bunu sana çok kızmam. Ama eğer Enzo onu elinde tutuyorsa, nerede yaşadığını bile bilmiyoruz. Bunu bizden gizli tutuyor."

Aklıma bir fikir geldi. "Birini tanıyorum. Kira. Enzo'nun evindeki partideydi."

"Kira mı? Benim tatlı Kira'm mı? O asla partilere gitmez."

"Baba, saf olma. Değerli Kira'n sandığın kadar masum değil. Karımla birlikte Enzo'nun evindeki partiye gitti. Natasha bana her şeyi anlattı. Kira, Enzo'nun nerede yaşadığını biliyor ve eğer Natasha onunla birlikteyse, umarım oradadır. Bu gece Natasha'nın kim olduğunu bilmiyordu, bu da muhtemelen Kira'nın benim kız kardeşim olduğunu bilmediği anlamına geliyor. Bizim sahip olduğumuz ve onun bilmediği bilgileri bilmiyor."

"Hayır. Kira düşmanımızın evindeki partiye katılmadı. Katılmadığını biliyorum."

"Ona sormak için senin evine geliyorum." İtiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum. Kira'yı sonsuza dek masum bir kuş olarak görmek isteyebilir ama ben farklı düşünüyorum.

Eve vardığımda babamın evine kendim girdim. Tam ön kapıdan içeri girerken Gregor arabasını garaja çekti. "Kira! Kira!"

Merdiven boşluğunun tepesinde sinirli bir ifadeyle belirdi. "Ne? Neden bana bağıırıyorsun?"

"Natasha kaçırıldı. Bunu Enzo Bianchi'nin yaptığından eminim."

Merdivenlerden aşığı koşarken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Ciddi misin?"

"Enzo'nun evindeydin."

Kaşlarını çatı. "Hayır, değildim. Daha önce hiç tanışmadım. Babam onun düşmanımız olduğunu söyledi. Neden bir düşmanın evine gideyim ki?"

"Gördün mü?" diyor Gregor arkamdan gelerek. "Kira, Enzo'nun nerede yaşadığını bilmiyor."

"Ama sen öyle düşünüyorsun," dedim kollarından tutarak. "Natasha. Onunla bir partiye gittin ve bana sarhoş olduğunu söyledi. Orada Enzo'ya rastladı ve sen zarar görmeden seni oradan çıkardı. Kimin evinde olduğunu fark etmemiş olmalısın."

Gregor, kollarımı Kira'dan çekerek, "Yeter artık!" diye homurdandı. "Kız kardeşini rahatsız etmeyi bırak. Hiçbir şey bilmiyor."

Ama Kira'nın yüzündeki solgunluktan ve kocaman açılmış gözlerinden şok olmuş olduğu anlaşılıyor. Haklı olduğumu biliyor. Ama soru şu: Natasha'nın hayatını kurtarmak için babamızı kızdırmaya razı mı?

"Kira, bana evin nerede olduğunu söyle," dedim. "Biliyorsun zaten."

Gözleri bir babaya, bir de bana kaydı ve tereddüt ederek dudağını ısırdı.

"Kız kardeşin masum. Hiçbir şey bilmiyor. Bu konuyu kapatalım. Natasha'yı başka bir yolla buluruz."

"Kira, o tehlikede. Bana sadece evin nerede olduğunu söyle. Hepsi bu."

"Kira, kardeşini dinleme. Sadece seni rahatsız ediyor. Yukarı çık."

"Tehlikede mi?" diye soruyor Kira.

"Bundan eminim," diye fısıldıyorum. "Enzo bizi alt etmek için insanları öldürdü. Natasha'ya da aynısını yapmaya çalışabilir. Bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum. Onunla arkadaşsın. Ona yardım et. Bana da yardım et."

"Kira'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diye homurdandı Gregor, kollarımı kavrayıp beni geriye iterek. "Üzgün olduğunu biliyorum ama bu şekilde davranmak kimseye yardımcı olmuyor. Dur evlat."

"Gerçekten senin oğlun muyum? Kira'ya kızın gibi davranıyorsun ama bana asla oğlun gibi davranmadın. Ben senin için sadece bir iş

parçasıyım, beni istediğin gibi kullanabilirsin. Oğlummuşum gibi davranma. Eğer beni gerçekten sevseydin, Natasha'yı geri almam için elinden gelen her şeyi yapardın, inan bana Kira bir şeyler biliyor."

"Ama Kira'nın böyle düşünmediği açıkça ortada, bu yüzden kız kardeşini rahatsız ediyorsun."

"Sorumu cevaplamadın. Gerçekten senin oğlun muyum?"

Ağzını açıp kapatıyor, sanki ne diyeceğini bilmiyormuş gibi. "Elbette sen benim oğlumsun. Annen asla aldatmadı."

"Benim kastettiğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Böyle davranmayı bırak."

"Ne gibi?"

"Tıpkı huysuz bir çocuk gibi."

"Karım gözümün önünde kaçırıldı. Şu an üzölmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Onunla evlenmemi istiyordunuz. Onu önemseydiğim için yanlış mı yaptım?"

"Böyle davranmayı bırak Maksim. Kendini rezil ediyorsun."

"Ve beni dinlemiyorsun," diye çıkıştım.

"Dur!" diye bağılıyor Kira. "Sadece dur. Lütfen."

Hem Gregor hem de ben çok içinde ona bakakaldık.

"Enzo'nun evinin nerede olduğunu biliyorum," diyor. "Oradaydım baba. Evinde bir partiye gittim. Onun evi olduğunu bilmiyordum ama nerede olduğunu biliyorum."

"Hayır," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Sen asla böyle bir şey yapmazsın."

"Sarhoş oldum. Natasha bana yardım etmek zorunda kaldı. İyi değildi. Gizlice dışarı çıkıp partilere gitmeyi severim. Yıllardır yapıyorum bunu. Sen hep senin iyi kızın olduğum için bunu hiç görmedin. Ve özür dilerim. Ama Natasha tehlikede ve eğer yardım edebiliyorsa, yapmam gerekeni yapacağım. Sana adresi mesaj atacağım." Telefonunu çıkardı ve telefonuma adres bildirimini geldiği anda ön kapıya doğru koştum.

Gregor, yüzünde utanç ifadesiyle bir an daha Kira'ya baktıktan sonra beni takip etti.

Babama "Sana söylemiştim" demeye tenezzöl etmiyorum. Bu, onun iddia ettiği gibi şımarık bir çocuk gibi görünmeme neden olurdu.

Enzo'nun evine giderken o da Nikolai'yi arıyor. Lev'e bundan bahsetmiyoruz. Eğer Natasha'yı koruyamadığımı öğrenirse, Lev'le savaşmak zorunda kalırız ve şu anda bunu riske atamayız.

Gregor telefonu kapattıktan sonra, "Nikolai orada bizimle buluşacağını söyledi," dedi. "Yanında birkaç adam daha getiriyor. Eğer Enzo'nun evinde Natasha varsa, onu buluruz."

"Ve onu öldür," diye homurdandım, ellerimi direksiyon simidine daha sıkı bastırarak.

"Hayır, Maksim. Natasha'yı geri alacağız ve Enzo'yu alt etmenin başka bir yolunu bulacağız. Onu öldürmek hepimizi tehlikeye atacaktır."

"Eğer kaçırılan Kira olsaydı, o şerefsizi öldürmek isterdiniz."

"Kira benim kızım. Natasha ise henüz birkaç haftadan daha kısa süredir tanıdığınız biri."

"Oysa ben onu önemsiyorum. Sizin istediğinizi yapıyorum. Öyleyse neden beni bunun için cezalandırıyorsunuz?"

"Sür sadece Maksim." Babamın sesi birden yorgun geldi. "Sür sadece."

Babamla bir gün aynı fikirde olup olamayacağımızdan emin değilim ama şu an bunun bir önemi yok. Önemli olan Natasha'yı geri getirmek.

Onun gittiğini bilmek, ona ne kadar değer verdiğimi anlamamı sağlıyor. Onu geri kazandığımda, bir daha asla bırakmayacağım. Onu koruyacağıma yemin edeceğim. Evliliğimizi kurtaracağım.

Çünkü bunu hak ediyor.

On Altıncı Bölüm

NATASHA

Enzo Birkaç saat sonra odama geldi. "Nasıl alıştın?"
"Beni kaçırdınız, hiç iyi değil," diye çıkıştım.

Kıkırdadı. "Birisi oldukça hırçınmış."

"Normalde olmaz. Beni içine soktuğunuz bu durum gerçekten eşsiz."

"Eminim Maksim şu anda aklını kaçıırıyordur." Enzo yanıma doğru yürüdü ama neyse ki bana dokunmadı. "Nerede olduğunu bilmiyor. Seni umursayıp umursamadığını bile bilmiyor. Seni buraya getirdikten sonra etrafta sordum ve öğrendim ki, sen ve Maksim uzun zamandır evli değilsiniz. Bana söylendiğine göre görücü usulü bir evlilikmiş. Peki söyle bana Natasha, onu seviyor musun?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Maksim'e karşı hislerimden hala emin değilken Enzo'nun sorusuna cevap verebileceğimden emin değilim, ama bildiğim bir şey var ki, evlendiğimizden beri ona karşı hislerim her geçen gün daha da büyüyor. Alexandra konusunda bana yardım ettikten ve babamla ilgili sırrımı ona anlattıktan sonra, ona

güvenebileceğim biri olduğunu anladım. Soru şu: Enzo bana bir şey yapmadan önce beni zamanında bulabilecek mi?

"Tereddüt ediyorsun," diye yorumluyor. "Anladığım kadarıyla onu sevmiyorsun."

"Onu daha iki haftadır tanıyorum. Bu süre içinde birini sevemezsiniz."

"Bence başarabilirsin. Aşkın zaman sınırı yoktur. Ya onu seversin ya da sevmezsin. Yatakta kötü mü, hepsi bu mu?"

İrkilerek geri çekildim.

Enzo'nun gözleri sevinçle açıldı. "Siz ikiniz henüz birlikte olmadınız mı? Maksim'i yıllardır tanıyorum. Tek gecelik ilişkiler üstüne tek gecelik ilişki. Ve yine de kendi karısıyla yatmadı mı? O zaman sizin neyiniz var? Ya da onun neyi var? Çünkü siz açıkça çok güzel bir kadınsınız."

"Hiçbir sorun yok," diye çıktım. "Bana saygı duyuyor. Beni asla zorlamak istemedi."

"Öyleyse, o *iyi* biriymiş, öyle mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Enzo. "Sana söylemekten nefret ediyorum Natasha, ama ben iyi biri değilim."

"Bana ne yapacaksınız?"

"Henüz hiçbir şey... Ama Maksim aklını tamamen kaybettiğinde, o zaman sana zarar vereceğimden emin olacağım. Yarana tuz serpmek için."

Üşüyorum. "Sen kötüsün." Bu, Maksim'le ne kadar iyi bir ilişkiye sahip olduğumu fark etmemi sağlıyor. Bana asla zarar vermeye çalışmadı - bir kere bile. Başlarda ondan çok korkuyordum ve şimdi biliyorum ki korkmama hiç gerek yokmuş.

Enzo göz kırptı. "Ben bir mafya adamıyım, Natasha. Ne bekliyorsun ki?"

Ona cevap veremedim, alt kattan yüksek bir patlama sesi geldi.

Enzo ile tanıştığımdan beri ilk defa yüzünde bir belirsizlik ifadesi görüyorum. O da neler olup bittiğini bilmiyor.

Enzo odadan koşarak çıktı ve arkasından kapıyı kapatmadı, bu da bana onu takip etme şansı verdi. Merdivenlerin tepesine vardığımda, evin içine doğru koşan birkaç adam gördüm. Ön kapı yere düşmüş, içeri doğru itilmişti.

Bu adamlardan bazılarını tanıyorum. Nikolai. Gregor. Ve Maksim.

Enzo'nun şok olmuş halini anlatmak yetersiz kalır. "Bu yeri nasıl buldular acaba?"

Arkasını dönüp kaçmasını bekliyordum ama yapmadı. Bunun yerine ceket cebinden bir silah çıkardı ve merdivenlerden aşağı koşarak havaya ateş etti. Nikolai, Gregor ve Maksim'in de silahları çekiliydi. Enzo'ya ateş ettiler ama Enzo koridora doğru atlayarak son anda vurulmaktan kurtuldu.

Gregor, "Onu öldürmeyin," diyor. "Savaş istemiyoruz."

"Savaş istemiyor musun?" diye sesleniyor Enzo. "O zaman evime gelip silahlarını ateşlememeliydin."

Maksim, "Biz sadece Natasha için buradayız," diyor. "Onu bize verin, gidelim. Seni öldürmeyeceğiz Enzo. Ama bize tekrar ateş etmeye kalkarsan, seni öldürürüz."

"O zaman benim adamlarımla, benim bağlantılarımla uğraşmak zorunda kalacaksınız. Mafya çok güçlü. Bratva'dan bile daha güçlü ve bunu siz de biliyorsunuz. Adamlarım hepinizi öldürecek."

Nikolai, teslimiyet işareti olarak bir elinde silahını tutarak, "Öyleyse savaşmayalım," diyor. "Natasha bizimle gelsin, sen hayatta kalacaksın ve biz de her zaman yaptığımız gibi savaşmaya devam edebiliriz. Nasıl geliyor kulağa?"

Maksim başını kaldırıp beni en üst basamakta görünce şaşkınlıkla iki kez baktı. "Natasha."

"Maksim!" diye bağırdım.

Bana doğru merdivenlerden yukarı koştu ama Enzo koridordan fırlayıp Maksim'i omzundan vurmada önce değil. Maksim merdivenlere yığılırken Nikolai Enzo'ya doğru koşup silahıyla kafasına vurdu. Enzo yere yığıldı, bilincini kaybetti.

"Maksim!" Yanına koştum.

Dişlerini sıkıyor ama görünüşte yara almamış. "İyiyim. Omzumdan vuruldum. Çok acıyor ama iyi olmalıyım." Tam bunu söylerken vücudu pes ediyor ve merdivenlere yığılıyor.

"Maksim. Yardım!"

Gregor merdivenlerden koşarak yanımıza geldi. "Maksim? Oğlum?"

Maksim inleyerek, "İyiyim. Sadece ağrıyor." dedi.

"Sizi hemen hastaneye götürmemiz gerekiyor," diyor. "Şimdi. Nikolai, Enzo'nun sorun çıkarmayacağından emin ol."

"Elbette." Nikolai silahını Enzo'nun baygın kafasının arkasına dayadı.

Gregor, "Onu öldürme," diye uyarıyor. "Bunu yaparsan her şeyin daha da kötüye gideceğini biliyorsun."

"Maksim'i vurdu. Savaş çıkarmaya çalışıyor. Belki de ona savaş verme zamanı gelmiştir."

"Hayır. Bir şey düşüneceğim. Maksim'i buradan çıkaralım artık."

Nikolai, silahını yerine koymadan önce bir an düşündü. "Pekala. Bugün Enzo'nun şanslı günü."

Gregor, Maksim'in ayağa kalkmasına yardım ediyor ve ben de adamların peşinden evden çıkıyorum. Ön verandada ölü muhafızı – beni kaçıran iri yarı adamı– görüyorum. Bunun hakkında yorum yapmıyorum. Ölüm benim için giderek daha sıradan bir hale geliyor ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Maksim'i arka koltuğa yerleştirmeye yardım ediyorum. İnliyor ve omzu kanıyor ama en azından hayatta. Gregor bizi hastaneye götürürken Nikolai kendi arabasıyla gidiyor.

"İyileşeceksin," diyorum Maksim'in elini sıkarak. "Sadece omzundan vurdu, değil mi? İnsanlar omzundan vurulsalar bile hayatta kalıyorlar."

"Bunu sanki kişisel deneyimlerinden biliyormuşsun gibi söylüyorsun," diye dişlerini sıkarak, gülümsemeye çalışarak... farkındayım ki bu benim için bir gülümseme.

"Bunların hiçbirinde tecrübem yok. Ama seni kaybetmek istemediğimi biliyorum."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Daha önce hiç kimse sana bunu söylemedi mi?"

"Hiç kimse bana bunu söyleyecek kadar değer vermedi. Daha önce birlikte olduğum herkes sadece... Aramızdaki ilişki bu değildi."

"Peki elimizde ne var?" diye soruyorum.

Cevap veremeden, öne doğru yığılarak acıyla bağırdı.

"Maxim!"

Onu koltuğa yatırdım ve göz kapaklarının yavaşça kapanmasını dehşet içinde izledim. "Gregor! Daha hızlı git."

Gregor, oraya ulaşmak için birçok yasayı çiğneyerek bizi birkaç dakika içinde hastaneye götürüyor. Gregor, Maksim'i arabadan çıkarırken hala bilinci kapalıydı ve yardım için bağırdı. İki hemşire sedyeyle dışarı koşarak Maksim'i sedyeye koydu. Gregor onlara Maksim'in sırtından nasıl vurulduğunu anlattı. Çaresizce arkalarından gittim.

Maksim, benim içeri girmeme izin verilmeyen bir odaya götürülüyor.

"Ama ben onun karısıyım," diye açıklıyorum yanımda duran hemşireye.

"O zaman onun dosyasını doldurabilirsin." Bana bir tane uzatıyor. "Bunu hallederiz, tatlım." Sonra ben korku ve çaresizlikten başka bir şey hissetmeden uzaklaşıyor.

Grafiğe boş boş bakıyorum. Maksim'in kullandığı ilaçlar veya hastalık geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kocam hakkında hâlâ çok şey öğreniyorum ve onu her yönüyle tanımadan kaybetmek istemiyorum.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ve duvara yaslanıp hıçkırarak ağlamaya başladım. Gregor elimden çizelgeyi aldı ve ben ağlarken doldurdu. Babama çok benziyor; ihtiyaç duyduğunuzda hiç teselli sunmuyor.

Sonunda gözyaşlarım durdu. Tam da babamın, hayır etkinliğinden kalma takım elbisesiyle hastaneye geldiği sırada. Abiye elbisem kırış kırış olmuştu.

Lev yanıma gelerek, "Natasha," dedi. "Gregor beni aradı. Maksim'in ameliyatta olduğunu söyledi."

Babamı görünce içimi öylesine korku kapladı ki, içgüdüsel olarak ondan uzaklaştım. Kaşlarını çatı ama başka bir şey söylemedi.

Bunun yerine Gregor'a dönerek, "Beni duymadan Enzo'nun peşine mi düştün? Kızımın kaçırıldığını bana bile söylemedin." dedi.

"Çünkü onu geri aldık. Önemli olan bu. Ve Enzo hâlâ hayatta. Onunla savaşmak istemiyoruz."

"Kızımı kaçırdı. Onu öldüreceğim."

Gregor, Lev'in kollarını kavradı. "O zaman bu beni seninle savaşa sokar. Çocuklarımızı evlendirerek barışı sağladık. Bunu bozma. Enzo ile başka bir şekilde ilgileniriz."

"Ne şekilde? Kızımı kaçıran adamla barışmayı mı planlıyorsunuz? Aksi takdirde, bu işin sonu tek bir şekilde bitecek."

"Belki de barışmalıyız. Bu, Enzo'nun Natasha'yı tekrar kaçırmamasını engeller."

"Nasıl yani? Kendi kızını onunla evlendirerek mi?"

Gregor suskun kalır.

Lev homurdandı. "Öyle sanmıyordum. Yapmam gerekeni yaptım ve kızımı oğluna emanet ettim, yine de barış için kendi kızını sunmuyorsun? Eğer Enzo kızımın peşine tekrar düşerse, onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğim." Lev bana döndü. "Gel bakalım, Natasha."

Kolumu tutmaya çalıştığımda, geri çekiliyorum. "Hayır."

"HAYIR?"

Daha önce ona hiç karşı gelmedim ama biliyorum ki hiçbir şey beni Maksim'in yanından ayıramaz.

"Hayır," diye tekrarlıyorum. "Kocam burada. Ben kalıyorum. Artık size ait değilim."

Babamın gözlerindeki öfke beni korkutuyor ama haklı olduğumu biliyor. Artık ona ait değilim ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. "Pekala. Bu evliliği yürütmeni söylemiştim ve görünüşe göre deniyorsun. Ama Maksim bu gece seni koruyamadı. İyileştikten ve onunla konuşma fırsatın olduktan sonra seni Chicago'ya geri götüreceğim. Açıkçası seni koruyabilecek tek kişi benim." Ben bir kelime bile söyleyemeden uzaklaştı.

Gregor bu işin tamamen dışında kalıyor.

Bir saat sonra bir doktor yanımıza gelip Maksim'in iyi olduğunu söyledi. Omzundan kurşunu çıkarmışlar, kan vermişler ve birkaç gün içinde iyileşeceğini belirtmiş.

Onu tuttukları odaya koştum ve Maksim'i uyanık buldum. Omzunda bir bandaj vardı.

"Hayattasın," diye hıçkırarak elini tuttum.

"Senden hiç böyle bir tepki beklemiyordum."

"Deneyeceğimi söylemiştim. Deniyorum. Seni önemsiyorum Maksim. Bunu biliyorum. Bu gece seni neredeyse kaybetmek, bunu gerçekten anlamamı sağladı."

"Ben de seni önemsiyorum." Maksim daha fazla bir şey söyleyemeden Gregor odaya girer ve onu susturur.

"İyi olduğunu görmek güzel," diyor Gregor sert bir şekilde. "Ama bir sorunumuz var. Enzo. Onunla başa çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Eşimle biraz baş başa kalamaz mıyım?"

Gregor, Maksim'e onaylamayan bir bakış attıktan sonra odadan ayrıldı.

"Maksim, sana söylemem gereken bir şey var." Dudaklarımı ısırđım, babamın bana söylediklerini ona anlatmaya hazırlanıyordum.

"Nedir?"

"Babam beni Chicago'ya geri götürecektir. Beni yeterince korumadığınızı düşünüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Çektiğı acıya rağmen Maksim kendini doğrultup başımın arkasını nazıkçe kavradı. "Artık benimsin Natasha. Evlendiğimizde. Bu evliliğı istememiş olabilirim ama seni istediğimi biliyorum. Babanın seni geri almasına izin vermeyeceğim. Seni ondan koruyacağım. Söz veriyorum."

"Bunu nasıl vaat edebilirsiniz?"

"Çünkü ondan korkmuyorum." Dudaklarını benimkine bastırarak endişelerimi susturdu.

Ve o an için kendimi Maksim'in öpüşüne bıraktım.

On yedinci Bölüm

NATASHA

Maksim ertesi gün hastaneden taburcu edildi. Neyse ki kurşundan kaynaklanan herhangi bir komplikasyon yoktu.

"Bir süre ağrılarım olacak," diyor tişörtünü giyerken. "Evden getirdim çünkü doktorlar Maksim'in vurulduğu sırada giydiği tişörtü kesmek zorunda kalmışlardı. Maksim'in tişörtünü almak bana çok tanıdık geldi. Gerçekten de evli bir çift olduk."

"Ama sen iyisin, değil mi?" diye soruyorum.

Bana hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İyileşeceğim. Daha kötü de olabilirdi."

"Peki ya Enzo? Ya geri dönerse?"

"O zaman onunla ilgileniriz. Ama şimdilik sadece eve gidip dinlenmek istiyorum. Senin yanımda güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Ben cevap veremeden babam hastane odasına girdi.

Lev, Maksim'e onaylamayan bir bakışla bakarak, "Hayattasın," dedi. "Güzel. Şimdi, Natasha, benimle gel. Chicago'ya dönme vakti geldi."

Maksim, "O benim karım," diyor. "New York'tan ayrılmayacak."

"Onu koruyamadınız. Düşmanlarınızdan biri tarafından kaçırıldı. O Enzo denen herif asla düşmanım değildi. Bu sizin yüzünüzden oldu. Bu yüzden kızım benimle daha güvende. Natasha, gel benimle."

"Gerçekten seninle daha mı güvende?"

Lev kaşlarını çatı. "Elbette öyle. Ben onun babasıyım."

"Ama Natasha senden çok korkuyor. Bu seni iyi bir baba yapmaz."

"Kızım neden benden korksun ki? Ben onu büyütmekten başka bir şey yapmadım."

Maksim dişlerini sıktı. Annemi öldürdüğü teorimi babama anlatmayacağına söz vermişti. Bu, Maksim'e olan sevgimi daha da artırdı. Hala beni korumaya çalışıyor.

Maksim cevap veremeyince Lev alaycı bir şekilde, "Natasha, hadi gel. Hemen şimdi." dedi.

Hâlâ yerimden kıpırdamıyorum. En son istediğim şey babamla birlikte gitmek. Ve içten içe Maksim'i bırakmak istemediğimi biliyorum. Onu neredeyse kaybettikten sonra asla.

Maksim önüme geçerek, "O seninle gitmeyecek," dedi. "O benim karım, Lev. Barışı sağlamak için onu bana verdin. Şimdi onu benden alırsan, savaşa davetiye çıkarıyorsun çünkü onu geri almak için savaşıcağım. Ciddi söylüyorum. Kapının önünde New York Bratva'sıyla savaş mı istiyorsun?"

Babam bir an tereddüt etti. Onu daha önce hiç bu kadar endişeli görmemiştim. Ama sonra her zamanki buz gibi soğukluğu yüzüne yayıldı. "Beni korkutmuyorsun Maksim. Sen, baban ve Nikolay Volkov bana geldiniz çünkü benimle savaşa girmekten korkuyordunuz. Bu da demek oluyor ki, ben güç sahibiyim. Kızımı geri alıyorum ve onu sizin yapamadığınız gibi koruyacağım."

"Natasha yaralandı mı? Onun için kurşunu ben yedim. Bu sana her şeyi anlatmalı. Sen hiçbir şeysin Lev. Chicago'ya geri dön ve benim ve babamın New York'ta yaptığımız işten milyonlar kazanacağın için mutlu ol. Natasha'yı benden alamazsın."

Babam tüm boyuyla doğruluyor, odayı daha da küçük gösteriyor. Beni de daha da küçük hissettiriyor. "Yolumdan çekil."

"HAYIR."

Lev öfkeyle Maksim'in yanına gidip onu kenara itti ve kolumu tuttu. "Natasha, gel benimle."

Maksim, Lev'i geri itti. "Ona dokunma. Seninle gitmeyecek. Seninle güvende değil."

"Bu ne demek oluyor? Elbette benimle güvende."

Maksim bana bakıyor, bir şey söyleyip söylememesi konusunda tereddüt ediyor. Söz vermişti söylemeyeceğine ama şimdi gerçeğin ortaya çıkması gerektiğini anlıyorum.

"Sen ve annem," diye fısıldıyorum.

Bu, Lev'in tüm vücudunun kaskatı kesilmesine neden olur. "Peki ya annen?"

"Kayboldu."

"Çünkü seni terk etti ve bir daha geri dönmedi. Nasıl bir anne bunu yapar? İyi bir anne değildi. Onun için yas tutmaya değmez."

"O benim annemdi!" diye bağırdım. Babamın yüzündeki şok açıkça belliydi. Hayatımda ona hiç böyle bağırdığımı duymamıştı.

"Ve seni terk etti."

"Çünkü onu sen öldürdün." İşte, sonunda söyledim.

Lev göğsüne darbe almış gibi geriye sendeledi. "Neden... neden böyle söyledin?"

"Söyle bana. Lütfen. Kesin olarak bilmem gerekiyor. Hep merak etmişimdir. Onu sen mi öldürdün?"

"Bunu bana nasıl sorabilirsiniz?"

"Onu sen mi öldürdün?"

"Natasha, çok saçmalıyorsun."

Kendimi dik durmaya zorluyorum. "Onu sen mi öldürdün?"

"Bu tür saçma soruları kabul etmeyeceğim."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Natasha, sen benim kıızımsın ve itaatsizlik ediyorsun. Sanırım bunun sebebi kocan. O senin üzerinde kötü bir etki bırakıyor. Seni evlendirmeyi asla kabul etmemeliydim. Şimdi gel bakalım."

Maksim, "Soruyu cevapla," diyor. "Karını sen mi öldürdün?"

"İkinize de kendimi açıklamak zorunda değilim."

Maksim yanımda duruyor, bana güç veriyor. "Cevap veremezsin çünkü bunu sen yaptın. Değil mi? Kendi karını öldürdün ve kızını

dünyadan korkmuş, dehşete düşmüş halde bıraktın. Seninle güvende değil. Seninle gitmeyecek. Benimle kalacak."

"Buna hakkın yok," diye öylesine öfkeyle bağırdı ki ağzından tükürükler fışkırdı.

"Ama benim hakkım var. Ben onun kocasıyım. O benim karım. Bizim evlenmemize razı olduğun anda ona olan haklarından vazgeçtin. Burada hiçbir gücün yok Lev ve bu seni içten içe yiyip bitiriyor. O yüzden git. Natasha'yı alamayacaksın. Eğer sırrını gizli tutmamızı istiyorsan, gideceksin. Yoksa herkese karını öldürdüğünü söyleyeceğim ve başına neler geleceğini görecek. Mafya karanlık bir yer olabilir ama karı katilleri genellikle hoş karşılanmaz. Buradaki ailemin seni alt etme gücü var ve bunu biliyorsun. O yüzden benimle uğraşma."

Maksim'e hayranlıkla bakıyorum. Gerçekten de benim için ayağa kalkıyor – en başından beri evlenmek istemediği kadın için. Ve yine de beni seçti. Bana bakmayı seçti. Beni korumayı seçti.

Belki beni sev bile.

Enzo bana Maksim'i sevip sevmediğimi sordu ve birbirimizi uzun zamandır tanımadığımız için cevap veremedim. Kocam hakkında daha öğrenecek çok şey var ama yine de onun en önemli özelliklerini öğrendim: işler zorlaştığında beni savunacağını. Bir kocada daha ne isteyebilirim ki?

Şu anda onu sevdiğimi biliyorum.

Lev, gözlerinde belirsizlikle bana ve Maksim'e bakıyor. Korkutucu, göz korkutucu babam, şimdi ise istediğini elde edemeyen küçük bir çocuk gibi görünüyor. "Natasha, benimle gel. Şimdi."

Maksim'in yardımını çok sevsem de kendimi savunmak zorundayım. "Hayır," diye olabildiğince net bir sesle cevap veriyorum. "Seninle gitmeyeceğim. Beni Chicago'ya geri götürürsen, bu bir kaçırma olur. Maksim'le kalacağım ve yıllardır sakladığım gibi sırrını saklayacağım. Ama git artık. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Anneme yaptıklarından sonra. Onu benden sonsuza dek aldıktan sonra."

Ağzını açıyor ama yine de inkar edemiyor. İkimiz de onun öldürdüğünü bildiğimiz halde, yalan söyleyip onu öldürmediğini iddia edemiyor.

Lev, Maksim'e hırlayarak, "Kızımın bir daha kaçırılmasına sakın izin verme!" diye bağırdı ve odadan öfkeyle çıktı.

Bütün enerjim tükenmiş bir halde yatağa yığılıyorum. Maksim ellerimi tuttuğunda titrediğimi fark ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Vurulan sensin. Bunu sana sormam gerekirdi."

"Ben güçlü biriyim. Birçok şeye dayanabilirim. Babana karşı çıktın. Bu cesaret ister. Ben babama karşı çıkmadım, oysa ben yetişkin bir adamım."

"Çünkü bana yardım ettin. Yoksa ona karşı koyamazdım." Uzun ve yavaş bir nefes verdim. "Yani bu da kanıtıyor. Onu öldürdü. İnkâr edemezdi. Gözlerinde gerçeği gördüm."

"Bu çok zor olmalı. Çok üzgünüm, Nat."

"Bunu yıllardır biliyorum. Kabullendim ama haklı olduğumu bilmek bana bir nebze olsun rahatlama sağlıyor. Yaptığı şey için asla hapse girmeyecek ama hayatımdan çıktığı sürece sorun yok. Ondan kurtulmak istiyorum. Sadece mutlu olmak istiyorum."

"Benim de hep istediğim buydu." Beni kollarına çekiyor. Başımı kalbinin üzerine yaslıyorum – ait olduğum yer orası. Maksim'e onu sevdiğimi söyleme isteği dilimin ucunda ama kendimi tutuyorum. Ya o aynı duyguları hissetmiyorsa?

"Artık eve gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Evet," diyor hafifçe gülerek. "Ben de aynısını istiyorum."

Ama işler bizim için henüz bitmedi. Hastane odasından çıktığımızda Gregor'la karşılaştık.

"Maksim, sıra sende. Bana bugün taburcu edileceğin söylendi."

Kira, Gregor'un yanında ve tereddüt etmeden kardeşine sarılıyor. "Babam birkaç saat öncesine kadar burada olduğunu söylemedi, yoksa daha önce gelirdim." Kardeşine sarıldıktan sonra, bana da sarılıyor. "İyi olmana sevindim. Maksim'in seni geri getirmesine sevindim."

Maksim, "Senin sayende," diyor. "Kira bize Enzo'nun evinin adresini verdi."

Gregor'un yüzünde bir somurtma belirdi. "Senden memnun değilim, Kira. Konuşmamız gereken çok şey var. Ama kardeşini görmeni istedim."

Kira, başının büyük belada olduğunu anlayınca kızardı.

Maksim, "Ona karşı nazik olun," diyor. "Hepimiz hata yaparız."

Gregor kendi kendine, "Tanrı bilir, bunlardan bir sürü yapmışsındır," diye mırıldandı.

Maksim'in gözleri kısıldı. "Bu ne demek oluyor?"

"Enzo Bianchi ile neredeyse savaş başlatacaktınız."

Maksim, "Zaten onunla savaş halindeyiz," diye karşılık veriyor. Oradan geçen birkaç kişi onlara bakıyor. Maksim ve babası ortalığı karıştırıyorlar.

"Büyük bir hata yaptın Maksim. Karının kaçırılmasına izin verdin. Daha iyi bir iş çıkarmalıydın."

"Bana çok acımasız davranıyorsun. Şimdi de Kira'yı bir hata yaptığı için dışlıyorsun. Natasha'yı kurtarmaya yardım etti. Ona kızma."

"Kız kardeşin bana ihanet etti. Ve sen, oğlum... beni hayal kırıklığına uğrattın."

Maksim'in yüzündeki acıyı görüyorum. Gözlerinin nasıl daha da çöktüğünü ve teninin nasıl solgunlaştığını. Maksim benim için babama karşı çıktı ve şimdi iyiliğe iyilikle karşılık verme sırası bende.

"Ona karşı çok sert davranıyorsun," diyorum Gregor'a.

"Affedersin?"

"Maksim hayatımı defalarca kurtardı. Benim için kurşun yedi. İyi bir adam. Onu bu evliliğe zorladınız ama o bundan en iyi şekilde faydalandı. Bana her zaman saygılı davrandı. Ve yine de, orada durup onun bir hayal kırıklığı olduğunu söyleme cüretini gösteriyorsunuz? Asıl hayal kırıklığı sizsiniz, efendim. Oğlunuzdan, babamın bana uyguladığı gibi, imkansız standartlar bekliyorsunuz. Bu yüzden geri çekilmenizi ve oğlunuza iyi bir iş çıkardığını söylemenizi öneririm. Ve kızınıza da söyleyin. O da hayatımı kurtarmaya yardımcı oldu. Kimse mükemmel değildir. Bunu beklemeyi bırakın."

Gregor'un yüzündeki şok ifadesi, durumu tam olarak anlatmaya kelimeler yetmez.

"Şimdi ben ve kocam eve gidiyoruz. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacımız var." Kira'ya başımla onay verip Maksim'in elini tutarak onu sürükleyerek götürdüm.

Maksim ve babası son bir kez bakıştıktan sonra Maksim koridorda beni takip ederek babasından uzaklaştı ve ikimiz için de daha iyi bir

geleceğe doğru yol aldı.

On sekizinci Bölüm

NATASHA

Maxim Eve döndüğümüz anda beni kollarına aldı. "Teşekkür ederim. Daha önce hiç kimse babama karşı benim için bu kadar cesurca davranmamıştı."

"Bir eşin yapması gereken de bu zaten. Babamla ilgili sorunumda bana yardımcı oldun. Bunun için teşekkür ederim."

"İtiraf etmeliyim ki... babama karşı çıkarken çok seksi görünüyordun. Daha önce sesini böyle kullandığını hiç görmemiştim."

"Bana yardım ettikten sonra artık o kadar korkmama gerek olmadığını anladım."

"Memnun oldum. Şimdi, bu gece sana zevk verirken sesini duymayı istiyorum." Dudakları tutkulu bir öpüşle dudaklarımı buldu, nefesimi kesti.

"Ama omzun," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru.

"Omuzum iyi. Ağrıyor ama başa çıkamayacağım bir şey değil. Şimdi sana tekrar dokunmam gerekiyor. Seni tekrar tatmam gerekiyor."

Beni kucağına alıp yatak odasına taşıyor ve omzundaki ağrıya rağmen gücünün yerinde olduğunu gösteriyor. Öpüşürken kalbim gümbür gümbür atıyor. Bunun o an olduğunu biliyorum. Sonunda sevişeceğiz. Artık bizi ayıran hiçbir şey yok.

İlişkimize kötü bir başlangıç yapmış olabiliriz ama sonunda başardık.

Maksim gömleğimi ve pantolonumu hızla çıkarıp beni sadece sütyenim ve külotumla bırakıyor. Gözlerinin beni baştan aşağı süzmesi, kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmeme neden oluyor. Maksim'in bana karşı hisleri olduğundan hiç şüphe yok.

Peki beni seviyor mu?

"Seni tekrar tatmak istiyorum," diye hırladı, kalçalarımı yatağın kenarına doğru çekerken. Bacaklarımı iyice açıp külotumun bel kısmını dışlarının arasına aldığında nefesim kesildi. Yavaşça kumaşı aşağı çekti, ta ki tamamen çıplak kalana kadar. Daha önce ağzının üzerimde olduğunu hatırladım ve tekrar hissetmek için can atıyordum.

Dudakları klitorisime değiyor ve diliyle orayı yalıyor. Tahrikim içimden fışkırırken çığlık atıyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Maksim içimdeki ateşi yakıyor. Her zaman hayalini kurduğum kadın olmama izin verdi. Odasına kapanmış korkmuş bir kız olmak yerine, gelişebiliyorum. Babama karşı durabiliyorum. Gurur duyabileceğim biri olabiliyorum.

"Sütyenini çıkar ve göğüslerinle oyna," diye mırıldandıktan sonra dilini vajinamın kıvrımları ve klitorisimde gezdirdi. Hızla sütyenimi çıkarıp yere fırlattım. Şu an üzerimdeki kıyafetlerin hissi çok boğucu. Maksim'in kollarında özgür olmaya ihtiyacım var.

Maksim vücudumu mükemmelliğe ulaştırırken ellerim göğüslerimi bulup meme uçlarımda geziniyor. Kalçalarım yukarı kalkıp yuvarlanıyor, ona daha da yaklaşmaya ihtiyaç duyuyorum. O da uyluklarımdan tutup beni sabitliyor. Beni sahipleniyor.

"Maksim," diye iç çektim, içimde ani bir haz dalgası belirince.

Memnuniyet dolu sırıtışı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Dili, klitorisimi tekrar tekrar yalıyor. Vücudum adeta elektrik yüklü. Her dokunuş beni hassaslaştırıyor.

İçimdeki haz gittikçe büyüyor, neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Artık dayanamayacak hale gelir gelmez, haz beni sarıyor. Orgazm olurken nefes nefese kalıyorum, titriyorum ve ürperiyorum.

Maksim dudaklarıma ulaşana kadar vücudumu öpüyor. Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum. "Sana ihtiyacım var, Nat. Kahretsin. Daha önce hiç kimseye bu kadar çok ihtiyaç duymamıştım. Ama bebeğim, sana ihtiyacım var."

Ellerimle yüzünü kavradım. "Öyleyse beni al. Hazırım."

Maksim'in ihtiyacı olan tek şey bu.

Ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkardı. Çıplak bedenini görünce içimde yeni bir cinsel uyarılma dalgası daha koptu. Sanırım onun güzelliğinden asla bıkmayacağım.

Çıplak kaldıktan sonra, vücudunu benimkinin üzerine yatırıyor, böylece birbirimize tamamen yapışıyoruz. Daha önce hiçbir insana bu kadar fiziksel olarak yakın olmamıştım. Mükemmel hissettiriyor.

"Tanrım, sana ihtiyacım var," diye hırlıyor beni tekrar öpmeden önce. Sertleşmiş penisini iç bacağımda hissedebiliyorum.

Bacaklarımı daha da açarak onu kucakladım. O da doğrulup ereksiyonunu girişime doğru hizaladı. Gözlerimiz buluştu.

Ve sonra tek bir hareketle içime giriyor. İlk başta yavaş. İstemsizce biraz irkiliyorum. Vücudum daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştı.

Maksim kalçalarımın kavrayıp kendini daha da derine iterek tamamen içime giriyor. İç duvarlarım onun uzunluğunu sıkıca kavlıyor. Tıslıyor. Yüzündeki mutluluk ifadesi beni alev alev yakıyor ve acının yok olup yerini sadece zevke bırakmasına izin veriyor.

Onun yanında bedenim gevşiyor.

"İşte böyle bebeğim," diyor, vücudunu benimkine iyice yaslayarak göğüs göğüse, ten tene geliyoruz. Aramıza hiçbir şey giremez. "Sana iyi hissettireceğim." Maksim kalçalarını yavaşça, önce nazikçe hareket ettirirken beni derinden öpüyor. Vücudumun buna alışmasını sağlıyor. Bir zevk dalgası beni vurduğunda sırtını kavriyorum. Ağzının veya parmaklarının vücudumdaki hissiyatından çok farklı. Bu yeni his daha derin. Daha yoğun. Daha tatmin edici.

Maksim daha sert bir şekilde bana doğru yaklaşıyor. "Tanrım, yanımda kendini çok iyi hissediyorsun Nat. Mükemmelsin."

"Maksim," diye bağırdım. Parmaklarım tenine saplandı.

İnleyerek kalçalarını daha büyük bir tutkuyla hareket ettirmeye başladı. Çılgın bir enerjiyle. Kalçalarını kavradı ve beni tamamen kendine ait ilan ederek içime iyice girdi.

Eskiden Maksim'den çok korkardım ama şimdi ona güvenebileceğimi biliyorum. Tutkusu artık beni korkutmuyor, aksine daha da heyecanlandırıyor.

Defalarca içime giriyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Düşünmekte bile güçlük çekiyorum. Maksim'den başka hiçbir şeyin anlamı kalmadı. Sadece o ve ben.

Evliliğimize yanlış bir başlangıç yaptık ama şimdi tam da olmamız gereken yerdeyiz.

Tek bir akıcı hareketle doğruldu, böylece ben onun kucağına oturdum. Bu yeni pozisyonda, uzunluğu içime daha da derine girdi ve inlememe neden oldu. Maksim'in gözlerindeki karanlık beni ateşe verdi.

"Her gün inlemelerini duyabiliyordum," diye homurdanıyor beni tekrar öpmeden önce. Kalçalarını tutuyor, onları ereksiyonunun üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, alışmamı sağlıyor. Öğrenmeme izin veriyor, deneyimsizliğimden dolayı beni yargılamıyor. Aksine, bu durumdan zevk alıyoruz.

Kalçalarını hareket ettirirken sırtını daha da sıkıca kavradım. Artık bu hisse alıştığım için ne yapacağımı biliyorum. Vücudum içgüdüsel olarak biliyor.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Gözlerimiz asla birbirinden ayrılmıyor. Ve bedenlerimiz tek bir vücut gibi hareket ediyor.

"Maksim," diye inledim, bedenimde giderek artan bir zevkle. "Bu çok fazla."

"Fazla değil bebeğim. Bunu başarabilirsin. Sadece rahatla." Kalçamın tamamını kavrayıp beni kendine iyice yapıştırdı. Bu hissten inledim. Vücutlarımızın her hareketi, klitorisimin daha da şişmesine neden oldu. Boşalmaya ihtiyacım var ama henüz ulaşamıyorum ve bu beni öldürüyor.

"Kahretsin, Nat," diye homurdandı, boynum boyunca öperek. Dudakları meme ucumu buldu ve onu çevreledi. Nasıl ses çıkardığımı umursamadan yüksek sesle inledim. Artık eski korkularım yoktu. Utangaçlığım yok oluyordu.

Maksim'e teşekkürler.

Onun ateşli öpüşleri beni daha da ateşli hissettirmekten başka bir işe yaramıyor.

Dudakları tekrar benimkilerle buluşmadan önce "Maksim," diye inledim. Aramızdaki engeli aştığımıza göre, artık hiçbir şey bizi geri tutamaz.

Maksim beni tekrar sırt üstü yatırıyor ve beni tamamen kendine ait kılıyor. Vuruşları çok güçlü. Bacaklarım beline daha sıkı dolanıyor, onu olabildiğince derine çekiyorum. Vücudum boşalmak için çığlık atsa bile, bundan asla bıkmayacağım. Hala biraz acı veriyor olabilir ama zevk bunu bastırıyor. Bundan daha iyi bir şey olamaz.

"Kahretsin," diye inledi tekrar, beni öncekinden daha sert öperken. Nefes alıp alamayacağımdan bile emin değilim ama umurumda bile değil.

Bedenlerimizin birbirine değmesinin sesi kaba ama aynı zamanda tutkulu. Bu aşk. Bu seksi. Bu, buna olan ihtiyacımı gittikçe artırıyor.

"Maksim," diye inledim tekrar. Kendimi bir kere salıverdiğime göre, artık kendimi tutamıyorum. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var?" Sesi telaşlı ve çaresiz. Tam olarak ben de böyle hissediyorum.

"Sana ihtiyacım var."

"Beni elde ettin, bebeğim."

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Gelmeniz gerekiyor mu?"

Sadece başımı sallayabilirim.

"O zaman gelmeni sağlayacağım." Dizlerinin üzerine doğrulup ayak bileklerimi omuzlarına doğru çekti. Bu yeni pozisyonda daha da derine inebiliyordu. Bunun mümkün olduğuna şaşırdım.

Maksim böylece uzanıp başparmağını klitorisime bastırdı. Tekrar tekrar okşadı, beni çıldırttı. Kalçaları bir deli gibi içime doğru itmeye devam etti. Bunu durdurmak için hiçbir gücüm yoktu – zaten durdurmak da istemiyordum. Bunun asla bitmesini istemiyordum.

"Benim için boşal, bebeğim," diye hırlıyor. Parmağı tam klitorisime bastırıyor ve içimde bir zevk dalgası yayılıyor. "Benim için boşal. Şimdi. Tanrım, bunu görmem lazım."

İçime giriyor ve aynı anda penisimin ucuna da dokunuyor, tam da ihtiyacım olan şey bu.

Boşalmam adeta bir yıldırım gibi çarptı ve kendimi çığlık atmaktan alıkoyamadım. Her şey çok güzel hissettiriyor, sanki cennetteyim. Bu halden asla uyanmak istemediğimden emin değilim.

Maksim, benimkinden hemen sonra kendi boşalmasını yaşarken inliyor. Beni tamamen dolduruyor, gerçekten de beni kendine ait kılıyor. Çocuk sahibi olma ihtimali artık söz konusu bile değil. Hiçbir şey bizi birbirimizden alıkoyamayacak.

Maksim iç çekerek üzerime yığıldı, ağırlığıyla beni ezmek için ellerini vücudumun iki yanına koydu. Şimdi bile, zevkin doruk noktasında, hâlâ beni düşünüyordu.

Kendimi tutamıyorum, hislerimi dile getirmekten kendimi alamıyorum. "Seni seviyorum."

Maksim bir anlığına gerildi, sonra gözlerimin içine baktı. "Beni seviyor musun?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Söylemek zorundaydım. Hissettiklerim bunlar. Her şeyden sonra..." Başımı salladım. "Özür dilerim. Çok mu erken? Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Ben –"

Geri çekilmeden önce beni derin bir öpücükle öptü. "Özür dileme. Ben de seni seviyorum, Nat."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Bunu gerçekten kastetmeseydim söylemezdim. Daha önce söylemedim çünkü seni korkutmak istemedim. Ama kahretsin, söylemek çok iyi geldi. Bunu Enzo seni kaçırdığında anladım. Seni kaybedebileceğim bir anda anladım. Bir daha asla sensiz olmak istemediğimi anladım. Bu evliliği ben istememiş olabilirim ama ihtiyacım olan buydu. Şimdi bunu anlıyorum."

"Benim de ihtiyacım olan buydu. Bana bu kadar iyi davrandığınız için teşekkür ederim."

"İlk tanıştığımızda tam bir aptaldım. Düğüne sarhoş gelmiştim. Ve bunun için her zaman pişman olacağım. Ama şimdi buradayım."

"Önemli olan tek şey bu."

Benden sıyrılıp beni kollarına çekti. Başımı tam kalbinin üzerine yasladım ve hayatımda ilk defa gerçekten huzurlu hissettim.

"Şimdi ne olacak?" Enzo ve babamı düşünmeden edemiyorum. Çok fazla belirsizlik var.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor. "Ama bildiğim tek şey, seni her zaman koruyacağım. Sana bunun sözünü verebilirim."

"O zaman kendimi güvende hissetmek için ihtiyacım olan tek şey bu."

Çıplak bedenime bakarken gözleri karardı. "Çok seksi görünüyorsun, biliyorsun değil mi?"

İstemsizce kızarıyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bir daha asla bakışlarımı ondan ayırmayacağım. "Sen de öyle yapmalısın."

"Önce duş alalım, sonra seni tekrar baştan çıkarabilirim."

Haz alma fikri bile beni ürpertiyor. "Bu mükemmel bir fikir gibi geliyor."

*On*dekuzuncu Bölüm

MAXİM

uyanmak, Natasha'nın yanında içimde daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık uyandırıyor. Geçmişte birlikte olduğum tüm kadınlar tek gecelik ilişkilerdi. Hiçbir duygu yoktu. Şimdi Natasha ile birlikte olduğum için neyi kaybettiğimi anlıyorum.

Çıplak bedenini kendime daha da yaklaştırıyorum. Dün gece onu sahiplenmenin anısı zihnimi dolduruyor ve onu tekrar istediğimi biliyorum. Sanırım onu her zaman isteyeceğim.

Boynundan öperek onu uyandırıyorum. Bana doğru kıvrılırken hafifçe inliyor.

"Günaydın," diyorum.

"Günaydın," diye iç çekti. Natasha'nın benimle ne kadar rahat görüldüğünü görmek, penisimi daha da sertleştiriyor. Sonunda ritmimizi bulduk ve artık bunun hiç bitmesini istemiyorum.

"Yemek için yeterince güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Yaşadığımız onca şeye rağmen hâlâ kızarıyor. Onu sırt üstü çevirirken bu durum beni güldürüyor.

"Sana tekrar ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum. Cevabını beklemeden, karnına ulaşana kadar vücudunu öpüyorum. Nefesini tutuyor. "Bu sabah benim için ısladın mı bebeğim?"

Bacaklarını aralayınca, iç uyluklarını kaplayan uyarılma belirtilerini görebiliyorum. Tatlı, misk kokusunu içime çekiyorum.

Kendimi tutamayıp ağzımı tam vajinasına koyuyorum. Natasha yatağa gömülürken ve bacaklarını benim için daha da açarken hafif bir inilti çıkarıyor. Dilimi kıvrımları ve klitorisini boyunca gezdiriyorum, onu gittikçe daha da ıslatıyorum. Kalçalarını yüzüme doğru kaldırması inanılmaz derecede seksi. Kendini bana bırakması beni çok tahrik ediyor. Penisimin sertleştiğini hissediyorum ama bastırıyorum. Şu anda sadece karıma odaklanmak istiyorum.

Sevdiğim kadın hakkında.

Aşk. Tanrım, aşık olduğuma inanamıyorum ama işte buradayım. Her şeye rağmen, sonunda buraya geldik.

Onu gittikçe daha sert yalıyorum. Bunun hoşuna gittiğini biliyorum. Benim onu sahiplenmeme, onu tüketmeme ihtiyacı var ve ben de bunu seve seve yapacağım.

"Maksim," diye iniliyor. Kalçaları yüzüme doğru hareket ediyor. Onu aşağıda tutuyorum ki ona zevk vermeye devam edebileyim. Bundan daha iyisi asla olmayacak.

Başını bir o yana bir bu yana savuruyor, nefes alıp verirken göğüsleri inip kalkıyor. Tanrım, çıplak bedeninin görüntüsü muhteşem bir güzellik.

"Adımı haykır bebeğim. Dilime boşaldığında." Dudaklarımla ve dilimle klitorisini yuvarlıyorum. Nefesi gittikçe hızlanıyor. Kalçaları gittikçe daha sert hareket ediyor.

Kahretsin. Bu kadına aşık oldum.

"Ah," diye iniliyor. "Ah!" Benim utangaç küçük karım. Artık sesini kullanmaktan korkmuyor. Ömrümün geri kalanında onun ismini inleyerek söylemesini duymaya alışabilirim.

Onu gittikçe daha sert ve daha sert yalıyorum... ta ki orgazm olana kadar.

"Maksim," diye fısıldadı titreyerek. Onun orgazm oluşunun görüntüsü, bu berbat dünyadaki en güzel görüntüydü.

Dudaklarına ulaşana kadar vücudunu öpüyorum. "Sana tekrar ihtiyacım var, bebeğim."

"Evet," diyor bacaklarını daha da açarak.

"Çok ağrın yok mu? Dün gece seni sert bir şekilde ele geçirdim."

"Öyleyim. Ama... umurumda değil," diye itiraf ediyor. Geri çekilmeden önce sevimli yanağından öpüyorum.

"Güzel. Çünkü sabırsızlıkla bekliyorum."

Onu yan tarafına çeviriyorum ve arkasına uzanıyorum. Natasha'yı her farklı pozisyondan becerebiliyorsam, yapacağım.

Bacaklarından tutup bacağına kendi bacağına etrafına doladıktan sonra içine giriyorum. İkimiz de birlikte inliyoruz. Daha fazla ilerleyemeyene kadar penisimi içine sokmaya devam ediyorum.

Boğazından bir nefes kaçıyor. Biliyorum, o da benim kadar bu zevkin içinde kaybolmuş durumda.

"Kahretsin, bebeğim," diye fısıldadım kulağına. "Penisimin etrafında çok iyi hissettiriyorsun. Beni hisset." Kalçalarını döndürdüm ve o da hafifçe inleyerek kalçalarını geriye doğru kıvrıldı. "Seni hayatımın geri kalanında becerebilirim."

"Evet," diye haykırdı, kolumu sıkıca kavrayarak.

Yavaşça içine girdim. Amacım ona ciddi zarar vermek değil. Sadece ona tekrar tekrar ve tekrar ihtiyacım var.

Yüzümü boynuna gömerek onu sahipleniyorum. Bedenlerimiz tek bir vücut gibi hareket ediyor. Natasha hızlı öğrenen biri, bu da beni mutlu ediyor. Bu, gelecekte birlikte zevklerimizi keşfetmek için daha fazla zamanımız olacağı anlamına geliyor. O her zaman görevini yapmaya istekliydi ve şimdi ona evliliğin bu kısmından zevk almanın ne kadar güzel olabileceğini gösterebildiğim için mutluyum.

Lev'e düşündüğümünden daha erken torun verebiliriz. Ama bu bizim şartlarımız doğrultusunda olacak, onun şartlarıyla değil. Babamın şartlarıyla da değil. Başka hiç kimsenin değil, sadece bizim şartlarımız doğrultusunda.

Natasha bana doğru kıvrıldı ve dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Öpüşmemiz dağınık, terli ve tutkuluydu. Mükemmel.

Elimi vücudunda gezdirip klitorisine götürüyorum. Şişmiş klitorisine bastırduğım da dudaklarımın arasına iniyor. O kadar tahrik olmuş ki, bu beni daha sert bir şekilde içine girmeye itiyor.

Dudaklarımla onun nefes nefese kalışını yutuyorum. Parmaklarım klitorisine bastırıyor, kalçalarını öne doğru itmesine neden oluyor. Onun benim için tekrar orgazm olmasını istiyorum. Hayatımızın geri kalanında onun benim için orgazm olmasını istiyorum. Artık onun tadına baktığıma göre, onu bir daha asla kaybetmek istemiyorum.

"Gel bakalım bebeğim," diye hırlıyorum. "Gel bakalım."

Bunu söylediğim ve aynı anda klitorisine dokunduğum an, Natasha'nın zevki taştı. Sabahın ikinci orgazmından dolayı gözleri parladı. Sabah seksinin her zaman en iyisi olduğunu düşünmüşümdür.

O boşalırken ben de onunla sevişmeye devam ediyorum. Ben de boşalmaya çok yakınım ama bu anı uzatmak istiyorum. Uzun sürmesini sağlamalıyım.

Orgazmı bittikten sonra onu yüzüstü çevirip arkadan ilişkiye giriyorum. Natasha iniyor, kalçalarını geriye doğru bana doğru kıvrıyor. Kalçaları çok tatlı ve seksi. Ona hafifçe bir tokat atıyorum, bu da daha çok inlemesine neden oluyor.

Kalçalarını kavrayarak, onu istediğim gibi beceriyorum. Gerçekten de ona sahip çıkıyorum. Natasha buna karşı koyamıyor. Tıpkı benim gibi, kendini anın büyüüne bırakıyor.

"Maksim," diye bağırdı, altındaki battaniyeleri sıkıca kavrayarak. "Bu çok fazla. Ah!"

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet!"

"O zaman fazla değil. Sadece hisset, Nat. Kendini tekrar bırak."

Ona daha çok ihtiyacım olduğu için onu kucağıma çekiyorum, sırtı göğsüme yaslanıyor. Bu pozisyonda onu derinlemesine öpebiliyorum. Ellerimle kalçalarını sabit tutarken onu penisimin üzerine doğru çekiyorum.

"Penisimin etrafında kendini mükemmel hissediyorsun." Göğüslerini kavrayıp meme uçlarıyla oynuyorum.

Natasha içini çekip başını omzuma yasladı. Gözleri hafifçe kapandı. Yüzündeki o saf memnuniyet ifadesi beni inanılmaz mutlu etti. Tek

istediğim onu memnun etmekti.

Başlarda bu evliliği istemesem de, hayatımda en çok ihtiyaç duyduğum Şey haline geldi ve onu asla bırakmayacağım.

Elimi aşağıya doğru uzatıp tekrar klitorisine dokundum.

"Çok hassasım," diye sızlanıyor.

"Tekrar benim için boşalabilirsin. Bunu görmem lazım." Kendi hareketlerimi yavaşlatıp onu kucağıma oturtuyorum. Yavaşça, kalçalarını penisimin üzerinde ileri geri sallıyorum, daha da yavaşlayarak. Bu anı uzatıyorum. Mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlıyorum. "Boşal benim için bebeğim. Siktir. Çok güzelsin."

"Maksim." Sesi neredeyse korkmuş gibi geliyor.

"Seni koruyorum bebeğim. Bunu biliyorsun. Sadece bana güven."

Kalçalarını daha hızlı bir Şekilde ileri geri sallıyor, daha da ılgınlaşıyor. Vahşi. Buna benim kadar onun da ihtiyaı var.

Artık dayanacak gücüm kalmadı. Daha fazla dayanamayacağımı biliyorum ama elimden geldiğince direneceğim. Natasha'ya söz verebileceğim tek Şey, onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyalarımdan önüne koyacağım. Eskiden bencildim ama onunla birlikteyken bir daha asla bencil olmak istemiyorum.

Klitorisine dokunuyorum. "Bunun nasıl hissettirdiğini söyle bana." Tekrar yapıyorum ve kalçaları öne doğru fırlıyor. İç duvarları penisimi sıkıca kavıyor, nefesimi kesiyor. Tanrım, bedeni benimkiyle iç içe geçmiŐken düşünmek çok zor.

"Güzel," diye inledi.

"Ne kadar iyi? Söyle bana, bebeğim."

"Mükemmel. Daha önce hiç yaşamadığım bir Şey..." Zevkinden dolayı sözü yarım kaldı. "Maksim. Lütfen."

Onun sevimli küçük çıkıntısını okşuyorum. "Burası hassas olmalı ama yine bana geleceksin. Bunu yapabilir misin bebeğim?"

Başını salladı.

"Söyle bana."

"Evet!" diye inledi, sesi çaresizce geliyordu. Aynı çaresizliği paylaŐtıđımı biliyorum. İkimizin de buna ihtiyaı var.

Klitorisini tekrar tekrar okşamaya devam ediyorum... ta ki sonunda sabahın üçüncü orgazmını yaşıyana kadar.

Natasha tüm enerjisini kaybederek bana yaslandı. Kalçalarından tutup onu penisimin üzerinde döndürdüm. İnemeye devam etti. Tanrım, onun zevk sesleri beni çıldırttı.

Artık daha fazla dayanamıyorum.

Onu penisimin üzerinden kaldırıp sırt üstü yatırdım ve tekrar içine girdim. İkimiz de aynı anda inledik.

"Maksim," diye haykırıyor. "Acıyor. Çok fazla."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye inledi.

"Öyleyse hisset bebeğim. Sadece hisset." Vahşi bir coşkuyla içine girdim. Bacaklarını bana dolayacak gücü kalmadığı için ben onun yerine doladım. Ellerim tüm gücümle uyluklarını kavradı. Onu bir daha asla bırakmak istemiyorum.

Bir kez daha içine girdim. İki kez daha. Ve sonunda kendi boşalmamı bulmadan önce üçüncü kez.

Sesimin nasıl çıktığına aldırmadan, yüksek sesle inledim. Bu an sadece benimle Natasha arasındaydı ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yavaşça ondan ayrılıp yatağa yığıldım, nefes nefese kaldım. Vücudum ter içindeydi ve umurumda bile değildi. Natasha ile sevişmek anlamına geliyorsa, hayatımın geri kalanında terlemeye razıyım.

Karımla sevişiyorum. Sevdığım kadınla.

Bana doğru bakıp durduktan sonra kahkahalara boğuldu.

"Ne bu kadar komik?" diye soruyorum. "Umarım cinsel yeteneklerime gülmüyorsunuzdur."

Hayır. Mutlu olduğum için gülüyorum.

"Mutlu musun?"

Göğsüme doğru döndü ve kalbimi ısıtan, memnun bir gülümsemeye bana baktı. "Evet, öyleyim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Babam yüzünden çok korkardım. Beni eve kapatırdı. Beni korku içinde tutardı. Ama sen bana hayattan korkmama gerek olmadığını gösterdin. Trajik bir şey olsa bile, sen benim için orada olacaksın. Hala birçok şeyden korkuyor olabilirim ama senin yanımda olman... her şey daha az korkutucu geliyor."

"Demek artık benden korkmuyorsun?" diye sordum, ellerimi sırtında gezdirirken.

Hayır. Benim için kurşun yedin Maksim. Hayatımı kurtardın. Senden korkmuyorum. Babama hiç benzemediğini biliyorum.

"Eğer sırrını ifşa etmemizi istemiyorsa, bir daha asla bizi rahatsız etmeyecek."

"Peki ya baban?"

"Babam her zaman başımın belası olacak ama onunla başa çıkabilirim. Eve döndüğümde seni görebildiğim sürece, önemli olan bu."

Bakışları kararıyor. "Enzo'ya ne oldu peki? Nikolai onu hayatta bıraktı."

"Enzo bir sorun olacak. Ama nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Onu öldürmek bir seçenek değil. İtalyan mafyasını kızdıracak ama hayatta bırakıp sorun çıkarmasına izin vermek... Bilmiyorum. Cevabı bilmiyorum. Şu an sadece seni kollarımda tutmak istiyorum."

"Şu an ben de sadece senin kollarında olmak istiyorum."

"O zaman başka hiçbir şey için endişelenmeyelim." Dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum, hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Yirmiüçüncü Bölüm

MAXİM

"Enzo için ne yapacağız?" diye soruyorum babam ve Nikolai ile yemek yerken. Nikolai'nin restoranındayız, arka taraftaki masadayız. Bu akşam restoran insanlarla dolu, dünyanın derdinden uzak bir şekilde yemeklerinin tadını çıkarıyorlar, oysa biz dünyanın yükünü omuzlarımızda taşıyoruz.

Babamla, Natasha'nın hastanede onu azarlamasından beri konuşmadık. İkimiz de Nikolai ile iş görüşmek için buradayız, bu yüzden nazik davranıyoruz. Ama babamın benden memnun olmadığını anlayabiliyorum. Zaten ne zaman memnun oldu ki?

Nikolai, peçetesiyle ağzını silerken, "Enzo zaten muhafızlarımdan birini öldürmeye çalıştı," diyor. "Muhafızım hayatta kaldı ve Enzo kaçtı ama giderek daha pervasızlaşıyor. Kaybettiği için çok öfkeli."

"Eminim onu bayılttığın ve öldürebileceğin halde öldürmediğin için kızgındır," diyorum. "Egosuna bir darbe."

"Kesinlikle. Ve egosu kolay kolay ortadan kalkmayacak. Sadece daha da kötüleşecek."

"Ama onu öldüremeyiz," diyor Gregor.

Nikolai içini çekerek elini yüzüne götürdü. "Biliyorum. Ama bir şeyler yapmalıyız. Onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalıyız yoksa..."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ya da?"

"Ya da onunla birlikte çalışın."

Hepimiz uzun bir süre sessiz kaldık, sonra ben alaycı bir şekilde "Enzo ile mi çalışacağız? Nasıl? Asla kabul etmez, üstelik karımı kaçırdı. Ve beni omzumdan vurdu. Ölmesini istiyorum. Onunla asla çalışamayacağım." dedim.

"Ama eğer Enzo ile çalışmak Natasha'nın tekrar tehlikeye düşmesini engelleyecekse, bu iyi bir şey olmaz mıydı?"

Nikolai'ye bakıyorum. En iyi arkadaşımın gözleri ve yine de, şu anda onu tanıyamıyormuş gibi hissediyorum. "Evet," diyorum yavaşça. "Natasha'yı güvende tutmak iyi olurdu. Ama Enzo'ya güvenemeyiz. Bizi mahvedebilir ve Natasha zarar görebilir. Ya da karın Irina zarar görebilir."

"Biliyorum. Ama onu hizaya getirebilecek bir yol düşünüyordum. Daha önce işe yaramış bir yol."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" Babamın kaşlarını çatmasından anladığım kadarıyla o da bilmiyor.

"Lev ile aranızdaki ilişki sizin ve Natasha için işe yaradı. O aceleyle Chicago'ya döndü ve bana işlerle ilgili gelişmelerden haberdar olmamı söyledi, bunun dışında New York'taki işleri bizim yürütmemize razı olduğunu belirtti. Lev artık bizim için bir sorun değil. Krizler atlatıldı."

Çünkü karısını öldürdüğünü herkese söyleyeceğimden korkuyor ama Nikolai'nin bunu bilmesine gerek yok. Bu sırrı ben ve Natasha birlikte halledeceğiz ve ben de ona her gün yardım edeceğim.

Gregor, "Enzo ile evlilik ittifakı mı öneriyorsun?" diye soruyor. "Kimle? Hangi talihsiz Bratva kızı o herifle evlenmek zorunda kalacak?"

Nikolai, Gregor'a uzun süre bakar, ta ki Gregor'un gözleri fal taşı gibi açılıp ayağa fırlayana kadar.

"Kira değil," diye tersledi.

"Evet, Kira. Bu iş için en uygun kişi o. Sen ve Maksim yüksek rütbeli Bratva adamlarısınız. Enzo'nun sizin ailenize evlenmesi onun egosunu incitmez. Ayrıca bölgemizi paylaşarak her zamankinden daha güçlü olabiliriz."

"Kızımı o manyağa vermeyeceğim."

"Kız kardeşimi de vermek istemiyorum," diye ekliyorum.

"Bu iyi bir fikir," diyor Nikolai.

"O şerefsiz kızıma zarar verecek. Buna izin vermeyeceğim."

Nikolai içini çekerek koltuğuna yaslandı. "Gregor, oğlunu hiç düşünmeden evlenmek için verdin."

"nk Maksim kendini koruyabiliyor. Ama Kira açıkça koruyamıyor. Bana karşı geldi. Partilere gittiğini ve pervasızca davrandığını öğrendim. Enzo'nun evindeki partiye habersiz gitti. şu anda kızıma güvenemiyorum ama o şerefsizin kızıma gvenemeyeceğini biliyorum. Buna izin vermeyeceğim. Kira bir kadın. Enzo ona zarar verecek."

Nikolai, "Irina'ya asla zarar vermedim," diyor. "Ve Maksim. Sen de Natasha'ya asla zarar vermedin."

"nk biz kötü değiliz," diyorum. "Ama Enzo korkak gibi beni arkamdan vurdu. Kira'yı ona vermeyin."

"Bu, savaşı önlemenin iyi bir yolu. Ve Bratva ile Mafya'nın birlikte çalışmasını sağlamanın da iyi bir yolu. Bölgemizi genişletebiliriz. Daha fazla para kazanabiliriz. Ve barış içinde yaşarız. Bunda yanlış olan ne? Bu işe yarayabilir."

Alaycı bir şekilde, "Evet, ama ancak Enzo'ya bize ateş etmeden yeterince yaklaşabilirseniz. Oturup konuşmak istemeyebilir." dedim.

"Enzo meselesini ben halledeyim. Lev ile barışı sağlamayı başardım, Enzo ile de aynısını yapabilirim."

"Kızım la olmaz," diye homurdanır Gregor.

Nikolai, ona dik dik bakarak, "Kusura bakma Gregor, ama buradaki en yüksek rütbeli Bratva adamı sen değilsin. Benim. Ve Kira'yı Enzo ile evlilik ittifakına sunacağımı söylüyorum. Eğer kendi iyiliği için en iyisini biliyorsa, bunu kabul edecektir." dedi.

"Ya hayır derse?" diye soruyorum.

"O zaman elimizde bir savaş olacak," diyor omuz silkerek. "Ama önce barışı sağlamaya çalışmalız. Karımın zarar görmesini gerçekten istemiyorum ve biliyorum ki sen de istemiyorsun Maksim."

"Hayır, vermeyeceğim. Ama o benim kız kardeşim. Onu o deliye veremem."

"Kira güçlü bir kız. Bunun olması gerekiyor. İkiniz de benimle istediğiniz kadar aynı fikirde olmayabilirsiniz ama bu olacak. Enzo'ya ulaşacağım ve anlaşmayı yapacağım, umarım kabul eder."

Gregor masaya tükürdü. "Beni düşmanın yapacaksın, Nikolai."

"İkimiz de biliyoruz ki beni alt edecek gücün yok. Ve eğer Enzo ile bu anlaşmayı sağlayabilirsem, o zaman kimsenin yenemeyeceği bir tanrı olacağım. Bundan sonra ne diyeceğine dikkat et, Gregor."

Nikolai'ye son bir alaycı bakış attıktan sonra Gregor öfkeyle uzaklaştı ve beni ve Nik'i yalnız bıraktı.

"Üzgünüm Maksim," diyor Nikolai. "Ama bunun olması gerektiğini biliyorsun."

"Ama Kira? Sunabileceğin başka Bratva kızları da var."

"Yapabilirdim. Ama onların da itiraz edecek babaları olacak. İtiraz edecek kardeşleri de olacak. Kim olduğu önemli değil. Kimse mutlu olmayacak ama Enzo ile barışabilirsek herkes mutlu olacak. Ve dediğim gibi, sen ve baban yüksek rütbeli Bratva üyelerisiniz. Bu Enzo'nun egosunu tatmin edecek. Ona düşük rütbeli bir Bratva üyesinin kızını teklif edemem. Bunu hakaret olarak algılar. Kira olmalı."

"Babam bu konuda seninle tartışacak."

"Öyleyse benimle dövüş. Ama biliyorsun ki bunun üstesinden gelebilirim. Bunu yaparken senin yanımda olman bana yardımcı olacak." Elini bana uzattı. "Ne dersin?"

"Kardeşim, onu düşmana ihbar ettiğimi öğrenirse çok kızacak."

"Maksim, bu iş. İş için hoşlanmadığımız şeyleri yapmak zorundayız. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Ama Natasha ile bunu başardın. Kira ve Enzo'nun da bunu başaramayacağını kim söyleyebilir?"

"Çünkü ona zarar verecek."

"Bu, göze almamız gereken bir risk. Ama sen bunu bilmiyorsun. Kesin olarak bilmiyorsun. Savaşı önlemek için yapmamız gerekeni yapmalıyız ve sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden Natasha ile

evlenmeyi kabul ettin, oysa bundan mutlu değildin. Ama bunu görevin olduğu için yaptın. Şimdi bu da Kira'nın görevi."

Elini uzatıyor. "Hadi Maksim. Bu konuda bana ihtiyacın var."

Haklı olduğunu biliyorum. Kahretsin.

İç çekerek elini sıktım. "Kız kardeşim bu yüzden benden nefret edecek."

"Savaşın önlenmesi herkesi mutlu edecektir."

Nik'e bunu sesli söylemiyorum ama Kira'yı Enzo ile evlendirse bile, yine de bir savaşla karşı karşıya kalacağımızdan endişeleniyorum. Gelecek hakkında çok fazla belirsizlik var ama artık bu benim elimde değil.

Bu tamamen Enzo'nun kararına bağlı. Barışa mı yoksa savaşa mı razı olacak?

Eve döndüğümde Natasha'yı kanepede uyurken buldum. Uyurken çok tatlı görünüyor. Ona bakıp gülümsemeden edemedim. Onunla ilişkimizi yürütmeyi başardık.

Evet, ilişkimizi test etmek için önümüzde yıllar var ama şimdilik mutluyuz. İkimizin de istemediği bir evlilik ama işte buradayız. Birbirimize aşığız. Kira için umut var. Umarım bu süreçte onu kaybetmem.

Nat'in yanına oturup onu kollarıma aldım. Birden irkilerek uyandı ama sadece beni görünce sakinleşti.

"Hey," diye mırıldandım, onu sıkıca kucaklayarak. Kalbime yakın, artık ait olduğu yere.

"Merhaba. İyi misin?"

İçimden bir ah çektim. "İş meselesi işte."

Gözleri yüzümü taradı. "Artık birlikteyiz Maksim. Bunu biliyorsun."

"Evet. Nikolai, barışı sağlamak için Kira'yı Enzo ile evlendirmek istiyor."

"Bunu hiç sevmeyecek. Ya ona zarar verirse? Enzo bana zarar vermekle tehdit etti."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Tek bildiğim, kollarımda kendimi iyi hissetmem. Diğer her şey... o başka bir günün konusu. Kontrol edemem. Bunu artık biliyorum. Babamın bana ne kadar saygı duyduğunu kontrol edemem. Ablamın neler yaptığını kontrol

edemem. Odaklanabildiğim tek şey biziz. Çünkü sen benim için en önemli kişisin."

"Benim için de aynı şey geçerli," diyor beni öpmek istememe neden olan sevimli bir gülümsemeyle. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdığımda gülüyor. "Bu ne içindi?"

"Seni çok seviyorum ve bunu söylemeyi çok seviyorum. Seninle... huzur içindeyim. Tam burada." Kollarımı onun etrafına daha sıkı sardım. "Ya sen?"

"Bazen hâlâ Alexandra'ya yaptıklarımı düşünüyorum. Ve babamın anneme yaptıklarını. Biliyorum ki bunlar her zaman orada olacak. Ama sen bana mutluluğu bulmamda yardımcı oldun. Bunu kesin olarak biliyorum. Artık birlikteyiz Maksim. Sonunda aynı fikirdeyiz. Önemli olan da bu, çünkü kontrol edebileceğimiz tek şey bu."

"Kabul ediyorum."

Elini yüzüme koyuyor. Elinin sıcaklığı içimi rahatlatan bir hisle sarıyor. Bu tutku değil. Bu saf ve mutlak bir memnuniyet. "Bunu birlikte atlatacağız. Kira ve Enzo'yla ne olursa olsun."

"Buraya gel." Ona nazık, uzun bir öpücük veriyorum; içimdeki rahatlatıcı sıcaklık bir cehenneme dönüşüyor. "Sadece kollarında kaybolmak istiyorum."

"Öyleyse kendini bana bırak. Ben de aynısını istiyorum. Çok benziyoruz, biliyorsun."

Yüzüne öpücükler kondururken kıkırdıyorum. "Ah, biliyorum. Peki neden en başta oraya ulaşmak bu kadar zordu?"

"Çünkü birbirimize aşık olmak için zamana ihtiyacımız vardı. Bu normal."

"Madem artık birbirimize aşığız, daha fazla vakit kaybetmeyelim." Natasha gülerken onu kucağıma alıp odamıza taşıdım.

Onu yatağa yatırıp, tüm güzelliğini içime çekerek ona bakıyorum. İlk başta onunla evlenmek istememem garip. Şimdi ise onsuz hayatımı hayal edemiyorum.

Üzerine eğiliyorum ve o da bacaklarını kalçalarımın iki yanına yerleştiriyor. Vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde nasıl uyum sağlayacağını çok iyi biliyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Seni seviyorum." Gözlerindeki samimiyet, söylediği her kelimenin gerçek olduğunu gösteriyor.

Bedenimi onun bedeninin üzerine, tam da olması gereken yere indiriyorum.

Son

[Kira ve Enzo'nun başrollerini paylaştığı üçüncü kitap olan Boss'u BURADAN okuyabilirsiniz!](#)

Bonus İçerik

Bu kitabı beğendiniz mi? O zaman dört kitaptan oluşan Bratva serisinin ilk kitabı olan Broken'ı ÇOK seveceksiniz.

Ya ben ya da ailem.

Şeytanın ta kendisiyle evlenmekten başka çarem yoktu.

"Karanlıkta, benim olacaksın."

Dimitri Ivanov, eşim olduğunda bana bu sözleri söylemişti.

Esmer, sert ve yakışıklı Dimitri, kâbusların adamı.

Babam yüzünden onunla evlenmeye zorlandığımda, tamamen karanlık bir dünyaya adım atıyorum.

Dimitri beni mahvetmek istiyor.

Beni onun için mükemmel bir eş haline getir.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Ve yine de... bedenim onun egemenliğine karşılık veriyor.

Hem kocamı sevmeyi hem de kendimi korumayı nasıl başaracağımı bilmiyorum.

Tek bildiğim şey, Dimitri'nin istesem de istemesem de beni karanlığa sürükleyeceği.

Bedenim ve zihnim onun elinde.

Ama kalbimi şeytana verebilir miyim ki?

Cevaptan korkuyorum... çünkü cevap evet.

Broken'ı ŞİMDİ okumaya başlayın!

Önizleme - Birinci Bölüm

SOFYA

Şeytan takım elbise giyer ve yakışıklı bir gülümsemeye sahiptir.

Koridorda yürürken ayaklarım sanki havada süzülüyormuş gibi hissediyorum. Babamın eli elimi kavramış; kolum onun koluna kenetlenmiş, tökezlememem için beni sıkıca tutuyor.

Ya da kaçıp gitmememi sağlamak.

Bu evliliğin gerçekleşmesi için çok çalıştı ve bunu sonuna kadar götürecektir. Ben ise tüm hayatım boyunca babamı mutlu etmek için çok çalıştım, bu yüzden koridorun sonunda gördüğüm adamla evlenmek yapacağım şey. Benden beklenen bu. Bu benim görevim. Küçük bir kız çocuğuyken beri bunun için eğitildim. Evlilik. Mafya dünyasında benim gibi bir kadının sahip olduğu tek güç oyunu bu.

Ama bu benim güç oyunum değil. Babamın oyunu. Buna o karar verdi. Benim evleneceğim adamı o seçti.

Ve şimdi o adamla evleniyorum.

Yakında evleneceğim adamın yüzündeki o yakışıklı gülümseme, tüylerimi diken diken ediyor. Hoş bir gülümseme değil. Sıcak değil. Sadece saf bir soğukluk.

Ayaklarım sendelerken babamın elimdeki tutuşu sıklaşıyor. Uçmak hayalim suya düştü. Evleneceğim adamla daha önce sadece bir kez tanıştım. Bana yabancı biri. Evlendikten sonra bana her şeyi yapabilir ve onu durduracak gücüm olmaz. Fiziksel olarak benden *çok* daha iri. Uzun boylu ve geniş omuzlu. Kollarının ne kadar büyük olduğuna bakılırsa, kaslı olduğu açıkça belli. Takım elbisesinin altında ne kadar belirgin kasları var.

Ve toplumsal olarak, bu mafya dünyasında benim bir sesim yok. Kadınların hiçbir zaman sesi olmaz.

Yanından geçerken gözlerim anneme takıldı. Polina Smirnov. Yüz ifadesi kapalı. Babamın, şeytanın ta kendisi olan Dimitri Ivanov ile

evleneceğimi açıklamasından beri haftalardır duyduğu endişeyi göstermek istemiyor.

Kocam hakkında hikayeler duydum. İşkenceden nasıl zevk aldığını, işi bittikten sonra kadınları nasıl bir kenara attığını, aslında pek de iyi bir adam olmadığını.

Ama onun parası, gücü ve statüsü var.

Babam da bunu istiyor. Bunu elde etmek için beni kullanmaya da hazır.

Polina başını sallayarak, bunu yapmamam için, kaçıp gitmem için sessizce yalvarıyor. Vücudumun koşmaya hazır olduğunu hissediyorum. Koridorda hızla ilerlemeye hazırım.

Ama sonra koridorun sonunda beni bekleyen Dimitri'ye bakıyorum ve gözleri kısılıyor, sanki ne yapacağımı biliyormuş gibi. Koridorun tam ortasında yürümeyi bırakıyorum. Orada bulunan konuklar –ki sayıları en az yüz– neler olup bittiğini merak ederek mırıldanıyorlar. Bu insanları neredeyse hiç tanımıyorum. Onlar benimkilerden çok babamın arkadaşları.

Arkadaşlarım, lise yıllarımda tanıştığım birkaç kadından oluşuyor – tabii ki tamamen kızlardan oluşan bir lise. Babam beni asla erkeklerin yanında istemedi. Beni yozlaştıracaklarını ve olabildiğince masum olmam gerektiğini söyledi. Evlenmek üzere olduğum kurt için masum olmalıyım.

Yirmi bir yaşındayım, kendi başıma yaşayacak kadar olgunum. Ama babamın sahip olduğu güç ve nüfuz beni kontrol altında tutmaya yetiyor. Onun parasına alıştım. Bana verdiği yaşam tarzına alıştım.

Gerçek dünyada kullanabileceğim hiçbir işi becerim bile yok. Bana hiçbir şey verilmedi, sadece nasıl eş olunacağını öğrettiler.

Bu yüzden aday olamıyorum. Bunun bana ne faydası olacak? Babam ve müstakbel eşimle başımı derde sokacağım, iște bu.

Görevimi biliyorum ve o da eş olmak.

Nefesimi titreyerek içime çektim, bir adım daha attım, bir adım daha, bir adım daha... ta ki sunağın önünde durup Dimitri Ivanov'a bakana kadar. Birazdan eşim olacak adama.

Babam elimi Dimitri'nin eline koydu ve o da parmaklarını çok daha küçük olan elimin etrafına sardı, sanki beni çoktan kendine ait ilan etmiş gibiydi. Sanki beni kendine bağlıyordu.

Dimitri'nin dokunuşunun ne kadar sıcak olduğuna şaşırdım. *Dante'nin Cehennem'inde* şeytanın içine hapsedildiği buz gibi bir sıcaklık bekliyordum. Ama hayır. Dimitri diğer tüm şeytanlar gibi: ateş ve kükürt gibi sıcak.

Beni de yanına alarak sunağın önüne çekti ve tören başladı.

Bir ay önce

Bahçemdeki birbirinden farklı çiçeklerle ilgileniyordum ki, sayısını bile unuttum. Tam o sırada babam beni bulmaya geldi. Bahçıvanlığın bir kadında kabul edilebilir bir özellik olduğunu hep söylerdi. Kadınsı ama aynı zamanda disiplin ve sabır öğretecek kadar çalışkan bir işti.

"Sofiya," diyor büyük İvan Smirnov, diz çökmüş halimde üzerime doğru eğilerek. Gözleri kirli tulumumu süzüyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor. Bahçıvanlık işini seviyor olabilir ama bunu yaparken giymek zorunda olduğum şeye katılmıyor. Ama güzel kıyafetlerimi kirletmek istemiyorum, bu yüzden kirli tulumla idare ediyorum.

"Baba," diye yanıtladım, kendimi ayağa doğru iterek. Babam söz konusu olduğunda, herkesin tüm dikkatini istiyor. O sizinle konuşurken başka bir şey yapmanız asla kabul edilemez.

"Vakit geldi."

Kaşlarımı çatıyorum ama sonra birden anlıyorum. Evlenme zamanım geldi. Bunu bekleyerek büyüdüm ve nihayet o gün geldi.

"O burada," diyor Ivan. "Gelecekteki kocan. O seni görmeden önce kendini toparla. Bu" – tulumumu işaret ediyor – "onun ilk gördüğü şey olmamalı. Ona iyi bir izlenim bırakmanı istiyorum."

"O burada mı? Ama adını bile bilmiyorum."

"Dimitri Ivanov."

Yine kaşlarımı çattım ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Dimitri'nin adını daha önce de duymuştum, annemin her hafta çaya davet ettiği diğer mafya kadınlarından. Dimitri'nin ne kadar yakışıklı olduğundan, ne kadar çekici olduğundan bahsediyorlardı. Hepsi de güzel şeylerdi.

Ama aynı zamanda ne kadar tehlikeli olabileceği de var. Hakkında söylentiler var, umarım doğru değildir. İnsanlara zarar vermeyi sevdiği, insanları cezalandırmaktan hoşlandığı söyleniyor.

İyi ki saygın bir kadını o zaman. Vücudumda isyankar bir kemik bile yok.

Annem ve babam bana her zaman sevgi gösterdiler. Babam bazen biraz katı olabiliyor ama bana asla kötü davranmadı. Beni asla değersiz hissettirmedi. Aksine, beni her zaman yetiştiren, bugünkü kadın olmamı sağlayan bir baba oldu.

Dolayısıyla, bu plana şikayet etmeden ve yüzümde bir gülümsemeyle uymamı bekleyecek. Çünkü beni böyle yetiştirdi.

"Endişeli görünüyorsun," diye yorum yapıyor ve elinin tersiyle yanağımı nazikçe okşuyor. Hızlı bir hareket ama çok değer verdiğim bir hareket. Hatırladığım kadarıyla hep bana bunu yapardı. "Seni sana zarar verecek bir adama verir miydin?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Ama babamı da tanıyorum. Ne kadar çok güç istediğini biliyorum. Belki de Dimitri'nin söylentilere konu olan kötü yönünden haberi yoktur.

Ama tabii ki babam biliyor. Her şeyi biliyor. Sadece görmezden gelmeyi veya bunu sadece söylenti olarak görmeyi tercih ediyor. Dikkate değer bulmuyor.

"Bugün onunla görüşeceksin ve bildiğim kadarıyla onu etkileyeceksin. Eğer bugün her şey yolunda giderse, ay sonuna kadar Dimitri ile evleneceksin."

Derin bir nefes aldım. "Bu kadar çabuk mu?"

"Neden bekleyelim? Mafyada görücü usulü evlilikler normaldir. Ben ve annem de görücü usulü evlendik ve şimdi bakın halimize: mutluyuz ve birbirimize aşığız."

Doğru. Annem ve babam sürekli birbirlerine dokunuyorlar. Başkalarının önünde uygunsuz bir şekilde değil, ince dokunuşlarla. Sırtlarına bir el, yüzlerine bir avuç dolusu dokunuş. Omuzları birbirine değecek kadar yakın duruyorlar hep.

Bu tatlı ve rahatlatıcı bir aşk. Umarım Dimitri ile ben de böyle bir aşk yaşarım. Ama içimden bir ses bunun böyle olmayacağını söylüyor.

"Ama siz ve annem evlenmeden önce birbirinizi tanımak için aylarca zamanınız oldu. Bana da aynı nezaketi göstermez misiniz?"

"Keşke yapabilseydim, tatlım. Ama Dimitri ittifak kurmamızı beklemek istemiyor. Daha çabuk olmasını istiyor. Pek sabırlı bir adam değil."

"Onun gibi bir adamı iş ortağı olarak mı istiyorsunuz?"

Kıkırdadı. "Tatlım, zaman kazanmaya mı çalışıyorsun?"

Evet. "Hayır."

"Sen her zaman söyleneni yaparsın. Öyleyse şimdi de yap. Benim için. Ailen için. Ve beni gururlandır." Gözleri kirli tulumlarının üzerinde bir kez daha gezindi. "Ve lütfen o seni görmeden önce üzerini değiştir. Dimitri gibi bir adamın tulumlarını görünce rahatsız olabileceğinden endişeleniyorum."

"Evet, Baba." Asla itiraz etmem. Asla şikayet etmem. Sadece söyleneni yaparım.

Bacaklarımı zorla eve doğru hareket ettiriyorum. Müstakbel kocamla tanışmak şimdiden sinir bozucu. Babam beni hayatım boyunca erkeklerden uzak tuttu. Küçük bir kızken parkta Jasper diye düşündüğüm bir çocukla tanıştığımda, babam kesinlikle arkadaş olamayacağımız konusunda ısrarcıydı. Babamın Jasper'ı sevmediğini sanıyordum ama hayır, babamın sevmediği şey Jasper'ın cinsiyetiydi.

Hiç erkek arkadaşım yok. Babam veya birkaç yakın arkadaşı dışında, erkeklerle pek fazla etkileşimim olmadı. Yasal olarak evden ayrılabilirim ama nereye giderim? İş tecrübem yok. Ve ailemin bana sağladığı yaşam tarzına alışkınım. Rahat bir hayat ve dürüst olmak gerekirse, bunu değiştirmek istemiyorum.

Birçok insan, ebeveynlerinin onları ne kadar koruyup kolladığına isyan ederdi. Ama ben etmedim. Babam bana erkeklerle konuşamayacağımı söylediğinde sadece gülümsedim ve başımı salladım. Okuldaki bazı arkadaşlarım gibi sevgili olmak için can atıyor muydum? Evet. Ama babam, arkadaşlarımdan Christina'nın, okulumuzun yakınındaki erkek lisesinden bir çocuğa bakireliğini nasıl verdiğini bana anlattığını öğrenince, kötü bir etki olduğunu söyleyerek onunla tekrar arkadaş olmama izin vermedi. Buna hiç inanıp inanmadığımdan emin değilim ama yine de gülümsedim ve başımı salladım çünkü iyi bir kız evlat böyle yapar.

Christina'yı yıllardır görmedim. Şimdi onu tanır mıyım acaba? Belki saçını değiştirdi ya da burun estetiği yaptırdı. Kim bilir? Bildiğim tek şey, korunaklı bir ortamda büyüdüğüm ve bu, ailemden uzakta bir hayat yaşama şansım olduğu.

Ama bunu gerçekten istiyor muyum? Ailem hayatımı kolaylaştırdı. Dimitri de aynısını yapacak mı?

Yukarı kata çıkıp odama ulaştım ve hiç tereddüt etmeden kapıyı iterek açtım. Sonuçta burası benim odam.

Odamda bir adamın olmasına hiç hazırlıklı değildim.

İnanılmaz, yürek burkan, silahsızlandırıcı derecede yakışıklı bir adam, şu anda yatağımdaki tüm peluş oyuncakları inceliyor. Sadece üç tane var. Zürafa Bay Peluş, fil Bayan Kristal ve son olarak da oyuncak ayım Chester. Bu hayvanları yıllardır çok seviyorum. Yetişkin birinin yatağında peluş oyuncak bulundurmaması gerektiğini bilmeme rağmen, onları bırakmaya hazır değilim ve umurumda da değil. Daha önce ailem dışında kimse odama girip beni yargılamadı. Ama bu garip adam odamda olduğu için artık umurumda.

"Sen kimsin?" diye içgüdüsel olarak sordum.

Adam, oyuncak hayvanlarımdan bakışlarını ayırıp yavaşça bana dikti. Gözlerinin ne kadar mavi olduğuna hayran kaldım. Siyah saçları ve sakalıyla tam bir tezat oluşturuyorlardı. Klasik, güçlü bir çenesi vardı. Bir mafya adamından çok bir film yıldızına benziyordu, çünkü o bir mafya adamıydı. Bu benim için çok açıktı. Giydiği takım elbiseden, odamda duruşuna kadar – sanki odanın sahibiymiş gibi.

Sanki zaten bana sahipmiş gibi.

"Dimitri Ivanov," diyor derin, yakışıklı bir sesle. Her şeyiyle mükemmel bir yakışıklılık sergiliyor. Hatta fazla bile. "Ve sen de Sofiya olmalısın."

"Ben... miyim?"

"Bu bir soru mu?"

"Hayır." Boğazımı temizledim. İçimdeki ani gerginlik düşünmemi zorlaştırıyordu. "Evet. Ben Sofiya. Odamda olacağını tahmin etmemiştim..."

"Evleneceğim genç kadın hakkında meraklıyım. Bir insanın odası, kim olduğu hakkında iyi bir göstergedir. Ve odanız bana çok şey anlatıyor."

"Bu sana ne anlatıyor?" Gözlerim oyuncaklara kaydı ve yüzüm kızardı.

"Bu bana senin genç olduğunu, korunaklı bir hayat yaşadığını, hâlâ masum olduğunu gösteriyor. Yatağında oyuncak ayı olan yetişkin bir kadına daha önce hiç rastlamadım."

"Bu bir sorun mu?"

Bana öyle sabit bir bakış attı ki, sanki yere yığılıp kalacakmışım gibi hissettim. "Bunun bir sorun olduğunu hiç söylemedim. Sadece bir gözlem."

"Çocukluğumdan beri onlara sahibim. Bana teselli veriyorlar. Hepsi bu."

"Anlaşılabilir bir durum. İnsanlar kendilerine rahatlık veren şeylerden hoşlanırlar. Ama ne yazık ki, evlendikten sonra benden ne kadar rahatlık göreceğinizden emin değilim. Ben pek de rahatlatıcı bir adam değilim."

Zorlukla yutkunuyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Odam olmasına rağmen hâlâ kapı eşiğindeki yerimden kıpırdamadım. Ama Dimitri içeride olduğu için artık odamın sahibi olduğumu hissetmiyorum.

"Anlamı neyse odur." Bana yaklaşıyor ve istesem bile kıpırdamayacağımı fark ediyorum. İstesem mi? Dimitri beynimi altüst etti. "Çok güzel kızarmışsın."

Sanki önceden planlanmış gibi, yüzüm daha da kızardı. Hiçbir erkek bana daha önce böyle konuşmamıştı. Babam buna asla izin vermemişti.

"Sen babanın gösterdiğinden çok daha güzelsin. Baban sana haksızlık ediyor."

"Ne... dedi o?" Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Dimitri'nin gözleri doğrudan dudaklarıma kaydı. Ne hissedeceğimi bile bilmiyorum.

"Uzun kahverengi saçların ve güzel kahverengi gözlerinle güzel olduğunu söyledi. Ama söylemediği şey, o korkunç tulumlarla bile ne kadar çarpıcı olduğun."

Elim karnımın üzerinde geziniyor, sanki bu şekilde tulumumu ondan koruyabilirmişim gibi ama hiçbir şey yapamayacağımı, kendimi ondan koruyamayacağımı hissediyorum.

"Bahçe işleriyle uğraşıyordum," diye açıklıyorum. "Kıyafetlerimi kirletmek istemedim, bu yüzden..."

"Kıyafetinin sebebi buymuş demek ki. İyi bilmek güzel. Bir an böyle giyinmeyi sevdiğini sanmıştım. Bahçıvanlık yapmadığın zamanlarda normalde ne giyersin?"

Dolabımı işaret ederek, "Her şey orada." dedim.

Sinsi bir gülümsemeyle dolabıma giriyor ve beni nefessiz bırakıyor. Artık tam karşımda olmadığı için daha net düşünebiliyorum.

Yavaşça onu takip ediyorum, ancak giyinme odamın girişinde durmaya özen gösteriyorum. Dimitri ile yalnız kalmak... tehlikeli, cezbedici ve tabu gibi geliyor.

O benim kocam olacak olsa bile.

Kocam ... Bu düşünce tam şu anda aklıma geliyor. Bu adam benim kocam olacak ve ben de onun karısı olacağım, birbirimizi tanımıyor olsak bile. Hakkında hiçbir şey bilmiyor olsam ve duyduklarım da pek iyi olmasa bile.

Babam gömleklerimden elbiselerime, eteklerimden pantolonlarıma kadar her şeyi eleştirel bir gözle inceliyor. Her şeyden biraz var. Babam daha şık ve elit olmamı istese de, tarzım daha çok bohem. Pantolonlarımin çoğu yüksek belli ve bileklerime kadar genişliyor. Elbiselerim ve eteklerim ise bol kesimli. Her şey parlak renklerde.

"Senin gibi bir tarza sahip bir kadınla evleneceğimi hiç düşünmemiştim." Kelimeyi sanki kötü bir kelimeymiş gibi söylüyor.

"Bunda ne yanlış var?"

Gözlerini bana dikti ve bakışlarının gücü beni olduğum yerde dondurdu. "Bunda yanlış bir şey yok. Sadece çok... özgür ruhlu. Daha içine kapanık, daha derli toplu olacağını düşünmüştüm."

"Şey, buna uygun birkaç kıyafetim var." Daha resmi ceketlerin ve kalem eteklerin bulunduğu dolabın bir bölümünü işaret ediyorum. Annemle birlikte mafya kadınlarının bir toplantısına katıldığım da giymek zorunda olduğum türden kıyafetler bunlar. Aksi takdirde kadınların hiçbiri tarzımı onaylamazdı.

Ama evdeyken istediğim gibi giyinmeyi seviyorum.

"Ne giymemi istersen onu giyerim," diyorum. Kaşlarını kaldırıyor, belli ki şaşırmış. "Alışkınım zaten. Ama... evlendikten sonra da kıyafetlerimi saklamak istiyorum. Hâlâ... kendim olmak istiyorum."

Gözleri hafifçe yumuşadı, bu beni şaşırttı. Bu adam hakkında duyduklarımdan anladığım kadarıyla, yumuşaklık onun bir parçası değildi. "Sorun değil. Gerektiğinde düzgün görünmen yeterli. İsteddiğini giyebilirsin. Ve... moda anlayışına da itirazım yok. Biraz tuhaf bir havası var. En azından sıkıcı değil." Dolaptan yanımdan geçip gitti. Göğüslerimiz birbirine değdi ve ani temas beni geriye doğru sendeleterek duvara çarpmamı neden oldu.

"Dikkatli olun," diyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Başını yana eğerek beni inceledi, sonra parmağını çenemin altına koyarak gözlerimi onun gözleriyle buluşturdu. "Nazik bir genç kadınsınız. Bu çok açık. Bir kadında bunu severim."

Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir ses çıkmıyor. Söyleyebileceğim ne var ki?

"Ama," diyor elini indirerek, "şunu bilmelisin ki, mükemmellik bekliyorum. Eşimin bana tamamen bağlı olmasını bekliyorum. Bana adanmış olmasını. Benim için her şeyini ortaya koymasını."

Üşüyorum. *Bununla* ne demek istiyor? Sormaya çok korkuyorum.

"Bunu benim için yapabilir misin Sofiya? İsteddiğim gibi bir eş olabilir misin?"

"Söylentiler doğru mu?" diye fısıldıyorum. "Sen kötü bir adam mısın?"

"Evet. İyi bir adam değilim. Ve asla öyle olduğumu iddia etmeyeceğim. Ama seni sana zarar verebilecek dış güçlerden koruyacağım. Sana lüks bir hayat sunacağım. Seni asla aldatmayacak güçlü bir koca olacağım. Zaten başka bir kadınla birlikte olma arzum yok. Sadece sende beni büyüleyen bir şey var."

Ama bana zarar verecek misin ? Sormak istiyorum ama sormuyorum. Dimitri, sağlam bir koca olacağını açıkça belirtti. Ama nazik bir koca olacak mı? Sanmıyorum.

Beni paramparça mı etmek istiyor? Sormak için can atıyorum ama korku boğazımı tıkıyor.

"Ah, işte buradasın," babamın sesi Dimitri ile geçirdiğim anı böldü. Daha da geriye çekilmeye çalıştım ama arkamdaki duvar buna engel oldu. "Kızımın odasında ne yapıyorsun?" Sesinde sert bir ton vardı.

Dimitri eşim olacak olsa bile, babam düğünden sonrasına kadar onunla yalnız kalmamı istemiyordu.

"Sadece müstakbel eşimin nasıl yaşadığını görmek istedim. Kısa sürede epey şey öğrendim. Çok güzel bir kızınız var, Ivan."

Babam bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet. Sofiya harika bir kadın. Ondan hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Dimitri'nin gözleri bir yandan soğuk, bir yandan da ateş doluydu. "Hayır. Sanmıyorum."

Babam ve Dimitri, iş ve evlilik planlarını görüşmek üzere çalışma odasına giderken ben de tenime çok yakışan uçuş uçuş bir etek ve mavi bir kısa bluz giyiyorum. Annem Polina Smirnov'u mutfakta volta atarken buluyorum. Yemek bile yapmıyor ama sürekli mutfakta. Sanırım sadece ev hanımıymış gibi davranmayı seviyor, oysa hepimiz biliyoruz ki bu evde işleri yürüten bir hizmetçi ve bir aşçı var.

"Anne?" dedim. "İyi misin?"

"Sadece endişeliyim." Ellerini birbirine sürtüyor. Ondan kaptığım sinirsel bir alışkanlık bu.

"Dimitri için mi endişeleniyorsun? Ben mi?"

"Elbette. Sen benim kızsın. Seni incitecek bir adamla evlendirmek istemiyorum."

Göğsüm sıkıştı. "Bana zarar mı verecek? Dimitri'nin bana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

Beni kır. Beni kırmak istiyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Evet."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Sonunda volta atmaya bırakıp gözlerimin içine baktı. "Çünkü söylentileri duydum. Kız kardeşiyle ilgili olanı, onu bir zindanda kilitli tuttuğunu."

Bir yanımda bunun ne kadar saçma geldiğine gülmek istiyor ama diğer yanımda annemin az önce söylediklerinde bir doğruluk payı olabileceğini biliyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Diğer mafya eşleri. Hepsi Dimitri'nin kız kardeşini hapse attığını düşünüyor. Yıllardır kimse onu görmedi. Küçük bir kız çocuğu olduğundan beri. Ya bir mahkum gibi hapsedilmiş durumda ya da..."

"Veya?"

"Ya da onu öldürdü."

Derin bir nefes aldım. "Babam bundan haberdar mı?"

"Evet."

"Ve o hâlâ beni Dimitri ile evlendirmek istiyor mu?"

"Baban bu söylentilerin hiçbirine inanmıyor. Ama ben inanıyorum ve hepsinin doğru olmasından endişeleniyorum. Sana ciddi anlamda zarar vereceğinden korkuyorum. Ama babana ne söylesem de fark etmez. O, senin Dimitri ile evlenmeni istiyor ve ben buna engel olamıyorum. Bu olacak. Sofiya, canım, çok üzgünüm." Beni sıcak ve sıkı bir şekilde kucaklıyor. Annemin iyi olduğu bir şey varsa, o da sarılmaktır.

Onun kollarında sonsuza kadar kalabilirdim ama arkamızdan gelen erkek sesleri bizi birbirinden ayırdı.

Babam ve Dimitri mutfağa giriyorlar. Dimitri'nin gözlerine tam olarak bakamıyorum. Ondan yayılan güç, başa çıkamayacağım kadar fazla. Peki onunla evli olmayı nasıl kaldıracağım? Onunla tamamen yalnız kalmak zorunda kaldığımda? Onunla çocuk sahibi olmak zorunda kaldığımda?

Yakışıklı bir adam. Bu bir sorun değil.

Geri kalan her şey.

Ama bunların hepsi söylenti olabilir. Hiçbir gerçeklik payı olmayabilir. Tanrım, umarım bunların hiçbirinde gerçeklik payı yoktur.

Babam bana, "Ayın sonunda evleneceksin," dedi. "Her şey planlandı ve yolunda."

Dimitri elimi tuttu. "Seninle evlenmeyi dört gözle bekliyorum." Elimin tersini öptü. Romantik hissettirmesi gerekirken, bunun yerine sanki ruhumu şeytana sattığım bir sözleşme yapmış gibi hissettim.

Bir ay boyunca Dimitri'yi göremiyorum. O süre içinde, omuzları açık, uçuş uçuş, çiçek motifleriyle bezenmiş, kendimi orman perisi gibi hissettiren bir gelinlik buluyorum. Geri kalan her şey – yemek, mekan, misafirler – Dimitri'nin tuttuğu düğün organizatörü tarafından düzenleniyor.

Kendi düğünümde bile söz hakkım yok. Şimdiden beni kontrol altına aldı ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Ay çok hızlı geçti ve sonunda Dimitri ile evleneceğim kilisedeydim.

Ve sonra, babam beni dik tutarken, farkına bile varmadan koridorda yürüyorum.

Ve sonra elim Dimitri'nin elinde ve onun önünde, nikah masasında, onunla evlenmeye hazır bir şekilde duruyorum. Ama hazır mıyım? Kız kardeşi hakkındaki söylentilere veya onun gerçekten ne kadar tehlikeli olduğuna dair hâlâ bir cevap alamadım. Sadece bana söylediklerini biliyorum: iyi bir adam değil. Yani Dimitri bile kendini savunamıyor.

Bir insanla mı evleniyorum yoksa şeytanla mı? Bunu ancak evlendikten sonra gerçekten anlayabileceğim ve o zamana kadar da çok geç olacak. Onun olacağım.

Rahip, "Dimitri Ivanov, bu kadını yasal olarak evli eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" diye sorar.

Dimitri ellerimi sıkıca tutuyor, kaçamayacağımı açıkça belirtiyor. Ama görevimi biliyorum. Görevimi yapmak için buradayım.

"Evet," diyor sakın bir sesle.

"Peki, Sofiya Smirnov, bu adamı yasal olarak evli kocan olarak kabul ediyor musun?"

Bu, gerçeğin ortaya çıkacağı an. Kendimi hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adama teslim ettiğim an. Şeytan bile olabilir.

Buna rağmen, benden beklenen bu olduğu için yine de bu sözleri söylüyorum.

"Evet."

[Broken'ı ŞİMDİ okumaya başlayın!](#)

Ücretsiz romantik kitapları sever misiniz?

E-bültenime abone olun ve Sinful Protector: A Dark Mafia Romance kitabını ücretsiz edinin!

Onu korumakla görevliydim... ama onun yerine onu tükettim.

Sofia Di Luca şımarık ve masum bir kız.
Korumak için seçildiğim bir mafya prensesi.
Ona karşı bir arzu duymamam gerekiyordu.
Dudaklarımı onun yumuşak, dolgun dudaklarına bastırmak.
Ona daha önce hiç yaşamadığı bir zevki göstermek için.
Vücuduna dokunulmaması gerekiyordu.
Ta ki kötü adamlar onu kaçırmakla tehdit edene kadar.
Ben de bir seçim yaptım.
Onun yerine ben onu sahiplendim...

Ölümüm pahasına bile olsa.

[Ücretsiz kitabınızı şimdi alın!](#)

Diğer kitaplarımı da görmek ister misiniz?

[Buraya gidin!](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM